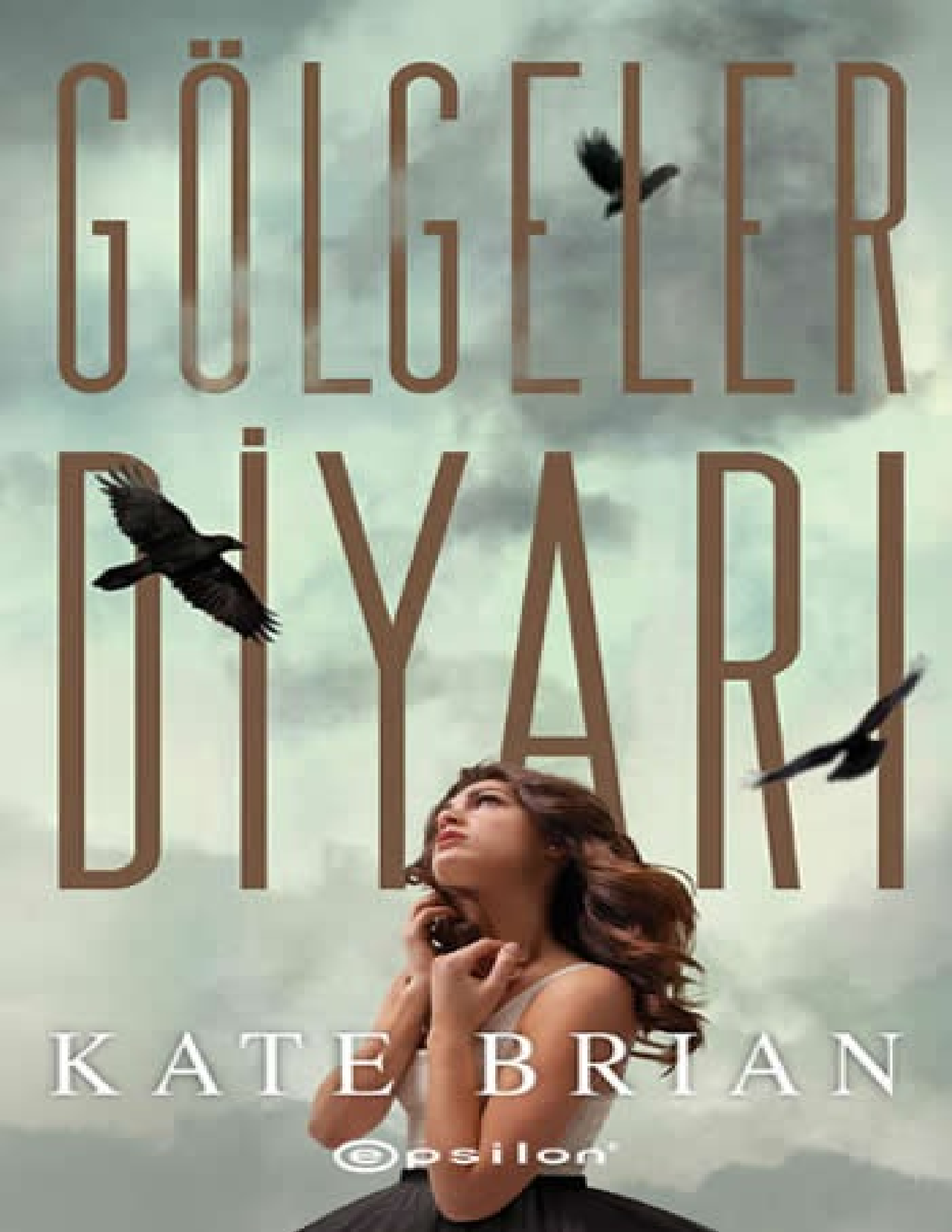

GÖLGELER DİYYARI

A woman with long, wavy brown hair is looking upwards, her hands near her face. She is wearing a white top and a dark skirt. The background is a cloudy sky with three birds in flight. The title 'GÖLGELER DİYYARI' is written in large, brown, stylized letters across the top half of the image.

KATEBRIAN

©psilon®

GÖLGELER DİYARI

Orijinal Adı: Shadow Lands Yazarı: Kate Brian

Genel Yayın Yönetmeni: Meltem Erkmen

Çeviri: Dena Kartun

Editör: Emirhan Aydın

Düzeltili: Fahrettin Levent

Düzenleme: Gülen Işık

Kapak Uygulama: Berna Özbek Keleş

1. Baskı: Ekim 2014

ISBN: 978 9944 82-929-8

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 12280

© 2012 Alloy Entertainment and Kieran Viola

Türkçe Yayın Hakkı: Nurchihan kesim Ajans aracılığı ile © Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.

Baskı ve CİLT: Kitap Matbaacılık Davutpaşa Cad. No: 123 Kat: 1 Topkapı-İst Tel: (0212) 482 99 10 (pbx)

Fax:(0212)482 99 78 Sertifika No:16053

Yayımlayan:

Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.

Osmanlı Sk. Osmanlı İç Merkezi No: 18 / 4-5 Taksim / İstanbul Tel: 0212.252 38 21 pbx Faks: 252 63 98

İnternet adresi: www.epsilony3ymevi.com e-mail: epsilon@epsilonyayinevi.com

GÖLGELER DİYARI

Kate Brian

Çeviri

Dença Kartun

©*epsilon*

TEŞEBBÜS

Buz kesmiş ellerini birleştirdi ve ovalamaya başladı. Sessiz ormanda düzgün tempoda ilerleyen kuru bir ses... Hava, bir bahar günü için kabul edilemeyecek derecede soğuktu. Bu işi bitirdikten sonra, daha sıcak bir yere taşınacaktı. Ancak şimdilik buradaydı ve güneş batmaya başlıyordu. Kız her an gelebilirdi. O zaman soğuğun bir önemi kalmayacaktı. Yakında elleri sıcacık olacaktı. Avuç içlerine üfledi ve The Long and Winding Road¹’u mırıldandı. Bu şarkı, onu her zaman gülümsetirdi.

Bir gürültü duydu. Bir çatırtı. Derisi arzuyla gerildi. Çömeldiği yerden azıcık doğruldu. Arkasına saklandığı sarp kayalıktan başını hafifçe öne uzattı, tel çerçeveli gözlüklerinin arkasından dışarıyı süzdü. İç geçirerek kıza baktı. Ne kadar küçük, şuh ve dünyadan habersizdi. Sarı saçları kalın bir örgüyle sırtına düşmüştü. Onu baştan çıkaran da bu saçlardı. Saçları kalın, yumuşak ve altın gölgeliydi. Saçlarının ne kadar güzel olduğunu farkında bile değildi. Kendi güzelliğini bilmiyordu. Ona bu yüzden âşıktı.

Kız kaygan, sudan aşınmış kayalık uçuruma ilerlemek üzere meşe ağacının yanından geçti. Zaman gelmişti. Gri, kanvas kurye çantasının yapraklarla, düzgünce gizlendiğinden emin olunca saklandığı kayalıktan dışarı çıktı. Yakınlardaki bir huş ağacından yere düşmüş bir dal, ağır botlarının altında çıtırdadı.

Kız donakaldı. Adam ondan yayılan korkuyu hissedebiliyordu. Kız kendi etrafında hızla döndü ancak onu görmedi. Kollarıyla kendini sardı ve birkaç hızlı adım attı. Ağır çantası sertçe sırtına vuruyordu. Adam, başka bir dala daha bastı. Bu kez dal ikiye ayrılmıştı. Kız yeniden durdu. Onun korkusunu tadabiliyordu artık, iyice bir yutkundü ve bu ekşi-tuzlu tadın keyfine vardı. Kız koşmaya başladı. Adam o arkasına baktığı an -kaçarken her zaman arkalarına bakarlardı- yola, kızın önüne fırladı. Ona çarptığında adam hiç sarsılmadı. Kızın neredeyse hiç ağırlığı yoktu. Var gücüyle çığlık attığında adamın içi katıksız bir keyifle doldu.

Elleriyle kızın kollarını kavrayarak hareket etmesini engelledi. Kız kendini geriye çekti. Gözleri büyümüş, rengi atmış, cildi gerilmişti. Sonra onu gördü. Gerçekten gördü. Ve bedeni birdenbire rahatlıkla gevşedi.

“Bay Nell! Tanrım!” Eli kalbinin üzerindeydi. Her şey yolundaydı. Onu tanıyordu. Şimdi kendini güvende hissediyordu. Aptal kız. “Beni korkuttunuz! Burada ne işiniz var?”

Adam, kısa bir anlığına bıraktı. Ona bu bir anlık bir güven verdi. Sonra usulca kendi dudaklarını yaladı.

Hepsi bu kadardı. Korku, daha ateşli ve daha hızlı bir biçimde geri döndü. Kız, geriye bir adım attı, ancak uçurumun tam kenarındalardı. Tam da adamın tahmin ettiği gibi, sendeledi. Uzanarak kızın ince bileğini parmaklarıyla ve kendi hızını kullanarak onu kenara çekti. Diğer eliyle sırt çantasını yere attı. Kız yeniden çığlık atmayı denedi ama adam bir eliyle boğazını, diğeriyle de çenesini sıkıştırdı. Tek bir hamleyle kızı arkasından kavradı. Lezzetli saçları dudaklarına sürüyordu.

Elbette kız, kurtulmak için mücadele etti. Her zaman mücadele ederlerdi. Değişkenlik gösteren tek şey bu mücadelelerin süresiydi. Yaşanacakların kaçınılmazlığını fark edene kadar geçecek o süre... Sonra olanı kabullenecekti. Bazıları neredeyse sonuna kadar direnirdi. Tırmalar, tekmelemeye çalışır, ısırır ya da yumruk sallarlardı. Bazılarıysa sadece yalvarmakla yetinirdi. Ancak ne yaptıklarının herhangi bir önemi yoktu. Çünkü sonuç her zaman aynıydı.

Rory Miller, büyük ihtimalle yalvaranlar tarafında olacaktı. Onu aylarca izlemişti. Sonuna kadar karşı koyacak güçte biri olmadığını biliyordu. Bilime olan tutkusunu ve kır koşusu yarışlarında aldığı

dereceleri saymazsak, pek de ateşli biri sayılmazdı. Doğrusu, bu kızda özel olan neredeyse hiçbir şey yoktu. Saçları dışında. O güzel, altın saçları...

Ağzını açtı, o güzel saçlardan bir tutamını dilinin altına aldı.

Kız yeniden çığlık atmaya çalıştı ancak adamı onun ağzını o kadar sert kavramıştı ki, sesi çıkmıyordu. İn kaya parçası yalnızca birkaç adım ötedeydi. Kızın şakağını jilet kadar keskin, sivri uca vurarak kestiğini ve kafasında pis bir yara bıraktığını hayal etti. Ancak bu oldukça erken bir son olurdu.

Yine de kayanın sivri ucuna doğru ilerledi. Tanı o sırada, topuğu ıslak bir yaprağa denk geldi ve kaydı. Bir anlığına dengesini geri kazanmaya çalıştı. Kızı sıkıca tutan eli yavaşça, gitgide gevşedi. Bu anlık bir hataydı ancak yine de yeterliydi. Genç kız, güçlü bir çığlık atarak sivri dirseğini adamın karın boşluğuna geçirdi.

Adam iki büküm olmuş nefes almaya çalışıyor ancak başaramıyordu. Gözleri karardı. Eliyle kayanın soğuk yüzüne dayandı ve görüşü normale dönene dek gözlerini kırptı. İşte tam o sırada, yüzüne saplanmış kırık, sivri dal parçasının ucunu gördü.

Çatırtıyı duydu. Yüzünden akan kanın tadını dayanılmaz bir acı izledi. Gözlükleri burnundan aşağıya düştü. Dizleri, yerdeki dondurucu çamura saplandı. Çamur, burnundan fişkıran kanlar yüzünden kırmızıya dönmüştü.

“Seni orospu!” diye bağırdı, ağzından kanlar boşalarak. Ama kız gitmişti.

Hayır. Hayır. Hayır. Bu yaşananlar gerçek olamazdı. Cebinden bir mendil çıkararak burnuna bastırdı ve sendeleyerek ilerledi. Kollarına sayısız diken saplanmıştı. Yerdeki çalılar onu var gücüyle aşağı çekiyor, soğuk rüzgâr yüzünü ısıırıyordu. Ancak o koşmaya devam etti. Kızın tadına bakmıştı bir kere. Ona sahip olmalıydı.

Gözlükleri olmadan, her şey bulanıktı. Yine de gözüne bir belirti ilişti. Bir parıltıydı bu. Kızın beyaz kapüşonunun bıraktığı bir parıltı. Hızlandı. Kızı ve duyduğu korkuyu yeniden hissedebiliyordu. Yapması gereken tek şey bu kez aralarında biraz boşluk bırakmaktı. Parmaklarını esnetti. Yalnızca birkaç santim kalmıştı. Birkaç santim sonra kız yeniden onun olacaktı. Yalnızca birkaç. Santim. Daha.

Kör edici bir ışık parladı. Ne olup bittiğini fark etmeden önce kızın çığlığını duydu. Kız, ormanın sınırına gelmiş, bir yola ulaşmıştı. Şu andan itibaren ya ölüydü ya da kurtulmuştu.

İçgüdüsel olarak ayağıyla toprağa vurdu. Burnu zonkluyordu. Üzerindeki soğuk ter, donarcasına üşümesine sebep oluyordu. Sesler geliyordu. Yardım çığlıkları... Yeniden, sinsice yola koyuldu. Çalıların ve ağaçların arasından temkinli bir şekilde ilerledi. Burada saklanabilirdi. Burada gözden kaybolabilirdi. İyileşecekti. Ancak bu yeterli değildi. Çünkü kız bir kere tatmıştı. Kızın tadına bakmıştı. Kızın tadına bakmıştı... Ona bu kadar yaklaşmış olduğunu bilirken nasıl kendini kurtarmaya bakabilirdi? Bu ihtiyaç asla bitmeyecekti. Onu elde edene kadar rahatlamayacaktı, bunu biliyordu.

Ölmesin, diye dua etti, yaklaşan karanlığa doğru sızarken. *Lütfen ölmesine izin verme.*

Kız ölmezse hâlâ bir şansı var demektir. Ölmediyse, ne yapar eder bir yolunu bulurdu. Her zaman ama her zaman bir yolunu bulmuştu.

KAÇIŞ

İnce dalın eğri ucu yanağımı kesmişti. Ciğerlerim, korku ve telaşla aldığım her nefeste yanıyordu. Gözlerim öylesine bulanıktı ki, nereye gittiğimi bilemiyordum. Ayağımın bir ağaç köküne takılmasıyla ileriye düştüm. Onun arkamda, beni bütünüyle sarmış, ölüme sürüklediğini düşününce istemsizce çığlık attım. Yerden güçlkle kalkıp dizlerimin üzerine çöktüm ve derin bir nefes aldım. Sıcak nefesi ensemdeydi. Parmakları omzumu sıyırdı. Boğazım yırtılırcasına çığlık attım. Ancak geriye döndüğümde kimse yoktu. Güçlkle ayağa kalktım ve kaçmaya başladım.

Pençe şeklindeki bir dalı kenara ittim ve devrilmiş bir akçaağaç gövdesinin üzerinden atladım. Gövdenin diğer yanındaki toprağa bastığımda neredeyse yeniden düşüyordum. Bu yaşananlar gerçek değildi. Gerçek olamazdı. Bay Nell benim öğretmenimdi. İyi ve eğlenceli bir adamdı. Herkes onun o sakin ve şapşal, eski tip öğretmenlerden olduğunu düşünürdü. Bu bir kâbus olmalıydı. Birdenbire uyanacak ve bu yaşadıklarımın gerçek olduğunu düşündüğüm için kendime gülecektim.

Arkamda bir dalın çatırdağını duydum. Bir ayak sesiydi. Yaklaşıyordu. Gözlerimin içine bakmış ve dudaklarını yalamıştı. Saçlarımın tadına bakmış ve inlemişti.

Boğazım safrayla doldu. Bu şekilde ölmeyecektim. Onun bu tatmini yaşamasına izin vermeyecektim. Üniversiteye gidecek, doktor olacaktım, evlenecek, çocuk sahibi olacak, ödüller kazanacak, sahilde bir ev satın alacak, sayısız hayat kurtararak sevdiklerimin yanında ölecektim. Ya da kardeşim Darcy'nin söylediği gibi yalnız ve etrafım kedilerle çevrili bir şekilde... Nasıl olursa olsun, ölümüm bu şekilde olmayacaktı.

Anlık umutsuz bir adrenalin patlamasıyla devam ettim. Birdenbire ağaçlar sona erdi. Artık ne ağaçlar, ne yapraklar, ne de çalılar vardı. Yalnızca pantolonumun dizlerini delen asfalt bir zemin ve bana doğru hızla yaklaşan bir arazi aracı görüyordum.

Kollarımı yukarıya savurmadan önce gördüğüm son şey, yüzüme doğru parlayan gümüş renkli bir ızgaraydı. Korkunç, sağır edici tiz bir ses yükseldi.

Nefesimi tuttum ve kendimi gelecek darbeye karşı sağlamlaştırdım.

“Rory?”

Gözlerimi kırptırdım. Christopher'ın yüzüydü bu. Güzel, kusursuz ve şaşkın yüzü... Dümdüz siyah saçları alnından aşağı dökülmüştü. Saçları ıslaktı. Okulda duş almıştı belli ki.

“Tanrım, iyi misin?”

Ben geriye dönüp ormana bakarken, beni kollarımdan tutmuş yukarı çekti. Ayağa kalktığımda dizlerim boşaldı. Christopher'ın siyah-beyaz okul takımı formasının kollarından tutarak güç aldım. Elimin üzeri kan içindeydi. Çamur, kollarımı sıırıslıklam etmişti. Vücudumun her bir zerresi titriyordu.

“Arabaya bin!” diye haykırdım.

“Ne?” Kahverengi, sıcacık gözlerinin üzerindeki kaşlar çatıldı. “Rory, neler olu...”

“Arabaya bin Chris!” diye bağırdım yine. “Buradan uzaklaşmamız gerek!”

Gözlerimi ormandan ayırmadan, yolcu koltuğuna doğru sendeledim. Ağaçlar adeta dalgalanıyor, zemin beni içine çekiyordu. Ellerimle kaportaya tutunup güç aldım. Aldığım her nefesle başım biraz daha dönüyordu. Artık kendimi koyveremezdim. Güvende olmaya bu kadar yakinken vazgeçemezdim.

“Tamam yanıdayım,” dedi Christopher kulağıma.

Arabaya binmeme yardımcı oldu ve kapıyı kapattı. Titreyen parmaklarımla yerine oturana kadar kapının kilidiyle oynadım. Görüşümün kenarında bir şey hareket edince irkildim ama tüylü kuyruğu

görünce bir sincabın ağacın gövdesine tırmandığını fark ettim.

“Rory neler oluyor?” diye sordu Christopher ve direksiyonun başına geçti. “Niye çamur içindesin?”

“Sadece gidelim Chris, lütfen,” dedim yalvarırcasına. Vücudum öyle şiddetli titriyordu ki canım yanıyordu. Nefesimi tutmaya ve titreyişimi kontrol etmeye çalıştım ama duramıyordum bir türlü. Ellerimi kollarımın altına koysam da, dizlerimi birbirine bastırıp çenemi sıkıca kenetlesem de durduramıyordum.

“Evim hemen şura...”

“Lütfen, sadece eve götür beni,” diye yalvardım. “Ayrıca polisi aramalıyız.”

“Neden?” diye sordu Christopher. Yüzü iyice solmuş bir halde bana şöyle bir baktı. “Rory?” dedi gergin bir sesle. “Ne oldu?”

Birbirine çarpan dişlerimin arasından zorla “Bay Nell,” diyebilirdim. “Bay Nell bana saldırdı.”

“Matematik öğretmeni olan Bay Nell?” dedi şaşkınlıkla. Sokağının sonundaki virajı geniş alınca arabayı neredeyse bir trafik tabelasına çarpıyordu. Diğer şoför kornasına bastığında midem yerinden oynadı sanki. Kapıya ve Chris’in koltuğunun kenarına tutundum.

Chris arabayı kenara çekti. Tek eliyle ağzını kavradı. Endişeli gözüktüyordu. Bana baktığında kalbimdeki çarpıntı durdu. Ancak o anda benim için ne kadar endişelendiğini anladım. Tam orada, o korkunç anda, arabalar yanıımızdan arabayı titretecek kadar hızla geçerken...

Onu neden reddetmişim? Evet demiş olsaydım, onun bana defalarca yaptığı gibi Darcy’nin hislerini görmezden gelseydim Chris’le bir çift olabilirdik. Bugün okuldan birlikte çıkmış, kardeşine ders çalıştırmam için onun evine gidiyor olurduk. Ona sadece bir “evet” demiş olsaydım, ağaçlıktaki o kestirme yolu kullanmak zorunda kalmaz, bunları yaşamazdım.

“Yapmış olamaz...” Chris’in boynunda ve yüzünde kırmızı lekeler belirdi. “Rory, sana yapmadı değil mi?”

Chris’in sormak istediğini anlayınca midem bulanmaya başladı. Başımı iki yana salladım. “Hayır.” İki elimle yüzümü kapatarak ağlamaya başladım. “Hayır.”

Chris arkasına yaslandı. “Tanrı’ya şükür.” Arabanın ön panosundan bluetooth düğmesine bastı.

Birdenbire, arabayı bir adamın sesi doldurdu. “911. Acil durum nedir?”

“Kız ar... Arkadaşım saldırıya uğradı” dedi Christopher, sesi titreyerek.

“Arkadaşınız yanınızda mı?” diye sordu adam.

“Evet” diye cevapladı Christopher. “Burada. O şu an iyi.”

Chris uzandı ve elimi tuttu. Beni incitmekten korkar gibiydi.

“Neredesiniz?”

“Seventeen’de arabamdayız. Fisher Kavşağı’nın hemen yakınında. Ama saldırgan hâlâ buralarda... Bay Nell. İlk adını bilmiyorum. Okulumda çalışıyor, Princeton Hills Lisesi’nde. Şu anda hâlâ ormanda...”

“Peki, sizlerin adları?” diye sordu adam.

“Christopher Kayne ve Rory Miller.”

“Pekâlâ bayım. Bulunduğunuz yerden ayrılmayın. Yardım gönderiyoruz.”

“Tamam,” dedi Christopher, zorla yutkunarak. “Tamam.”

Yağmur başladı. Konuşma bittiğinde düğmeye vurdu. Uzunca bir süre ne konuştuk, ne kıpırdadık, ne de nefes aldık. Sonra Chris arabadan çıktı, benim tarafıma yürüdü ve yanıma sıkıştı. Ona yaklaştım. Kapıyı kapattı ve beni öylece kavradı. Yüzümü göğsüne yaslayarak gözlerimi kapadım,

yün ceketinin kokusunu içime çektim. Bay Nell'in yüzünü unutmak istiyordum. Başka bir şey düşünmeye çabalıyordum. Herhangi bir şey... Annemin ölmeden birkaç ay önce bana gülümseyişini, babamla ilk kez koşuya gittiğimizi, Şükran Günü etrafta kırmızı şapkası ve kalpli güneş gözlükleriyle fırıl fırıl dönen kardeşimi... Ama Bay Nell'in yüzü bütün güzel anıları bir bir imha ediyordu. O çirkin, kusmuk renkli kadife ceket. Tel çerçeveli gözlüğünün üzerindeki çatlak. Sulu gözler. Sapsarı dişler, ince kuru dudaklar. Pürüzsüz dil. Bir türlü aklımdan çıkmıyordu.

Boğazımdan zavallıca bir inleyiş yükseldi. Christopher beni daha sıkı sardı.

“Sakin ol,” diye fısıldadı. “Her şey yoluna girecek.”

Fakat yanılıyor olduğunu biliyordum. Hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı.

ON BEŞ NUMARA

Mavi-kırmızı polis ışıkları gözlerimde nabız gibi atan bir bulanıklık bırakmıştı. Christopher bakışlarını öteye yoğunlaştırmış, gözleriyle öndeki polis aracını takip ediyordu. On camdaki silecekler, yağın yağmura ayak uydurabilmek için hızla sağa sola savruluyordu. Christopher arabayı evimin yakınındaki kaldırıma, iki düzine polis arabasının durduğu yere çekti. Siyah bir kamyonet, yarısı evimin önündeki çimenlikte, diğer yarısı da sokağa taşacak şekilde park edilmişti.

“Vay be,” dedi Chris sessizce.

Yavaş ve duygusuzca arabadan indim. Tek yapmak istediğim, bir duş almak, kıvrılıp yere yatmak ve kendimi yeniden ‘temiz’ hissedene dek uyanmamaktı. Ancak polis memurlarının başka planları olduğunu hissediyordum.

“Rory?” Babam üniformalı polis memurları ve trençkot giymiş ciddi görünüşlü adamların arasından geçerek arabaya doğru koştu. Beyaz düğmeli gömleğinin yarısı pantolonundan dışarı çıkmıştı ve tüvit ceketinin önü açıktı. Gözleri kızarmış, burnu kıpkırmızı olmuştu, koyu renk saçlarına düşen yağmur damlaları parlıyordu. Yanıma geldiğinde parmakları omzumu acıtacak kadar sıkıca kollarını sardı bana.

Orada, düzinelerce yabancı ve komşu bizi öylece seyrederken, kendimi tedirgin ve kasılmış hissettim. Babamın bana en son ne zaman sarıldığını hatırlamıyordum. Babam hâlâ hasta olduğumda beni okuldan alır ve vakti olduğunda sevdiğimiz yemekleri pişirirdi. Ancak annem öldüğünden beri bizi kontrol etmeyi ve iyi geceler öpücüğü vermeyi bırakmıştı. İçine kapanmış, büyüyen öfkesini her an patlayabilecek bir kalkana dönüştürmüştü.

Bir başka polis aracı, yüksek sesli bir siren eşliğinde yanaştı. Sarılmamız bir anda bitti. Darcy yakınlarda geziniyordu. İncecik kollarını, Princeton Hill Lisesi Amigo kıyafetinin üzerinde birleştirip kendini sarmıştı, siyah kapüşonu koyu kahverengi saçlarını yağmurdan koruyordu. Christopher arabadan inmeye yeltendi. Ancak Darcy’yle göz göze geldiği gibi inmekten vazgeçti ve yeniden koltuğa kuruldu. Babam boğazını temizledi.

“İyi misin?” diye sordu. “Polis, sınıfa ansızın girdiğinde düşündüm ki...” Sesi giderek kısıldı. Elini tedirginlikle uzattı ve hâlâ orada olduğumdan emin olmak istercesine bileğimi kavradı. “Keşke bunlar başına hiç gelmemiş olsaydı...”

“Ben iyiyim,” diye babamı ikna etmeye çalıştım. “Sadece...”

“Ne düşünüyordun?” diye sordu babam birdenbire geriye çekilerek. Korktum. Kalbim boğazımdan çıkacak gibi oldu. İstemsizce geriye doğru bir adım attım. “O ormanı *tek başına* geçerken aklın neredeydi? Öldürülebilirdin!”

İşte bu tanıdığını babamdı. Çabuk sinirlenen, suçlayan... Tuhaf bir şekilde güven vericiydi. Bu tuhaf günde, nihayet sıradan bir şeydi.

“Baba, kes şunu!” dedi Darcy birden.

Babamın yüzü kıpkırmızı oldu ve kimseyle göz göze gelmemeye özen göstererek yere baktı.

“İçeri girin,” dedi sessiz ama sert bir şekilde.

Başımı öne eğdim, yaşlar gözlerimi yakıyordu. Sallanarak evin yolunu tuttum. Darcy tam yanımdaydı. Eve doğru yürürken, omuzlarımız birbirine sürtüyordu. Yapabildiğim tek şey dönüp Christopher’a bakmak oldu. Tek elini direksiyondan çekip nazıkçe havaya kaldırdı. Yüzünde naif, cesaret verici bir gülümseme vardı. Birdenbire arabaya geri dönmek istedim. Ona, yani asıl güvende hissettiğim yere dönmek istedim. Ancak araba hızlandı ve Christopher bir anda gitti.

İçeriye girdiğimizde babam ardımızdan kapıyı çarparak kapattı. Bir anlığına durdu. Oturma odasında, Darcy ve benim seneler önce çekindiğimiz bir fotoğrafın tam yanında siyah beyzbol şapkalı ve siyah pardösülü incecik bir kadın duruyordu. Mavi takımları içinde bir yığın adam merdivenlerden ciddiyetle inip çıkıyordu.

“Siz kimsiniz?” diye sordu babam.

“Adım Sharon Messenger.” Cüzdanını çıkardı ve kimliğini bize doğru tuttu. Gözüme kalın ve büyük üç harf çarptı: *FBI*.

Kalbim acıyla atmaya başladı.

“FBI neden burada?” diye sordu babam, kaşlarını çatarak.

Ajan onu duymazdan gelerek bana döndü. Akıllı telefonunu çıkarıp ekrandaki bir tuşa bastıktan sonra “Sana saldıran adam bu mu?” diye sordu. Birdenbire ekranda Bay Nell’in yüzü belirdi. Şimdiki halinden daha gençti ve bıyıklıydı. Altın rengi kemik çerçeveli gözlüğü yerine siyah, kare bir gözlük vardı.

“Evet,” dedim başımı çevirerek. “Bu o. Bay Nell.”

Ajan Messenger solgun dudaklarını birbirine bastırdı. Yağmurdan ıslanan pardösüsünü çıkararak askıya astı ve eliyle koltukları gösterdi. “Neden oturmuyorsunuz?”

Babam omuzlarını dikleştirerek “Neden önce neler olduğunu bize anlatmıyorsunuz?” diyerek karşı çıktı. Bir zamanlar, babam atletti. İnce vücutlu bir kır koşucusuydu, tıpkı benim gibi. Ancak annem öldükten sonra spor yapmayı, koşmayı bırakmıştı. Şimdi yalnızca yorgun ve zayıf gözüktüyordu.

“Baba,” diyerek yakındı Darcy, “bu konuda kavga etmeyi kesebilir miyiz lütfen?”

Babamın gözleri parladı, ancak yine de eski televizyon koltuğuna oturdu. Ben de kanepenin bir köşesine gömüldüm. Dizlerimi yukarı, çenemin altına alarak kendimi sıkıca sardım. Ajan Messenger, annemle babamın balayındayken aldıkları eski şark kiliminin üzerinde dolanırken, Darcy kanepenin diğer köşesine geçti.

“Steven Nell olarak tanıdığınız kişi aslında Roger Krauss,” dedi girizgâha gerek duymadan. “FBI on yılı aşkın bir süredir onu bulmaya çalışıyor.” Dolanmayı bıraktı ve doğrudan gözlerimin içine baktı. Boynuna yapışmış ıslak, siyah bukleleri, süt beyaz teninde birer dövme gibi duruyordu. “On eyalette on dört kızı öldürdü. Önce takip ediyor, daha sonra yakalıyor ve... Şanslıymışsın, kaçabildin.”

Kanım dondu. On dört kız. Tam on dört kız öldürmüştü. Ve ben bir sonraki olacaktım. Numara on beştim.

“İmkânsız.” deyiverdi Darcy kapüşonunu geriye iterek. “Bay Nell gerçekten bir seri katil mi?”

“Öyle görünüyor, evet,” diye cevapladı Messenger.

Birdenbire titremem geri geldi. O an, kollarıma yapışan kuru yaprak parçalarını fark ettim. Onları büyük bir hışımla yere silkeledim. Tırnaklarım üzerimdeki yünü yırtınıştı.

Messenger beysbol şapkasını çıkararak alnındaki damlaları sildi. Gözlerinin altında mor torbalar vardı. Yanakları oldukça zayıftı. Otuz beşten büyük göstermemesine rağmen saçları arasında gri teller göze çarpıyordu. Acaba Bay Nell’i yakalamak için ne kadar uğraştığı ve başarısız olduğu kaç yıl geçirmişti?

“Krauss akıllıdır. Hatta bir dâhidir,” dedi Messenger. Sesinin tonu öylesine sakindi ki, bir seri katilden değil de, havadan sudan ya da geçen hafta gördüğü bir filmde bahseder gibiydi. “Her zaman ayak izlerini örter. Gözden kaybolmakta üstüne yoktur. Her seferinde yaklaşıyoruz, ancak biz yaklaştıkça

o kaçar.” Messenger’ın telefonu çaldı. Çıkardı, baktı. Ekranı kontrol ettikten sonra cebine geri koydu. “Burada, New Jersey’de olabileceği bilgisini almıştık, şimdi elimizde kanıt var. Şehirdeki bütün polis memurları ve ajanlar şu anda onu arıyor.”

“İyi,” dedi Darcy bana bakarak. “Umarım onu tam yüzünden vururlar.”

“Darcy,” diyerek uyardı babam.

“Ona katılmadığımı söyleyemem bayım,” dedi Messenger, ellerini kaldırarak.

“Ajan Messenger?” bir ses onu çağırırdı.

Bir memur, elinde plastik bir çantayla merdivenlerden aşağıya iniyordu. Çantanın içine, bir kabloya bağlı siyah küçük bir şey sıkıştırılmıştı. Bir casus kamera... “Bunu kızın odasında bulduk, tuvalet kapısının suntaları arasına saklanmıştı.”

“Tanrım.” Darcy’nin çenesi korkudan aşağı düşmüştü. Dehşetle bana bakıyordu.

Nefes alamadım. Evimizdeydi. Beni izlemişti. Artık daha şiddetli titriyordum.

“Laboratuvara götür,” dedi Messenger başıyla onaylayarak. “Verici etki alanını hesaplayın. Büyük ihtimalle bu yakınlardadır.”

Mideme bir yumruk saplandı. “Ne kadar süre buradaydı?” diye fısıldadım.

Messenger’ın siyah bakışları yumuşadı. “Buna cevap vermek imkânsız,” dedi nazıkçe.

Odamı düşündüm, sarı duvarlarını, mikroskobumu, biyoloji kitaplarımı. Orası, benim ev ödevlerimi ve laboratuvar çalışmalarımı yaptığım yerdi. Arkadaşlarımı aradığım, annemin beni uyutmak için kurbağa Neville hakkında masallar anlattığı yer... O oda, benim her sabah uyandığım, giyindiğim ve...

Tuvalete koştum. Klozetin önünde, dizlerimi fayans zemine koydum. Midem boşalana kadar kustum, kustum. Doğrudum, sırtımı duvara yaslayarak oturdum ve gözlerimi kapadım. Kör bir halde sifona ulaşmaya çalışıyordum. Birdenbire, Bay Nell’in suratı üzerime çullandı. Şimdi, ellerimle göz boşluklarımı kapatmış, bu korkunç görüntüyü yok etmeye çalışıyordum.

Keşke Bay Nell’in -bütün sınav kâğıtlarımın üzerine ÇOK İYİ yazarak altını üç kez çizen, beni eyaletler arası matematik yarışmasına katılmaya ikna eden, güvendiğim ve akıl hocam olarak saydığım o adamın- beni odamdayken izlemiş olduğunu ve en mahrem anlarımı gözetlediğini unutabilseydim. Daha önce hiç bu denli hayal kırıklığı hissetmemiştim. Kurtulmaya ihtiyacım vardı. Duş almaya ihtiyacım vardı. Temizlenmeliydim. Yalnız kalmalıydim.

“Yukarı çıkıyorum!” diye bağırdım, tuvaletten dışarı doğru.

“Bekle.”

Babam koridorun sonunda endişeli bir yüz ifadesiyle dikiliyordu. Bir anlık tedirgin duraksamadan ve çekinceden sonra “iyi misin?” diye sordu.

Gözyaşlarını istemsizce süzölmeye başladı. Babam, iki adımda koridoru geçti, askıdaki pardösüyü aldı ve Ajan Messenger’a uzattı. Neredeyse gördüğüme inanamadım. Babamla hiç konuşmadan iletişim kurmuştuk. Birbirimizi gerçekten anlamıştık.

“Geldiğiniz için teşekkür ederiz, ancak eğer alınmazsanız, kızımın biraz sessizliğe ve huzura ihtiyacı var,” dedi babam, kapıyı göstermeye çalışarak. Ama kadın kıpırdamadı.

“Üzgünüm bayım ama mümkün değil,” dedi Messenger, ıslak pardösüsünü koluna atarak. “Burada yalnız olmanız güvenli değil. Krauss’un kızınızla işini bitirmemiş olması büyük şans.”

Kalbim ve midem yer değiştirdi. Ellerimin titremesini önlemek için bir araya getirdim. İşimi bitirmemiş olması? Bu ne demek oluyordu?

“Evinizi koruyacağız,” dedi Messenger bana bakarak. Neler hissettiğimi anlıyor gibiydi. “Bu

adam yakalanana ve parmaklıklar ardına tıklana dek bu evden ayrılmanızı istemiyorum. Yani, okul, iş, hiçbir şey yok...”

“Derslerim ne olacak?” diye sordu babam. İşi onun her şeyiydi. En azından annem öldükten sonra öyle olmuştu. ”Yaz dönemi daha yeni başladı.”

“Eminim üniversite yerinize geçecek birini bulabilir,” dedi Messenger, ısrarla.

“Sanırım bu biyoloji finaline girmek zorunda değilim demek oluyor,” dedi kardeşim, gülerek.

Babam ona ters ters baktı. “Ev ödevlerini bir şekilde okula yollayacağız.”

Darcy görünür bir biçimde çöktü, ancak bunu güç bela fark edebildim. Ansızın, yeniden ormandaydım, yaşamak için koşuyor, Nell’in nefesini boynumda hissediyordum. Bir yandan da Messenger’ın sözleri kafamda yankılanıyordu.

Güvenli değil. Güvenli değil. Güvenli değil.

“Ama onu yakalayacaksınız, değil mi?” diye sordum ısrarla, sonunda sesim yerine gelmişti.

“Yani demek istediğim, bunca polis ve onu arayan şeylerle... Kaçmasının imkânı yoktur herhalde?”

“Başka bir şekilde gerçekleşmesini dilerdim Rory ama onu bulabilmek için böyle bir hamleye ihtiyacımız vardı.” Messenger güven veren bir biçimde koluma dokundu. Siyah gözleri bakışlarıma kilitlenmişti. “Şansımız yaver giderse onu bu gecenin sonunda yakalamış oluruz.”

YAKINDA

“Ne demek onu hâlâ yakalamadınız?” diye sordu babam.

“Üzgünüm. Hâlâ şehirde olduğunu ancak yeraltında saklandığım düşünüyoruz,” dedi Messenger bitkinlikle. Siyah pantolonu daracık kalçalarından aşağıya sarkmıştı. “Elimizden gelenin en iyisini yapacağımıza emin olun. Şu aşamada bir bekleme oyunundayız.”

Beklemek. Başından beri yaptığımız buydu. Olayın üzerinden yedi koca gün geçmişti ve biz, yine aynı yerde, oturma odasında toplanmış, kayda değer hiçbir şey söylemediği halde Messenger’ı dinliyorduk. Başımı kanepenin arkasına yaslamış, bütün hafta boyunca yaptığım gibi tavandaki çatlağı inceliyordum. Gerçekten de, çatlak giderek büyümüş, odanın köşesinden, ortaya doğru ilerlemişti. Hemen yanımda, Darcy’nin gümüş ojeli tırnaklarıyla tıkırdattığı bilgisayar tuşlarının sesi, aniden durdu.

“Bekle bir dakika,” dedi Darcy, bilgisayarın kapağını kapatıp ayağa kalkarak. “Şimdi *hâlâ* evden çıkamayacağımızı mı söylüyorsunuz?”

“Evet, aynen öyle,” dedi Messenger, alnını ovalayarak.

“Hayır. Bu mümkün değil,” diyerek çıkıştı Darcy. “Bu gece Becky Mazrow’un mezuniyet partisi var. Bütün yıl bu geceyi bekledim. Bütün sınıf arkadaşlarım o partideyken ben burada oturup bilgisayarımdan Kardashianları seyredeyim.”

“Darcy,” dedi babam sabırsızlıkla.

“Ne?” Darcy omuzlarını kaldırdı. “Beni bir güvenlik görevlisi veya o tarz bir şeyle götürebilirler,” dedi Ajan Messenger’a bakarak. “Onların beceriksizliği yüzünden burada kaçak bir aile gibi buraya tıklımadık mı?”

“*Beceriksizlik* doğru kelime değil,” dedim sessizce.

Darcy beni duymazdan geldi.

“Evet, bu söylediğinin Sam Amca’nın öncelikler listesinin en tepesinde olduğunu düşünmüyorum,” diye cevapladı Messenger.

“Buna inanamıyorum! Onu ‘bu gece’ yakalayacağız demiştiniz,” diye bağırdı Darcy elleriyle tırnak işaret yaparak. “Bunu söyleyeli bir hafta oldu!”

“Üzgünüm, ancak...”

“Ne için üzgünsün? İşinde berbat olduğun için mi?” diye karşılık verdi Darcy.

“Darcy!” diye gürledi babam.

Darcy aniden susarak kanepeye yaslandı. Konuşmamak için çenesini sıkıyordu. Ancak haklıydı. Buraya çakılı kalmamız adil değildi. Koca FBI’ın tek bir adamı yakalayamamış olması çok anlamsızdı. Fakat ben, Darcy gibi konuşacak cesarete sahip değildim.

“Öyleyse... Ne yapacağız?” diye sordum, kollarımı $E=mc^2$ yazılı tişörtümde birleştirerek. “Yalnızca adamın ortaya çıkmasını mı bekliyorsunuz? Bir hata yapmasını? Onun bir dahi olduğunu söylemişsiniz. Sizce işleri berbat edip kendini yakalatma olasılığı nedir?”

Messenger sorumu yanıtlamak zorunda değildi. Yüzündeki kararlı bakış her şeyi söylüyordu. Dizlerimi yukarı, çenemin altına çektim ve kendimi olabildiğince sıkı sardım. Ya ondan beklenen hata, buraya gelip odama girerek, kimse bir şey yapamadan beni öldürmesi şeklinde olursa? Kimse bunu göz önünde bulundurmuş muydu?

“İnanamıyorum,” dedi babam, ellerini yukarı kaldırarak. On cama doğru ilerledi, saldırıya uğradığım günden bu yana evimizin önünde oyalanan iki polis memuruna baktı. Camın alt kısmında,

kırmızı bir ışık belirli aralıklarla yanıp sönüyordu. Bu, FBI’ın güvenlik için evimize yerleştirdiği o karmaşık alarm sisteminin bir parçasıydı. “Buna daha fazla devam edebileceğimi sanmıyorum,” diyerek homurdandı babam. “Vekil öğretmen umarım bu gece ara sınavı hazırlamıştı. Eğer hazırlamazsa bütün not sistemim güme gider.”

Telefonunun titremesiyle birlikte Darcy sızlanmaya başladı. “Arayan Becky. Partiyi kaçırırsam beni öldürecek.” ”Yeter!” diye bağırdım ayağa kalkarak. Aniden, Darcy’nin yanında bir saniye daha oturamayacağımı hissetmişim. “Dışarıda serbestçe dolaşan bir katil var ve bu *bizim* peşimizde! Hâlâ durmuş parti düşünebildiğine inanmıyorum!” Dönüp o aptal ara sınavı kafaya takan babama da bağlamak istedim ancak elbette yapamadım. Babama duyduğum bütün öfke dolu fikirler her zaman yalnızca fikir olarak kalırdı.

Darcy’nin gözleri kocaman oldu. “Bunların sana bir anlam ifade etmediğini biliyorum Rory,” dedi alaycı bir dille. “Ama parti dediğimiz şey bir eğlenme biçimidir.” Beni yukarıdan aşağıya süzdü ve ardından telefonunu cebine soktu. “Tabii sen ev hapsinde olmaktan hoşlanıyorsan o başka.”

“Ben, *güvende olmaktan hoşlanıyorum*,” diyerek yanıtladım sertçe.

“Neden şaşırmadım acaba,” diyerek karşılık verdi Darcy ayağa kalkarak. “Hakikaten, düşünüyorum da sürekli burada, odana kapanıp o küçük stetoskop zımbırtın ve deney tüplerinle...”

“O bir mikroskop,” diye karşılık verdim.

“Her ne haltsa işte... Erkek arkadaşının olmaması hiç de şaşırtıcı değil!”

“Darcy!” diye çıkıştı babam. “Bu kadar yeter.”

Darcy bana zehir zemberek bir bakış attı.

Ağzım acı bir tatla doldu. Gözüm dönmüştü. Her ne kadar Christopher’la aramdaki sırrı tutmak konusunda çaresiz olsam da, bazen, şu an olduğu gibi, her şeyi Darcy’nin yüzüne çarpmak, ona hayatını yaşayanın ve insanlar tarafından çekici bulunanın yalnızca o olmadığını kanıtlamak istiyordum.

Tam da o sırada sahneye çıkma sırasını bekliyormuş gibi telefonuma bir mesaj geldi. Mesajın Christopher’dan geldiğini görünce hafifçe gülümsedim.

Bir gelişme var mı?

Chris, olayın başından beri nasıl olduğumu öğrenmek için birkaç kez mesaj atmıştı. Koşu takımından birkaç çocuk da aynı şekilde, bana ulaşmıştı. Sorular hep aynıydı. *Korktun mu? Öleceğini düşündün mü?* Ve kişisel favorim şuydu: *Hayatın gözünün önünden film şeridi gibi geçti mi?*

Hayır. Hayır, geçmemişti. Gözümün önünden geçenler tam orada, yanı başımda cereyan edenlerdi. Ağaçlardan tomurcuklanan yapraklar, bulutlu gökyüzü, tırnaklarımanın arasındaki toprak... Düşünebildiğim tek şey, bu gördüklerimin hayatımdaki son şeyler olduğuydu. O ormanda ölecektim. Darcy’yle Peter Pan ve Karayip Korsanları oynadığımız, onu ve ilk erkek arkadaşını gözetlemek için çıktığım ağaçtan düşüp kolumu kırdığım, amansız alaylarından uzaklaşıp annemin eski ansiklopedilerini okumak için kaçtığım o ormanda.

Yanıtla’ tuşuna bastım.

Hayır. Hâlâ ev hapsindeyiz.

Telefonumu kapüşonlu sweatshirt’ümün cebine koydum.

Darcy bana keskin bir bakış attı. “Kimdi o?”

“Hiç kimse,” dedim panikle. Yanaklarımdan hissettiğim kadar kızarıklık görünmemesini umuyordum.

Messenger gözlerini ovuşturdu. “Buradaki güvenlik önlemlerinden kimseye bahsetmedin değil mi?”

“Hayır, tabii ki bahsetmedim,” dedim suçlayıcı bir ses tonuyla. Her zaman bana söyleneni yapardım. Korkunç geçen bir anda Bay Nell’in beni bu yüzden mi seçmiş olduğunu merak ettim. Cevap basitti. Çünkü öngörülebilir, düzenli, dolayısıyla takip edilmesi oldukça kolay biriydim.

Messenger topukları üzerinde geriye doğru gitti ve kollarını teslim olur gibi yukarı kaldırdı. “Tamam, tamam. Sadece yeniden zarar görmeni istemiyorum Rory, tek amacını bu.”

Kalbim, adeta katlandı ve sızlayana dek sıkıştı. Bu yepyeni bir duyguydu. Saldırıdan sonra, ne zaman Bay Nell’i düşünsem böyle oluyordu.

“Bakın, çocuklar. Bu durumun ne kadar zor olduğunun farkındayım. Bana inanın. Ancak sizin biraz daha dayanmanıza ihtiyacım var. Bunu benim için yapar mısınız?”

Messenger’ın sesi gayet samimiydi. Ama anlamıyordu. Hiçbiri anlamıyordu. Peşinizde bir katil varken ormanda kaçmanın ne demek olduğunu bilmiyorlardı. Saldırıdan beri yanında olmak istediğim ve kendimi yanındayken güvende hissettiğim tek insan Christopher’dı. Kalbim yeniden sıkıştı. Birdenbire duvarlar üstüme üstüme gelmeye başlamıştı, nefes alamıyordum.

Umurumda değildi. Onu arayacaktım. Darcy asla anlamazdı. Sorarsa laboratuvar arkadaşım ile konuştuğumu söylerdim. O zaman kesin beni rahat bırakırdı.

“Odama gidiyorum,” dedim. Telefonumu çoktan cebime koymuştum.

Merdivenleri ikişer ikişer çıktım. Kalbim, Christopher’ın sesini duyacağım düşüncesiyle heyecanla çarpıyordu. Evimizin merdivenleri, gün ışığı alan geniş bir alana açılıyordu. Üç yatak odası, bir çalışma odası ve bir de banyoya açılan toplam beş kapı sıkıca kapalıydı. Sağdaki ilkim, yani kendi odaminkini açtım ve aşına olduğum tahta kapı çerçevesine yaslanarak ardımdan kapadım. Telefonumu çıkardım ama ellerim o kadar çok titriyordu ki yere düşürdüm. Bir süre onu olduğu yerde bırakıp derin bir nefes aldım. Chris’i böyle nefes nefese, histerik bir haldeyken aramak istemiyordum. Sakinleşmek için zamana ihtiyacım vardı.

Gözlerimi kapadım ve bir anda onunla olan ilk ve tek öpüşmemizin hatırasını düşündüm. O zamanlar kız kardeşine değil, ona özel ders veriyordum. Odasında, masada oturuyorduk. Ben, onun ısrarıyla rahat çalışma sandalyesinde oturuyordum, Chris ise merdivenlerden yukarı taşıdığı rahatsız mutfak taburesinde. Taburesi benimkinden neredeyse beş santim aşağıda olduğu için yüzlerimiz aşırı hizadaydı. Haftalardır ona vurgundum, ancak Chris bilmem kaç zamandan beri Darcy’nin erkek arkadaşıydı. Ona gözlerimi dikmeyip kendimi kontrol edebilmek için periyodik cetveli ezbere sayıyor ya da devlet başkanlarını sıralıyordum. Ancak her nedense, o gece gözlerimi Chris’ten alamamıştım. Bakışlarım her beş saniyede bir ona kilitleniyordu. Saçlarını yeni kestirmişti ve ben, ilk kez o gün, kahverengi gözlerindeki yeşil benekleri fark etmiştim. Okulda ondan daha yakışıklı birinin olduğunu düşünmek imkânsızdı. Birdenbire, onu öpebilme şansına sahip olduğu için Darcy’yi kiskandım. Chris’in kollarında olmanın nasıl bir his olduğunu biliyordu. Chris’in ona dünya üzerinde var olan tek kızmış gibi baktığına şahit olmuştu.

Sonra Christopher birdenbire bir matematik sorusunu çözdü ve sayı vuruşu yapmış gibi neşeyle zıplayıp gülümseyerek sandalyemi döndürmeye başladı. Güldüm ve başımın dönmemesi için gözlerimi kapadım, ki bu başımı daha da fazla döndürdü. Beni durdurduğunda, gözlerimi açtım ve dudaklarını bana yaklaştıran yüzünü gördüm.

Bana dokunduğu anda içimde bir şey serbest kalmıştı sanki. Daha önce orada olduğunun farkında olmadığım bir şey. Yine de, onu geriye ittim.

“Ne yapıyorsun?”

“Darcy’den ayrıldım,” dedi Chris nefes nefese.

Başımdan vurulmuşsa döndüm. “Ne? Ne zaman?”

“Bu sabah. Söylemedi mi?”

Gözlerimi kırptırdım. Chris için, yaşadığı her şeyin herkes tarafından anında duyulması çok doğal bir şeydi.

“Hayır, söylemedi... Onu görmedim bile.”

“İyi, ondan ayrıldım çünkü artık dayanamıyorum,” dedi Christopher, sandalyemin önünde diz çökerek. “Şu son birkaç hafta, ne zaman buraya gelsen...” Durdu ve parmaklarıma dokundu. “Rory ne zaman buraya gelsen düşünebildiğim tek şey bu oluyor işte.”

Sonra öne uzandı, beni yeniden öptü. Kollarımı boynuna doladım ve bana sarılmasını sağladım. Beni yukarıya çekti. Artık ikimiz de ayaktaydık. Bu yaşananların gerçek olduğuna inanamıyordum. Christopher da benden hoşlanıyordu. Benim için Darcy’den ayrılmıştı. Bunu o kadar uzun süre istemiştim ve inanılmaz bir şekilde, artık Chris de istiyordu.

Christopher beni daha sertçe öptü, adeta buna aç gibiydi, ben de onun her hareketine karşılık verdim. Tadı Oreos gibiydi. Taptaze kokuyordu. Yatağına devrildiğimizde, hem heyecanlı, hem gururu okşanmış, hem de mutluydum. Ancak birdenbire, Darcy’nin yüzü gözümün önüne geldi ve geri çekildim.

“Bunu yapamayız,” dedim, nefes nefese.

“Darcy yüzünden mi?” dedi, bileğime uzanmaya çalışırken. Parmaklarıyla bileğimi kavradığında elleri ne kadar da büyük olduğunu, bileğimin nasıl küçük görüldüğünü fark ettim. Başını iki yana salladı. “Ona bir şey olmaz. Biz sadece...”

Arkamı döndüm ve sırtımı ona dönüp oturdum. Bacaklarım yatağın kenarından aşağı sarkıyordu.

“O benim kardeşim ve sana âşık,” dedim. “Yapamam.”

“Ama Rory.” Kalktı, tam arkama oturdu. “Ben ona âşık değilim.”

“Chris...”

“Rory,” dedi şakayla karışık. Yüzünü görebilmem için yanıma geldi. “İki aydır seni öpmemek için kendimi zor tutuyorum. Buraya geleceğin zaman bir randevuya çıkıyormuşuz gibi heyecanlanıyorum. Zavallica olduğunu biliyorum ama dersin başlayacağı saati iple çekiyorum. Artık buna dayanamam. Ve evet, ne yazık ki sen iki aydır birlikte olduğum kişinin kardeşisin ama yapacak bir şey yok.” Saçımdan bir tutam aldı ve kulağımın arkasına itti. “Ben seninle olmak istiyorum, onunla değil.”

Bunlar, birinin bana söylediği en güzel sözlerdi. Birisi beni seçmişti. Popüler, göz kamaştırıcı ve zarif Darcy’nin yerine çekingen, fazlasıyla akıllı ve tedirgin beni istiyordu. Ancak Christopher Darcy için her şey demekti. O ne zaman mesaj atsa yerinden fırlardı. Hava sıcak olsa bile evin içinde onun takım ceketini giyerdi.

Ben Chris’e hayır dedim, kalkıp evden çıktım. Ancak ertesi gün, Darcy amigo takımı provasındayken, Chris yeniden geldi ve onunla tatil dansına gidip gitmeyeceğimi sordu. Düşündüm. Onunla gitmeyi her şeyden çok istesem de hayır dedim. Çünkü Darcy, bütün geceyi odasında ağlayarak geçirmişti. Bunu ona yapamazdım.

Annemin onuncu yaş günümde hediye ettiği kimya temalı saatimin ritmik sesleri beni geçmişten alıp şimdiye geri getirdi. Nefes alış verişim yavaşladı. Artık daha sakinim. Belki Christopher’la dışarı çıkamıyordum ancak en azından arayıp ona ne hissettiğimi anlatabilirdim. Özellikle Darcy’yle ilgili hissettiklerimi. Başka hiçbir şey olmasa bile, Steven Nell ile yaşadığım deneyim, hayatın ne kadar kısa olduğunun en mükemmel hatırlatıcısıydı.

Gözlerimi açtım. Odam yavaş yavaş gözümde belirdi. Dışarıda yağmur başlamıştı. İlk yarışımın bitiş çizgisinde annemle beraber çektiğimiz fotoğraf bilgisayarımın ekran koruyucusu olarak gözüme çarptı. Mavi yoga matım, son karın kası egzersizlerimi yaptığımdan bu yana yerde açık duruyordu. Yere düşmüş telefonum matın tam ortasıdaydı. Koşu ayakkabılarım, beyaz yatak örtümün alt tarafından gözükiyordu. Gözlerimi kırıştırdım. O sabah, yatağıımı düzeltmeden evden çıktığıma yemin edebilirdim. Saldırıdan bu yana her gece kâbuslar görüyordum ve tam da bu yüzden, her gece çarşafı vahşice darmaduman ederken, onları yeniden düzeltmek oldukça anlamsız geliyordu. Oysa şimdi, yatağıımın, köşeleri hastane usulü temizce düzeltilmiş, yastıkları kabartılmıştı. Ve orada, yama işi yatak örtümün üzerinde tek bir gül duruyordu.

Bir an için, onu oraya Christopher'ın bırakmış olabileceğini düşündüm. Gülün ince, dikenli gövdesine bir not sokuşturulmuştu. Boğazım düğümlendi. Kartın üzerinde, birbirine benzer, hepsi büyük harflerle yazılmış ve altı üç kez çizilmiş dört uğursuz kelime vardı:

YAKINDA YİNE BERABER OLACAĞIZ.

KOŞ

Çılgılık attım. Yüksek sesle. Dizlerim boşaldı, kalçam hızla yere çarptı. Şimdi, yerde kıvrılmış, dolap kapısını tırmalıyordum. Hıçkırıklarım göğsümü ağrıtıyordu.

Babam, “Rory,” diye haykırarak içeri daldı. Ardından Messenger ve Darcy içeri girdi. “Rory, ne oldu?”

Titreyerek yatağı işaret ettim. Anında Messenger telsizi eline alıp talimatlar yağdırmaya başladı.

“Tanrım,” dedi Darcy, derin bir nefes alarak.

“Onu buradan çıkarın,” dedi babam Darcy’ye dönerek.

Darcy beni nazıkçe yerimden kaldırdı, hole doğru yöneldik. Yere oturduk. Dışarıda sirenler çalmaya başlamıştı.

“Buradaydı, Darcy,” diye inledim. “Odamda. Polisleri, alarmı, hepsini geçmeyi başardı...”

“Tamam. Her şey yoluna girecek,” dedi Darcy kolunu omzuma atarak.

“Girmeyecek,” dedim. “Beni öldürecek, Darcy. Beni öldürecek.”

Gözlerimi kısıtım ve ağlamaya başladım. Dışarıda, helikopterin sesi geceyi dolduruyor, ışıkları bütün odayı aydınlatıyordu.

“Bu nasıl olabilir?” diye sordu babam odamın içinden. “Nasıl buraya girmiş olabilir?”

“Nasıl yaptığı şu an için önemli değil. Önemli olan buraya girmiş olması,” dedi Messenger dışarıya yönelerek. Gül ve not, ayrı kanıt çantalarına konulmuş, iki elinde sallanıyordu. “Aldığımız önlemlerin yeterli olacağını düşünmüştük. Ancak gördüğüm kadarıyla bu adam sandığımızdan daha akıllı.”

Elini hâlâ orada olduğundan emin olmak ister gibi belindeki silah kılıfına götürdü. Aniden bambaşka birine dönüşmüştü. Enerji dolu, harekete geçmeye hazır birine... Telefonu çalınca çıkarıp gelen mesajı kontrol etti ve yerine geri koydu. Hepimize tek tek baktı.

“Buradan ayrılıp daha güvenli bir yere geçmeniz gerekecek,” dedi. “Bu gece.”

“Ayrılmak mı? Şimdi mi?” diye bağırdı babanı.

Darcy beni de yukarı çekerek ayağa kalktı.

“Asla olmaz,” dedi. “Şu anda buradan ayrılamam. Haftaya mezun oluyorum!”

“Daha güvenli bir yer mi?” dedim. “Neden?”

“Daha önce söylemediğim bir şey var,” diye açıkladı Messenger. Gözünde yetişkinlerde pek de rastlanmayan bir bakış vardı. Sanki bana yaşıtıymışım gibi bakıyordu. “Şimdiye kadar başladığı hiçbir işte başarısız olmadı. Bir başka kurban ondan kaçmayı başarmıştı, ancak iki hafta sonra evine girip onu ve bütün ailesini öldürdü.” Beni omuzlarımdan kavradı. “Rory, seni korkutmaya çalışmıyorum ama buraya gelmeye devam edecek. Asla vazgeçmeyecek.”

Kalbim, öyle hızla atıyordu ki bayılacak gibi hissettim.

“Sana gelirsek,” dedi Messenger, Darcy’ye dönerek. “Eminim ki her şeye rağmen sana bir diploma vereceklerdir, ama eğer ölürsen bunların hiçbir anlamı kalmaz değil mi?”

“Vay canına. Hiç içimizi rahatlatmak için durumu yumuşatmıyorsun değil mi?” diye sordu Darcy.

Messenger ona şöyle bir baktı. “Tarzım değil. Şimdi size toparlanmanızı öneririm. On beş dakika içinden buradan ayrılıyorsunuz. Yanınıza fotoğraf, şahsi eşya ya da kimlik almak yok. Buradaki yaşamınızla bağlantı kurmasını sağlayacak her şey yasak.”

Bize arkasını döndü, camın önüne geçti ve dışarıya şöyle bir göz attı. Dışarıda, düzinelerce polis sıırılsıklam bir halde ıslak çimenlerin üzerinde bekliyor, helikopterin arama ışığı her yanı

aydınlatıyordu.

“Bunu gerçekten yapmak zorunda mıyız? Mecbur muyuz?” diye sordu babam dişleri arasından. Bir eliyle başını tutmuş, öteki elini duvara dayamıştı. Suratı bembeyaz kesilmişti.

Gözünün, karşı duvardaki çerçevede olduğunu o an fark ettim. Profesyonel bir aile fotoğrafıydı. O zamanlar ben üçüncü, Darcy beşinci sınıftaydı. Annem genç, güzel ve kanserden çok uzaktı. Sapsarı parlak saçları, muntazam makyajı ve en sevdiği, solmamış ve yepyeni pembe balıkçı kazağıyla öylece durmuş, babama gülümsüyordu. Son zamanlara doğru üzerindeki kazak, yıpranmış, yakasının her yeri ter lekesiyle dolmuş, dikiş kenarlarında delikler çıkmıştı. Yine de annem o kazağı üzerinden çıkarmayı reddetmişti. En sevdiği giysiydi ve bu yüzden onu öylece bırakmak istemiyordu.

Kalbim yerle bir oldu. O an, varlığımın her bir zerresi, vücudumdaki her bir kemik ve kanımın her damlasıyla onun, annemin burada, yanımda olmasını diledim. Babamın istediğinin de bu olduğunu biliyordum. Annem ne yapılmasını, ne söylenmesi gerektiğini bilirdi. Annem yaşasaydı, idareyi eline almasını bilirdi.

“Bakın, Bay Miller,” dedi Messenger, teselli eder bir tonla. “Umarım bu sonsuza dek böyle sürmeyecek. Ancak şu an ailenizi güvende tutmanın tek yolu...”

Kalp atışlarım kulağımda çınladı. Tenim karıncalanıyordu. Ayaklarım kıpırdamak, koşmak, firar etmek için can atıyordu. Babam, omuzları ardından bize doğru bakınca göz göze geldik.

Buradan gitmeliyiz, diye bağırmak istedim. Lütfen onu dinle. Lütfen!

“Kızlar,” dedi babam. Sesi titriyordu. “Haydi, toparlanın.”

EVİ TERK ETMEK

Odamdayken, genellikle bilim kampına giderken yanıma aldığım kamp çantamı çıkardım ve içine çekmeceleri açarak elime ne geçtiyse tıktım.

Olanlara inanamıyordum. Bay Nell'in FBI'ı atlatarak evimize girebildiğine inanamıyordum. Doğduğumdan beri bildiğim, tanıdığım tek evi terk etmek zorunda oluşuma inanamıyordum. Annemin yaşadığı ve öldüğü evi...

Oradan oraya dönerken, sinir ve korku dolu yaşlar gözlerimden boşaldı. Çalışma masamın çevresinde düzinelerce mavi, kırmızı ve sarı kurdeleler, bilim ve akademik yarışmalardan alınmış ödüller vardı. Masamın köşesinde, ders kitaplarıyla, notlarla, lam ve preparatlarla çevrili mikroskobum duruyordu. Ancak bunlardan hiçbiri benimle gelmeyecekti. Yine de, rafımda duran *The Merck Manual*'ı ve iPad'imi aldım. Ancak iPad'i kavramamla elimden kayması bir oldu.

"Hayır!" diye bir feryat kopardım. Bütün duygularımı bu değerli eşyam için bir anda serbest bırakmıştım. Gözlerimden yaşlar boşalarak yere eğilip kaldırdım ve çizik ya da kırık var mı diye kontrol ettim. Açma düğmesine bastığımda, neşeyle hayata döndü. Saçma da olsa güldüm ve iPad'e sıkıca sarıldım.

"Rory?" diye seslendi babam. "O da neydi öyle?"

"Hiçbir şey! İyiyim!" diye bağırdım yeniden, sesim yine titriyordu.

Neden? Neden o gün ormandaki kısa yoldan gelmek zorundaydım ki? Bay Nell neden beni seçmişti? Birdenbire gözyaşlarımı yine tutamaz oldum.

Sadece derin nefes al, Rory. Sakinleş ve nefes al.

Yere çömeldim ve periyodik tabloyu ezberden okumaya başladım.

Hidrojen, helyum, lityum, berilyum, boron, karbon, nitrojen, oksijen, florin...

Ezberden bir şeyi okumak harika bir sakinleşme yöntemiydi. Bunu bana annem, hasta olduğunda öğretmişti. Hastane ziyaretlerinde, hastaneden eve geldiği o uzun gecelerde ve yapılacak hiçbir şey olmadan onun ölümünü beklediğimiz kara günlerde çok işime yaradı. Cenazeyi, yas dönemini ve annemin yanımda olmasını dileğim binlerce geceyi atlatmamı sağladı.

"Rory, siyah kotum nerede?" diye sordu Darcy, kapıda belirerek.

"Ne? Kotunun nerede olduğunu ben nereden bilebilirim?" dedim ve iPad'imi hızlıca kılıfına sokup gözlerimi iki elimle silerek arkamı döndüm. Annemle dokuzuncu yaş günümde çekindiğimiz fotoğrafa kısaca baktım ve onu hızlıca alıp çantama koydum. Messenger'ın ne dediği umurunda değildi. Fotoğraf benimle geliyordu.

"Çünkü onu bugün dolabıma koymuştum ve şimdi kovduğum yerde değil."

Darcy'ye kuşku dolu bir bakış attım. Bunu hep yapıyordu. Beni, alakamın bile olmadığı şeyleri ondan almakla suçluyordu.

"Hani şu, bana hiçbir şekilde olmayan pantolonlarından biri mi?" dedim karşılık olarak, çekmecemden şarj aletimi ve birkaç çift çorap çıkarırken. "Hatırlamazsan diye diyorum, ama senin kalçaların benimkinin yarısı kadar."

"Öyleyse nerede bu pantolon?"

"Hiçbir fikrim yok! Şimdi durup bunun için mi endişeleneceğiz?" Ağlamaya başladım.

"En sevdiğim pantolondur!" diye haykırdı Darcy.

"Kızlar!"

Merdivenlerin ucunda, Ajan Messenger belirdi.

“Ne var?” diye bağırdık Darcy’yle, bir ağızdan.

Kalbim yerinden oynadı. Bir FBI ajanına bağırarak muhtemelen kötü bir şeydi.

“İki dakikanız var. Aklınızı başınıza alın.”

Döndü ve babamın odasına yöneldi. Babam, çekmecelerini boşaltmak ve elbiseleri askılarından çıkartmakla meşguldü.

“Buna inanmıyorum,” dedi Darcy homurdanarak, polarının iplerini çekerek. “Bütün bu lanetli yıl boyunca Becky’nin mezuniyet partisini bekledim! Herkes gidiyor! Herkes! Ama bil bakalım en sevdiği siyah pantolonuyla kim orada olamayacak? Ben!”

Gözlerimi kapadım ve derin bir nefes aldım. Sadece öfkesini boşaltıyordu. Yere düşen iPad’im için ben nasıl çılgık atıyorsam, o da aptal bir parti yüzünden bağırp çağırabilirdi. Sonuçta bu onun için hayattaki en önemli şeydi. Arkadaşları, partileri, eğlencesi...

Koridordan hızla geçti ve merdivenlerden aşağı indi. Birdenbire bir çarpma sesini takiben gürültü koptu. Kalbim boğazıma gelmiş halde odamdan dışarı fırladım.

“Seni lanet olası...”

Darcy merdivenlerin bitiminde yerde yatıyordu. Kafası, postaları ve işe yaramayan her şeyi tıktırdığımız şifon-yerin köşesine çarpmıştı. Doğrularak oturdu ve sallanarak başının arkasına dokundu.

“İyi misin?” diye sordum.

“Evet.”

Elini kafasından çekti. Parmak uçları kan olmuştu.

“Babamı çağıracağım,” dedim.

“Hayır! Sana iyiyim dedim,” diye bağırdı Darcy ayağa kalkarak. “Çamaşır odasına bakacağım.”

Sendeleyerek bir adım attı, kendini doğrulttu ve gözden kayboldu. Omzumun arkasından onu izledim. Babamın ve Messenger’ın düşme sesini duymamalarına şaşırdım. Ancak sonra kendilerinin ne kadar çok yüksek ses çıkarttıklarını fark ettim, evdeki diğer seslerin bastırılmamasına imkân yoktu. Babam odada dolanıyor, bağıra çağıra bir şeyler söylüyordu.

Yavaşça, ayaklarımın ucuna basarak ilerledim ve kapının yakınında durdum.

Babamın çekmeceyi sertçe kapatarak “Ne kadar süreliğine uzakta olmamız gerekiyor?” diye sorduğunu duydum.

“Bu adamı bulup içeri tıncaya kadar.” dedi Messenger. “Şimdilik nereye gideceğinizi konuşalım.”

“İyiki. iyi,” dedi babam kısa ve öz bir biçimde. Bir fermuar, ardından da çarpma sesi duydum. “Hadi konuşalım.”

“Kızlar ve sen ne kadar çabuk hazırlanırsanız o kadar çabuk yola koyuluruz,” dedi Messenger. “Sizin için temin ettiğimiz araç özel yolda park halinde. İçinde, bir GPS’in yanında yeni kimlikleriniz, kredi kartlarınız gibi birtakım şeylerle ilgili bir paket var.”

“Yeni kimlikler mi?” diye sordu babam, kuşkuyla. “Bu gerçekten gerekli mi?”

“Birkaç haftadan daha uzun bir süre saklanmanız gerekirse evet, gerekli olacak,” diyerek cevapladı Messenger. “Ön adlarınız aynı kalacak, ancak soyadınız Thayer olarak değişecek. Manhattanlı Thayer ailesi...”

Babam kederli bir kahkaha patlattı.

“Bu kadar komik olan nedir?” diye sordu ajan.

“Her zaman şehir merkezinde yaşamak istemişim ama karım gürültüden hoşlanmazdı.”

Babamın şehir merkezinde yaşamak istediğini bilmiyordum. Aksine, benim için o tam bir banliyö insanıydı.

“İnsanlara yeni kimlikler bulmak konusunda hep böyle hızlı mısınız?” diye sordu babam.

“Krauss gibi bir adam peşlerindeyse evet. Bu acil durum planını Rory’nin saldırıya uğradığını anladığımız an tasarlamıştık.”

“Öyle mi?” dedi babam, şiddet ve öfke dolu bir tonla. “Bundan bana daha önce bahsetmemiş olmanızın özel bir sebebi var mı?”

“Şimdi söylüyorum işte,” dedi Messenger sakince. “Kızlarınız için önce olduğundan daha çok endişelenmenize gerek yok.”

Bir başka fermuar sesini takiben, uzun bir sessizlik oldu.

“Her şey anlaşıldı mı, Bay Miller?” diye sordu Messenger.

“Bay Thayer diyecektiniz sanırım?” dedi babam alabildiğine alaycı bir üslupla.

Yüzüm kızardı. Neden hiçbir soruyu normal bir şekilde yanıtlamıyordum ki? Neden her şeyle kavga etmek zorundaydım?

Babam, elinde siyah bir bavulla koridora çıkarken “Kızlar!” dedi. Darcy yeniden merdivenlerde belirdi. Kapüşonunu kafasına örtmüş, siyah kot pantolonunu omzuna atmıştı. “Hazır mısınız?”

“Çantalarımı alacağım,” dedi Darcy ve odasına yöneldi. Eşyalarımı aldım ve bir yerde topladım. Tam o sırada Darcy, bir omzunda gezici çantası, diğerinde sırt çantası, arkasında çek çekli bavulu ve kulaklarında kulaklığıyla odasının kapısına ulaştı.

Ajan Messenger’a “Sen de bizimle geliyor musun?” diye sordum.

Başımı iki yana salladı. “Burada kalmak zorundayım. Krauss konusunda bilirkişiyim,” dedi dışarıda yanıp sönen ışıkları işaret ederek.

“Anladım, tamam,” dedim yavaşça. İçim, kuvvetle sarsıldı.

“Cep telefonlarınızı da almalıyım,” dedi Messenger avucunu bize uzatarak.

“Ne? Neden?” Darcy’nin gözleri büyüdü. Tam bir mesaj bağımlısıydı. Bırakın günleri, telefonsuz geçen bir saati bile hayal edemeyeceğinden adım gibi emindim.

Messenger, ben telefonumu uzatırken “Kimseyle iletişim kuramazsınız,” diye cevapladı. “Birileri nereye gittiğinizi bilirse, sadece kendinizi değil, *onları* da tehlikeye atmış olursunuz. Gideceğiniz yere vardığınızda, kim olduğu fark etmeden hiç kimseye nereden geldiğinizi ya da neden orada olduğunuzu söylemeyin. Sizin ve onların güvenliği için...”

Babam telefonunu Ajan’a verdi. Darcy de kendi telefonunu çıkardı ve tuşlarına basmaya başladı. Messenger kaptığı gibi telefonu onun elinden aldı.

“Hey!” diye bağırdı Darcy. “Birşeyler siliyordum sadece!”

“Merak etme. Aşk mesajlarını okumayı planlamıyordum,” diye karşılık verdi Messenger. “Şimdi yola çıkma zamanı.”

Messenger’ı takip ederek merdivenlerden indik. Askıda asılı duran yağmurluğumu kancasından aldım ve ailemin ardından, ön kapıya doğru yola koyuldum. Dışarıda, onlarca polis aracı park halinde bekliyordu. Yağmur olanca şiddetiyle yağmaya devam ediyordu. Kapüşonumu kaldırdım ve saçlarımı örttüm. Araba yolumuzun tam ortasında, krom rengi jantları yağmurda parlayan bir arazi aracı duruyordu.

Messenger’ın telefonu çaldığında, babam sürücü kapısını açmak üzereydi. Hepimiz olduğumuz yerde kaldık. Belki de onu bulmuşlardı. Belki de gitmek zorunda kalmayacaktık.

“Evet, evet anladım,” dedi Messenger. “Elbette, efendim. Evet. Şu anda yoldayız.” Telefonu cebine soktu ve arabanın kapısını babam için açtı. “Eyalet dışına çıkana kadar sakın durmayın,” diye talimat verdi. “Asla telefon görüşmesi yapmayın, kimseye kim olduğunuzdan, eski ya da yeni kimliğinizden bahsetmeyin. Sorunuz var mı?” ”Orada bizi bir ajan karşılayacak mı?” dedi babam. Messenger başını salladı. “Bütün kapasitemiz bu adamı yakalamaya yoğunlaşacak. Yüksek güvenlik önlemi altındasınız. Güvenli evinizin nerede olduğunu bilen az miktarda ajandan biriyim. Yeni yerinizin anlaşılmaması lazım, bu yüzden yeni konumunuzu riske atamam. Sizinle gelecek hafta iletişime geçeceğim... Ve umarım sizi evinize geri getireceğim. Başka soru?”

“Hayır,” dedi babam. “Başka sorum yok.”

Ancak gözlerinde korku vardı. Avuçlarım terlemeye başladı. Annemin ölümünden bu yana babamın gözlerinde bu denli korku görmemiştim. Keder, evet. Öfke, her gün... Ama korku? Asla.

“Güzel,” dedi Messenger. “Hadi yola çıkın.”

Sonra o uzun boyuyla direksiyonun başına geçip, kapıyı sertçe kapattı.

Uzunca bir süre, babam, ben ve Darcy, orada öylece durduk. Yapmak istediğim tek şey, yeniden eve girmek, yatağıma kıvrılmak ve kafamı yastıklarla örtmekti. Bizim evimiz burasıydı. Yuvamızdı. O an, kardeşimi ve kendimi verandada evcilik oynarken gördüm. Annemi rengârenk çiçekler dikerken, babamı bana paten kaymayı öğretirken gördüm. Sonra, annemin ölü bedenini almaya gelen cenaze arabası... Babamın, ön merdivenlerde, büyükannemin kollarında hıçkırıklarla ağladığını hatırladım. Evet, bu evde çoğunu unutmayı yeğleyeceğim birçok kötü anı vardı ancak bir o kadar da güzel şey yaşamıştık. Kalbim, hepsinden ayrıldığım, onları, *annemi* terk ettiğim düşüncesiyle sıkıştı.

Arabanın arka kapısını açarken, Darcy’nin gözlerini sildiğini gördüm. İçeri girdi, babamın yanındaki koltuğa oturdu ve başını eğdi. Yoldan birkaç polis aracı geçti. Babam. boğazını temizledi ve ardından arabayı çalıştırarak sokağın aşağısına doğru ilerledi. Sokağın sonundaki trafik işaretinde durduğumuzda, evimizin tuğladan ön cephesine son bir kez bakmak için geriye döndüm. Parmaklarım oturduğum deri koltuğa gömüldü. Derken babam bir yola saptı. Evimiz ağaçların arasından yavaşça gözden kayboldu.

HEYECAN

Ve işte kız kaçıyordu. Gerçi çoğunlukla böyle yapmazdı ama bunun da üstesinden gelebilirdi. Adapte olabilirdi. Ne de olsa, insan denen çok gelişmiş varlığın en önemli özelliklerinden biriydi bu.

Komşu avluda, çocuk oyun evinin arkasına çömeldi ve izledi. Arabanın kapısını açarken kızın kardeşinin mırıldanarak nasıl küfrettiğini gördü. Babasının direksiyonun başına geçtiği sırada bizzat kendi duygularıyla nasıl mücadele ettiğini seyretti. Bu ikisi oldukça öngörülebilirdi, elbette. Bu yüzden ilk önce onları öldürmek istedi. Bunu kız için yapardı. İstedliğini almadan önce, kızı bu ikisinden kurtarmalıydı.

Sonra kızı izlemeye koyuldu. O güzel saçlarını örten kapüşonu izledi, arabadayken, saçlarının buklelerini izledi. Kendi odasının camına bakıyordu. Odası biri tarafından istila edilmiş olsa bile o odada uyumak için can atıyordu.

Arazi aracı çalışıp sokakta ilerleyene dek bekledi. Sonra klikti, polis şapkasında biriken suyu silkti ve sinyalini yaktı. Evin yanından, açelya çitlerinden boylu boyunca usulca ilerlerken onu kimse görmedi. Hiç kimse, boşta çalışan polis aracına girdiğinde onu fark etmedi. Gülümsedi, teybi açtı ve arabayı vitesine taktı.

Kimsenin orada olduğuna dair bir fikri yoktu.

KANUNKAÇAĞI

“Yetkililer seri katil Roger Krauss’u yakalamak için eyaletin dört bir yanında çalışmalarını sürdürüyor, “ dedi radyo spikeri, genizden gelen sesiyle. “On dört kızı öldüren ve bir kıza saldıran zanlı, hâlâ kanundan kaçıyor...”

Darcy radyoyu kapadı. Babam ona sinirli bir bakış attı. Darcy bu bakışı görmezden geldi. Christopher’ın haberleri dinleyip dinlemediğini merak ettim. Belki de bana ulaşmaya çalışmıştı. Keşke Steven Nell’in yatağına bıraktığı o iğrenç notu bulmadan, Messenger telefonumu almadan önce onu aramış olsaydım. Tam şu an, onun sesini duyabilmek için her şeyi verirdim.

Saat sabahın dördüydü ve tam olarak yedi saattir durmaksızın yoldaydık. Yol boyunca nadiren konuşmuştuk. Yalnızca yoldan geçen araba lastiği sesleri, Darcy’nin kafasına göre kapayıp açtığı radyo ve GPS’in mekanik sesi vardı. GPS, bizi 1-95’e, yani varış noktamız olan Güney Carolina’ya yönlendiriyordu. Yollar birkaç aile aracı ve bir eyaletten diğerine giden on sekiz tekerlekli kargo araçları hariç neredeyse bomboştu.

“Bu topraklar Amerika’daki en sıkıcı yer olmalı,” diye mırıldandı babam, dişleri arasından. Direksiyonun üzerine iyice eğilmiş, gözlerini kısarak dışarı bakarak. Yağmur Maryland yakınlarında kesilmişti. Artık Virginia’daydık. Yolun diğer tarafını çevreleyen ağaçlar ve büyük çalılar bizi kuzeye giden trafikten ve batıdaki arazilerden ayırıyordu. Gördüğümüz manzara saatlerdir değişmemiş gibiydi.

Bedenim ağırlaşmıştı. Uyanık kalmaya çalışıyor, gözlerimi kapadığım an o malum kâbusları görmekten korkuyor ancak bu savaşı kaybediyordum. Gözlerim kızarmış bir şekilde bütün çıkış geçitlerini bir bir saymıştım. Saatler, bizim ve Bay Nell’in bana saldırdığı ormanın arasındaki mesafeyi gittikçe açıyordu. Her bir kilometre beni daha güvenli, daha huzurlu hissettiriyordu. Sonunda nefes alış verişim sakinleşti ve uykunun üzerime çöktüğünü hissettim.

Bir korna çalınca gözlerim fal taşı gibi açıldı. Araba birdenbire ışıklara boğuldu. Oturduğum yerde iki büküm olmuşum. Koca bir kamyon bizi sıkıştırıyor, kör edici bir şekilde parlıyordu. Yüreğim ağzıma gelmişti. Babam koltuğunda doğrulmuş, dikiz aynasından ters ters bakıyordu.

“Bu budala ne yapıyor böyle?”

Yüksek sesle bir korna daha çalınca çığlık attım.

“Bu da ne böyle?” Darcy oturduğu yerde geriye dönerek gözlerini kısıtı. Tek elini alnında siper etmiş, ışığı engellemeye çalışıyordu. “Çekil oradan, aşağılık herif!” diye bağırdı.

“Darcy!” diye haykırdı babam. “Konuşmana dikkat et!”

Bir anda kamyon arkadan bize çarptı. O an üçümüz de çığlık attık. Babam aracı aniden başka bir yöne sürdü ve lastik sesleri yankılandı.

“Tanrım, bu o. Bu o!” Ağlamaya başladım. Başımı ellerimin arasına, alnımı ise dizlerime götürmüş, kısıvrak çırpınıyordum. Kafamda, Steven Nell’in kamyonun arkasında olduğunu, aileme saldırırken, çatlak dudakları arasından sarı dişlerin görüneceği an canlandı.

Kamyon bize yeniden çarpınca, başım öne doğru sarsıldı. Nell’in direksiyonu kavrayan kuru, çatlak parmaklarını, sadist gözlerinin altındaki torbaları, ormandayken üzerinde olan o soluk ekoseli gömleğini ve iğrenç kadife ceketini aklımda görebiliyordum.

“O değil, Rory,” dedi babam, panikle. “Ne yaptığını bilmeyen bir ayyaş sadece...”

Kamyonun motor sesi öylesine yüksekti ki kaportanın altında olduğumuza yemin edebilirdim. Bir

başka çarpışma. Araba yeniden sallandı. Babam bir yandan o keşmekeşten kurtulmaya çalışıyor, diğer yandan küfrediyordu.

“Ne?” Tek eliyle arabanın ön panosuna tutunan Darcy acı bir çığlık kopardı. “Bu da ne?”

“Tamponumuz onun kamyonuna saplandı.”

Birdenbire kamyon yeniden hızını yükseltti ve arabamız kontrolden çıkarak, yeşil çıkış işaretine doğru savrulmaya başladı. Midem altüst olmuştu. Her şey bu kadardı. Ölecektik. Ailem ölecekti.

“Baba! Ne yapıyorsun?” Darcy ağladı.

“Ben yapmıyorum, o yapıyor!” diye haykırdı babam, elleri direksiyona kilitlenmişti.

“Baba! Bir şeyler yap! Bir şey yap!” diye çığlık attım.

Ama artık çok geçti. Her tarafta korkunç bir gıcırtı, çığlık ve asfaltın üzerinde yanan tekerlek sesleri vardı. Tepetaklak dönüyorduk. Kafamı cama çarparak arabanın yan kısmına yapıştım. Her şey sarsılıyordu. Her yerim acıyordu. Omzum. Dizlerim. Dişlerim. Kalbim. Araba yeniden döndü. İçim titriyordu. Bir şeyin beni göğsümden yukarı çektiğini hissettim. Adeta arabadan süzülme, havada uçmak istiyordum. Bir anlığına, havada duruyor, aşağıda korkudan sinmiş kendimi izliyordum. Derken bir kez daha döndük. Emniyet kemerinin uyluklarımı kestiğini hissettim. Darcy’nin çığlıkları büyüyor, giderek daha acı, daha çaresiz bir hal alıyordu. Sonra birdenbire durduk. Bir başka sağır edici motor gürültüsünü tiz bir lastik sesi takip etti. Kamyon aniden yola koyuldu ve geceye doğru ilerledi. Şimdi her şey, acı verici ve korkutucu bir sessizliğe gömülüydü.

TAMAMLANMIŞ

“Kızlar? Kızlar!” Babam emniyet kemeriyle mücadele ederken gözleri yuvalarından fırlamıştı.

Midem allak bullak olmuş, kendini vücudumdan dışarı atmaya çalışıyordu. Kemerimi açtım, nefes almaya çabaladım.

“Baba?” diye seslendi Darcy boğuk bir sesle. Yüzümü güçlükle döndürdüm ve onu yokladım. Gözleri odaklanmaya çalıştıkça şaşılışıyordu, sonunda gözlerini sıkıca kapayıp ovuşturdu ve yeniden açtı. Darcy gözlerini açıp kaparken babam elini yanağına götürüp başını iki yana çevirdi.

“Ben iyiyim,” dedi Darcy homurdanarak.

“Rory?” dedi Babam.

“İyiyim,” dedim nefes nefese. “Sanırım.” Elim midemde, yavaşça doğruldum ve koltuğuma yerleştim. Ağrım hâlâ devam ediyordu ama en azından nefes aldığımda bayılacak gibi olmuyordum.

Kamyon bizi otoyolun dışına çimenli toprak bir yokuştan aşağıya itmişti. Asfalt çıkış şeridi metrelerce uzaklıktaydı. Otoyol yukarıda belli belirsiz görünüyor, etraftan çıt çıkmıyordu.

Babam zorlukla yutkundu ve insanı sağır eden bir gıcırtyla kapıyı açtı. “Burada kalın.”

“Bekle! Nereye gidiyorsun?” dedim alelacele, koltuğunun arkasından omzunu kavrayarak.

“Hâlâ bir tamponumuz var mı diye kontrol edeceğim,” dedi şüpheli olduğunu belirten bir sertlikle. “Arabayı hâlâ kullanıp kullanamayacağımızı görmem lazım.”

“Ama...”

“Ama ne?” dedi sabırsızlıkla.

“Ya hâlâ dışarıdaysa?” diye sordum kısık bir sesle. “Ya bizi bekliyorsa...”

“O Steven Nell değildi Rory,” dedi babam nazıkçe. Güçlükle zaptettiğim yaşlar, yeniden gözlerimi yakmaya başladı. “Nereden biliyorsun?”

“Babam haklı,” dedi Darcy koltuğunda dönerek. “O olsaydı, işin tamamlandığını görmek için beklerdi değil mi? Sen bir şey duyuyor musun? Kamyonu görüyor musun?” Boğazımda takılı kalan hıçkırığı içime çektim ve geriye baktım. Her yer öylesine karanlıktı ki ağaçtan duvarların ardını görmek imkânsızdı. Ancak çıkış şeridi sessizdi. Otoyoldan da çıt çıkmıyordu.

“Tamam,” dedim çatlak sesimle. Boğazımı temizledim ve babama baktım. “Tamam.”

Motoru kapattı, anahtarları cebine koydu ve dışarı çıktı. Burnumu cama bastırıp onu izlemeye çalıştım, ancak camların dış tarafında görülecek hiçbir şey yoktu. Karanlık dışında...

“Darcy, babamı görüyor musun?” dedim panikle.

“Eminim iyidir,” dedi, gümüş rengi tırnaklarını yiyerek.

Dakikalar, amansızca ilerledi. Kalbim acıyla çarpıyordu. “Bu kadar uzun süren ne?”

Darcy omuz silkti ve kapısını açtı.

İleriye doğru bir hamle yaptım. “Dışarıya çıkma!”

“Rory,” dedi kardeşim, güven veren bir bakışla. “Bir şey olduğu yok. Sadece ona buradan defolup gitmek istediğimizi söyleyeceğim.”

“Söyleme,” dedim başımı iki yana sallayarak. “Yolunda gitmeyen bir şey var.”

İşte o sesi, tam da o an duydum. Kısık, kederli, gün gibi belirgin bir ıslık sesi...

Beatles’ın şarkısı *The Long and Winding Road*’du.

“Darcy,” dedim nefes nefese.

Darcy’nin gözleri büyüdü, oturduğu yerde dimdik kesildi.

“Tanrım,” dedi nefesi kesilerek. “Bay Nell koridorlarda hep bu şarkıyı ıslıkla söylerdi.”

Sürücü kısmına uzandı ve far tuşuna sertçe vurdu. Şimdi, sarı far ışıkları, sisli havayı ele geçirmiş, çimenli zemini aydınlatıyor, yerdeki çalılar belli belirsiz göze çarpıyordu.

Gözlerimi hızlıca kırparak, keskin bir nefes aldım. Bu olamazdı... Bu, gerçek olamazdı.

“Şuradaki... Babam mı?” dedi Darcy. Sesi neredeyse bir ıslık gibiydi.

Babam, boynu anormal bir açıyla bükülmüş, çıkış şeridinin ortasında yatıyordu. Ağzı, bir çığlık şeklinde donakalmıştı. Ölü gözleri doğrudan bize bakıyordu.

Gördüklerimi anlamaya olanlara bir isim vermeye çalışıyordum ki bir kaya parçası, arabanın arka kısmına çarparak camı paramparça etti. Kırıklar hızla üzerime püskürdü.

Darcy’yle aynı anda bir çığlık kopardık.

İşte yeniden aynı şey yaşanıyordu. Yeniden. Yeniden. Yeniden. Tek fark, bu sefer Darcy’nin de benimle birlikte olmasıydı. Ve babam... Kendimi hareket ettirmek istercesine parmaklarımı kalçama götürdüm. Bay Nell dışarıdaydı. Babam ölmüştü. Saniyeler içinde, biz de ölmüş olacaktık. Hareket etme vaktiydi.

“Darcy, gitmek zorundayız,” dedim dişlerimin arasından ve kapımı ittim. “Şimdi!”

Ancak Darcy hareket etmedi. Arabadan indim ve onun tarafına doğru koştum.

Bakışlarımı babamdan kaçırarak, *bakma*, dedim kendi kendime. Yolcu kapısını açtım ve Darcy’yi oturduğu yerden kendime çektim.

“Gel,” diye bağırdım. Ancak Darcy yüzünde dehşete kapılmış bir ifadeyle öylece oturuyordu.

“Darcy! Kaçmamız gerek, beni duyuyor musun?” dedim ellerini sıkıca kavrayarak. “Koş!”

Kardeşim nihayet kendine geldi. Parmaklarımı kavradı ve beraber güney yönü trafiğini kuzey şeridinden ayıran ağaçların çalılıkları doğrultusunda koşmaya başladık.

“Otoyolun diğer tarafına geçmeliyiz,” dedim nefes nefese. Beynimde bir plan belirliyordu. Yolun bizim bulunduğumuz kısmı tamamen ölüydü ama kuzey tarafında araba olma ihtimali vardı. “Bir araç durdurmamız lazım.”

Darcy başıyla onayladı. Bir yandan da adımlarıyla bana ayak uydurmaya çalışıyordu.

Ağaçlar her yanımızı çevirmişti. Artık yağmur yağmıyordu ancak önceki sağanağın koca damlaları ağaçların dallarından düşüp omuzlanma ve saçlarıma çarpıyordu. Nefesim göğsümü yakıyordu. Dallar tenimize sürtüyor, etimizde kızgın, kırmızı izler bırakıyordu. Arkamıza doğru kısa bir bakış attım. Tam o sırada, bir ağaç dalı yanağıma saplandı, içgüdüsel olarak, elimi yüzüme götürdüm ve dalı çektim. Kanlar içindeydi.

“Rory Miller,” diye seslendi, iğrenç, tanıdık bir ses. “Nereye gittin?”

Ayak sesleri ardımızdan, yanımızdan, önümüzden geliyordu. Aynı anda her yerde ve hiçbir yerdeydiler. Ağaçların sesiyle aynı ruhani yankıyla zıplıyorlardı.

“Rory,” dedi Darcy soluğu kesilerek. Gözleri kocamandı. “Ya bizi yakalarsa?”

“Yakalamayacak! “

Beşinci sınıftayken katıldığım ilk kır koşusu yarışını düşündüm. Annem beni final çizgisinde gülümseyerek beklerken, zaten yarışı kazandığımı düşünmüştüm. Final çizgisi görünmeye başladığında, adımlarımı yavaşlatmış ve birkaç adım gerideki yarışmacının beni geçmesine izin vermiştim. O zaman bile ilgi çekmekten hoşlanmazdım. Spot ışıklarını değil, gölgeleri isterdim. Kazanmak için değil, aklımı dağıtmak için koşuyordum.

Ancak şimdi kazanmak zorundaydım. Kazanmak *sorundaydık*. Çünkü kazanamaz, uzaklaşamaz ve korkunun bizi yenmesine izin verirsek her şeyimizi kaybederdik.

İleride büyük bir ağaç belirdi. Ağacın iki yanına koşabilmek için Darcy elimi bırakarak devam

etti. İleri doğru hızla koştum ve elini yeniden tutmak için elimi uzattım. Ancak bu kez tuttuğum şey yalnızca havaydı.

“Darcy!” diye fısıldadım yavaşlamadan. “Nereye gittin?”

“Rory?” diye cevap verdi bitkin bir ses.

“Darcy!”

“Rory?” dedi ses yeniden.

Durdum ve kendi çevremde döndüm. Otoyolu ikiye bölen ağaçlık alan, beklediğimden daha genişti. Bulutlar dağılmaya başlamıştı. Muhteşem bir yarım ay, bulutların arasından kendini gösteriyordu.

“Darcy!” diye bağırdım, Bay Nell’in beni bulması umurumda değildi. Kardeşimi bulmak zorundaydım. “Darcy! Neredesin?”

Kuşlar, bir ağacın üzerinden yukarı doğru aniden havalandı. Bir sincap, ayağımın üzerinden kaçırıldı. Az öteden hafif bir inleme sesi yükseldi. Dakikalar geçmek bilmiyordu. Darcy’yi ararken dakikalar saatler gibiydi.

Sonra onu gördüm.

Ötede bir çalı çırpı yumağının arasından uzun, solgun bir parmak görünüyordu. Gümüş rengi parlak tırnağı ay ışığında parlıyordu.

“Hayır,” diye fısıldadım, kanım buz kesmiş halde damarlarımdan akıyordu. “Hayır, hayır, hayır.”

Yavaşça, çok yavaşça ilerledim. Cansız ağaç dalları ayağımın altında çatırdıyordu. İnce bir dal kırıldı. Yerdeki çam iğneleri zımpara kâğıdı gibi hışırdıyor, uzakta bir baykuş ötüyordu. Yüreğim ağzımda çalıları geriye ittim. Yüksek sesli bir hıçkırık dudaklarımdan dışarı kaçtı.

Kardeşim -benim güzel kardeşim- boylu boyunca serilmişti. Bir havuzda yüzer gibi karnı üzerine uzanmış, kollarını başının önüne atmıştı. Koyu renk saçları her yana yayılmış, yüzünü kapamıştı. Ancak kafatasındaki yara, tüm çıplaklığıyla göze çarpıyordu.

“Tanrım, aman Tanrım.”

Onun bileğini kavrarken, panik her yanıma sarmıştı. Teni hâlâ sıcaktı. Ancak, nabzına baktığımda kalbim paramparça oldu. Hiçbir şey yoktu. Hiçbir şey. Gözyaşlarını sel gibi aktı, kardeşimin saçlarındaki kana karıştı. Bütün bir yıl boyunca bale kıyafeti giyen, saçımı çektiği için Grant Sibley’yi tekmeleyen, zaman zaman beni ağlatana kadar sataşan, ancak her şeye rağmen çaresizce sevdiğim kardeşim Darcy ölmüştü. Tıpkı babam gibi...

Ailem, sevdiğim herkes gitmişti.

“Rory Miller...” Ruhsuz bir ses arkamdan fısıldadı.

Arkamı döndüm. Kapüşonlu, karanlık bir suret oracıkta dikilmişti.

Steven Nell.

O taba rengi kadife ceketini koyu mavi bir gömleğin üzerine giyinmişti. Tel çerçeveli gözlükleri ay ışığında parlıyor, tek elinde uzun bir bıçak, diğerinde ise kanlı bir kaya parçası tutuyordu. Kırdığım yassı burnu, elmacık kemikleri ve buz mavisi gözleriyle karşımdaydı.

“Beni özledin mi?” dedi aptal aptal sırıtarak.

Boğazım korkuyla doldu. “Kardeşimi öldürdün.” diye bağırdım, öfke ve kederle. “Babamı öldürdün.”

Bay Nell sırıttı. “Benimle gelseydin bunları yapmak zorunda kalmazdım. Ama oyunu kuralına göre oynamadın.” Elindeki bıçak parlıyordu. “Şimdi iyi bir kız olacak mısın?”

İyi bir kız olacak mıydım? Ciddi miydi?

Adrenalin bütün vücuduma hücum etti. Öldürücü bir çılgılık attım. Ona vurmadan hemen önce, gözlerindeki korkuyu gördüm. Karşı çıkmamı beklemiyordu. Ona göre ben, şanslı bir geçmişi olan uysal bir kızdım. Ona göre, ailemi öldürmüş, elimdeki her şeyi almış olmasını kabul edecektim. Ona göre, on beşinci kurbanı olacaktım.

On altıncı, dedi içimden bir ses. Benden önce Darcy'yi de öldürmüştü.

Dizimle, kalça kemiğine vurdum ve bir çatırtı duydum. Acıyla bağırdı. Ancak ben, patlamaya hazır bir volkan gibi hiddetliydim. Şu an içimde, öfkeden başka hiçbir his yoktu. Elindeki bıçak kaydı, bir pat sesiyle ayaklarımızın önüne düştü. Omzuma uzanmaya çalıştı, ancak eğildim ve karnına dirsek attım.

Soluğu kesildi, yüksek sesle bağırdı ve yere düştü.

Daha hareket bile edemedi, eliyle ayak bileğimi sardı. Öylesine kuvvetli çekti ki, geriye düştüğümü sandım. Şimdi bir yandan kollarımı sağa sola sallıyor, bir yandan da çırpınarak tekme atmaya çabalıyordum. Sırtım yere çarptığında, sol ayağımın bir şeye vurduğunu hissettim. Ardından bir çıtırdama sesi geldi. Yukarı baktım. Bay Nell, elleriyle yüzünü kapamıştı. Burnunu yeniden kırmıştı. Ona bakarken gaddarca bir tatmin duydum.

“Seni orospu,” dedi tükürerek, yüzünden kanlar boşalıyordu. Ona yeniden bir tekme atmak istedim ama ayağımı tuttu ve sertçe burktu. Bacağımda hafif bir çatırtı hissettim. Derken acı bütün vücuduma yayıldı. Dizleriyle kaburgamı sıkıştırarak beni yere bastırdı. Hareket edemiyordum. Bir saniye sonra iki kaba el boğazımı kavrayarak var gücüyle sıkmaya başladı.

Güçlkle nefes alıyor, bir yandan da ellerimle onu itmeye çalışıyordum. Ancak fazlasıyla güçlüydü. Mavi gözleri gözlerime kilitlenmişti. Burnundan yanağıma kan damlıyordu.

“Seni elde edeceğimi söylemişim,” dedi gülerek. Sözleri ateşli ve hastalıklı bir şekilde sevgi doluydu. “Sana söylemişim.” Daha da sert sıkıyordu şimdi.

Görüş açında gri bir ışık şekillendi. Elimi yere yapıştırdım ve avucumla yeri yokladım. Elimde soğuk metalik bir şey hissettim.

Bıçak. Parmaklarım bıçağın sapını kavradı. Geriye kalan bütün gücümü toplayarak bıçağı yukarı salladım ve sırtına sapladım.

Yüksek bir sesle kükredi ve üzerimden fırladı.

Ciğerlerimden içeri oksijen doldu. İştahla yutkundum. Bay Nell vücudunu büktü ve sırtındaki bıçağı çekti. Bıçağın sadece uç kısmı kırmızıydı. Yara derin değildi. Azalan kuvvetim daha derinine izin vermemişti.

Orada öylece uzanmış, potansiyel katilimi izlerken vücudum acının pençesindeydi. Bacağım zonkluyor, boynum sızlıyor ve her nefes alışımda göğsüme iğneler batıyordu. Bay Nell üzerime çullandığı sırada kaburga kemiklerimi kırmıştı.

Ancak hâlâ sağlam bir bacağım, kollarım ve öfkem vardı.

Steven, tek elinde bıçağı bana doğru yeniden saldırdığında hazırdım. Bana ulaşmadan bir saniye önce, sağ ayağımı salladım ve çelme taktım. Bacaklarını bacaklarımın arasına almış, onu tuzağa düşürmüştüm. Acı çekiyordum, ancak dayanacaktım.

Bu hareketi Darcy ve ben küçükken, arka bahçede timsah oyunu oynarken yapardık. Bataklarımızı ayıp timsali pozisyonuna gelir, birileri üzerimizden atlamaya çalıştığında onları bu şekilde düşürürdük.

Tıpkı arkadaşlarını gibi, şimdi de Steven üzerime kapaklanmış, bacakları bacaklarımda kapana kısılmıştı. Kıvranıyor, doğrulmak için çabalıyordu. Sol tarafı yere doğru çökerken, sağ eliyle karnıma

bastırıyordu. Rüzgâr onu iyice yormuştu.

“Sana benim olacağını söylemiştim.” dedi tekrar, kanlı dudaklarında küçük bir gülümseme vardı.

Gözlerimi kırdım. Serseme dönmüştüm. Oturur pozisyona geçmek için mücadele verirken karnımda bir ağrı hissettim. İşte o zaman, bıçağın hâlâ Steven Nell in elinde olduğunu fark ettim. Bıçağın ağzı midemde gömülüydü. Dışarıdan yalnızca sapı görünüyordu. Çevresi, koyu bir lekeyle kaplıydı. Leke, Steven’in yatağına bıraktığı gülle aynı tondaydı.

Haklıydı. Bana sahip olmuştu. Babama, Darcy’ye ve şimdi de bana. Bu kez, o yemyeşil ağaçlar arasında uzanırken hayatım gözümün önünden geçti. Yemek masasında otururken bana bakıp gülen annemi gördüm. Bilim yarışmasında birincilik aldığım da, babamın yüzünde gördüğüm o gururlu gülümsemeyi... Darcy’nin ekstra bir top dondurma yediği zaman parlayan yeşil gözlerini. Christopher’in beni öpmeden önceki o tatlı gülümseyişini.

Bay Nell kazanmıştı.

Gerçekten öyle miydi? Ellerimle bıçağın sapını tuttum, bütün vücudum yandı. Kanamamın çoğalmamasını sağlayan tek şey orada duran bıçaktı. Bu yüzden, Yapacağım *son* şeyin o bıçağı yerinden oynatmak olduğunu bilecek kadar biyoloji bilgisine sahiptim.

Sondan bir önceki şey, diye ant içtim.

Steven’a baktım. Bacakları benim bacaklarımın arasına kısılmış, gövdesiyle çamurlu orman zemini üzerinde kıvranıyordu. Gözlerini tel çerçeveli çatlak gözlüklerinin ardında kapamış, sırt üstü uzanmış, kırık dişleri arasından hışırdarak nefes alıyordu. Taba rengi kadife ceketini kir ve kanla kirlenmiş, koyu mavi renk pazen gömleği paramparça olmuştu.

Dişlerimi sıkarak bıçağı karnımdan çektim. Acımı belli etmemeye çalıştım. Sona çok yakındım. İntikama çok yakındım.

Steven’in gözleri açıldı. Göz bebekleri kocaman ve tıpkı ruhu gibi kapkaraydı. Ay, üzerimize parlak bir ışık serpererek yeniden belirdi. Şimdi görebildiğim tek şey, gözlüklerindeki yansımamdı. Ellerim bıçağı kavırıyordu. Metal ucundan kanım damlıyordu. Bıçağı var gücümle, Steven Nell’in tam kalbine saplarken, dudaklarıma acı bir ifade oturdu.

Her şey tamamlandığında uzandım. Yorgun ama huzurlu bir şekilde siyah göğü izledim.

“Rory!” diye seslendi bir ses. “Rory!”

Birdenbire, yeni arazi aracımızın arka koltuğunda, boğazımda sıkışıp kalmış çığlığımla uyandım. Darcy’nin eli svetşörtümün ön kısmını kavramıştı.

“Şşşt! Babam uyuyor,” diye fısıldadı ve yeniden arkasına yaslandı. “Kâbus görüyordun.”

“Kâbus mu?”

Başımı salladım. Kalbim çılgınca atıyordu. Gömleğim terden sırtıma yapışmıştı. Saç örgümün altındaki boynum sırılsıklamdı. Ellerimi koltuğunda ve bedenimde gezdirdim. Gerçek olan bir şeylere dokunmak, az önce deneyimlediğim bir rüyadan ibaret olduğunu kendime kanıtlamak istiyordum. Bedenim sapasağlamdı. Kardeşim yaşıyor ve bana bakıyordu. Kucağımda. Nick, Darcy ve Rory Thayer’in hikâyesini anlatan zarf duruyordu ki, yazılanlar gerçek hikâyemizden pek de farklı değildi. Manhattan’dan gelmemiz ve babamın Princeton’da edebiyat profesörü yerine özel öğretmen olması dışında...

Sakinleşmeye çalışarak yavaşça nefes alıp verdim.

“Şu an neredeyiz?” diye sordum ve başımı cama yasladım. Soğuk canı beni gerçekliğe bütünüyle geri getiriyordu. Araba sislerle çevrilmişti. Babam direksiyonun ardında horluyordu. Sis sinyalinin çalmasıyla birlikte motorun çalışmadığını fark ettim. Gözlerimi kısarak dışarı baktım ve bir başka

hareketsiz aracın dikiz aynasını gördüm. Feribottaydık. Tıpkı kuzenim Talia'nın düğünü için Massachusetts'e gittiğimiz günkü gibi.

Darcy omuz silkti. "Bilmiyorum, işaret yok. Ben de şimdi uyandım. Bağırışların sayesinde..."

"Kazadan beri hiç durduk mu?" diye sordum.

"Ne kazası?" diye sordu Darcy, alnını kırıştıırarak, inatla devam ettim. "Virginia çıkışındaki kaza."

Darcy, bana deliymişim gibi baktı. "Rory, Virginia'da uyuyakaldın. Kaza falan olmadı."

Kaza olmadı. Darcy'nin sözleri yüreğime soğuk su serpmişti. Rahat bir nefes aldım. "Tanrıya şükür."

Darcy gözlerini kırıştırdı. "Tamam kafayı sıyırmadıysan biraz daha uyuyacağım."

Bitkin bir şekilde başımı öne eğdim, iPad'imi çıkardım ve *The Emperor of Ali Maladies* ^[i] kitabıma tıkladım. Yeniden rüyaya dalmaktan korkuyordum. Bu yüzden uyuyamazdım. Ancak karşımda parlayan ekrana baktığımda, dudaklarımda bitkin bir gülümseme belirdi. Güvenli bir eve yerleşmek üzere feribottaydık. Yaşıyorduk ve en önemlisi, artık Steven Nell'den uzaktaydık.

JUNİPER ADASI

Etraftaki sis yükselmeye başladığında, babam ve Darcy uyandı. Hemen sağımda, koyu mavi su ve beyaz köpükler görüyordum. Havadaki uğultuya yüksek sesli talimatlar eşlik ediyordu. Feribot limana yanaşıyordu.

“Geldik mi?” dedi Darcy esneyerek ve pencereden dışarı baktı.

Babam gözlerini kırptırarak uykuyu savmaya çalıştı ve elini GPS’e uzattı. İki bip sesiyle birlikte GPS yeniden açıldı. Beyaz ekranda hiçbirimizin görmek istemeyeceği bir uyarı çıktı: SİNYAL YOK

Önümüzdeki araba rampası giderek boşaldı. Beyaz kuğu amblemlili mavi polo gömleğiyle bir adam bize ilerlememizi söyleyen işareti yaptı. Babam motoru çalıştırdı ve boğazını temizleyerek doğruldu.

“Şimdi öğreneceğiz sanırım.”

Babam arabayı rampadaki tümseği geçerek feribottan dışarıya sürdü. Burada bir adam harita dağıtıyordu. Babam bir tane almak için camı indirdi. Sıcak, tuzlu bir meltem tenimi gıdıkladı. Kendi camımı açmak için düğmeye bastım ve beni çevreleyen temiz havayı içime çektim. Dışarıda martılar gürültüyle uçuyor, şamandıradaki bir zil çalıyordu.

Babam haritaya bakmak üzere arabayı park alanına çektiğinde dışarıda yaya yoluna inen yolcuları seyrettim. Çoğunlukla benim yaşımda veya genç yetişkinlerdi. Az sayıda orta yaşlı ve yaşlı insanlar da vardı. İki erkek el ele tutuşmuş, aykırılığın cazibesini sergiliyorlardı. Uzun olanı koyu tenliydi ve koyu renk saçları vardı. Dar, renkli bir tişört ve hasır bir şapka giyinmişti. Erkek arkadaşı, beyaz tenli ve sarı saçlıydı. Çilleri vardı. Yeşil, polo bir tişört ve şort giyinmişti. Geri kalan herkes yalnız görünüyordu. Sanki kendi düşüncelerinde boğuluyor gibiydiler. Biraz daha doğruldum ve oymalı ahşap bir tabela fark ettim. Tabelanın fonu koyu mavi, yazıları ise beyazdı.

JUNİPER ADASI’NA HOŞ GELDİNİZ

Bu hoş geldin mesajının altında göğsü kabarık, kanatları geriye doğru ve başı yukarı bakan beyaz bir kuğu vardı.

Babam, haritayı çevirirken “Rory, Messenger’ın bize verdiği kitapçıkta adres falan yazıyor mu?” diye sordu.

Kucağımdaki kâğıtları aceleyle çevirirken küçük bir kan buldum. Üzerine bir ev anahtarı iliştilmişti. “Evet. Doksan dokuz Manolya Sokağı.”

Babam elini haritanın üzerine koydu. “Buldum,” dedi. “Plajın hemen üzerinde...”

Darcy de güneş gözlüklerini çıkarıp “Güzel,” dedi.

Babam aracı park alanından çekti ve kasaba merkezine doğru ilerlemeye başladı.

Binalar birbirine son derece yakın konumlanmıştı. Ahşap çatı kiremitleri kırık dökük ve griydi. Pencerelerin beyaz çerçeveleri paramparça olmuştu. Geniş ahşap kapı girişleri ve antrelere dayanmış sörf tahtaları vardı. En az bir düzine bisiklet her yana park edilmiş ve hiçbirisi de kilitlenmemişti. Bir kasap dükkânının yanından geçerken, hoparlörden gelen kalitesiz bir elliler müziği duydum. Her pencerenin önünde bir saksı, her dükkânın elle boyanmış bir tabelası ve renkli tenteleri vardı.

Bir fırını ve mayo dükkânını geçip güneş gözlüğü satan köşe standına geldik. Burası bana her ağustos bir haftalığına ev kiraladığımız yazlık yer olan Ocean City’yi hatırlatmıştı. Tam bir tatil yeriymiş burası. Feribottaki genç yoğunluğunu şimdi daha iyi anlıyordum.

Yol, kuğu şeklinde bir çeşmenin bulunduğu kasaba meydanına açıldı. Uzun rastalı ve örgü

başlıklı bir çocuk, çaprazlama kesişen yolun tam ortasında durmuş Bob Marley’in *One Love* şarkısını söylüyordu. Elinde, sarı, yeşil ve kırmızı kayışı olan bir gitar tutmuş, gitarın çantasını da durduğu yerin tam önüne açık bir şekilde bırakmıştı. Tek ayağını yere vurarak tempo tutuyordu.

“Klişeliğin dibini gömüştün dostum,” diye mırıldandı Darcy.

Müziyenin başının üstünde iki elektrik direğine asılmış büyük mavi bir tabela vardı: JUNIPER ADASI HAVAİ FİŞEK GÖSTERİSİ! CUMA GÜNÜ GÜN BATIMINDA!

Juniper Polis Müdürlüğü’nün önünden geçerken kafamı çevirdim ve dikkatlice baktım. Bu küçük binanın konumunu her ihtimale karşı zihnimde sağlamlaştırmak istiyordum. İleride, hâlâ denizin üstünü sarmış olan beyaz sis bulutunun üzerinde beliren köprünün iki uç noktasını zar zor seçebiliyordum.

“Neden köprüden gitmedik?” diye sordum, yeniden doğrularak.

Babam dur işaretinde duraksayarak dikiz aynasına baktı, daha sonra başını omuz hizasında çevirdi.

“Çünkü GPS bizi feribota götürdü,” dedi sabırsızca.

Yüzüm yanıyordu. Babamın bu küçük düşürücü ses tonundan o kadar çok nefret ediyordum ki çığlık atmak istedim. Ancak hiçbir şey söylemedim tabii ki. Her zamanki gibi...

Yeniden harekete geçtik. Yolun kenarından yürüyen iki kız, biz geçerken içinde ünlü biri olup olmadığını görmek ister gibi uzun uzun arabamıza baktı. İçlerinden sert bakışlı, kıvrıcık kırmızı saçlı olanla göz göze geldik. Bakışımı yakaladı ve uzunca bir süre gözünü üzerimden ayırmadı. Sonunda kendimi rahatsız hissettim ve öksürüyormuş gibi yaparak bakışımı kaçırdım.

“Tanrım, yandaki şu uzun-esmer yakışıklıya bak!” dedi Darcy ıslık çalarak.

Juniper Adası’ndaki General Store’un önünden geçerken, Darcy oturduğu yerden ileriye uzandı. Marketin beyaz-mavi çizgili tentesi, önünde oturacak masaları ve vitrininde kahvaltı ve öğle yemeği için tanıtım tabelaları vardı: ADADAKİ EN İYİ EV YAPIMI DONDURMA. Siyah saçlı, keskin çene hatlı bir genç, marketin camına yaslanmış tek ayağıyla vitrinden destek alıyordu. Tek eliyle bir bozuk parayı havaya atıp tutuyor, yanında duran sarışın kıza gülerek bir şeyler söylüyordu. Kahkahaları yolun karşısına kadar uzanıyordu.

Genç adamın diğer yanında, sarı, uzun saçlı, sivri elmacık kemikli ve onca mesafeden fark edilecek derecede mavi gözlü bir genç daha dikilmişti. Ellerini sırtında birleştirmiş. dirsekleri dışarıda bizim arabayı seyrediyordu. Ben onlara bakarken, yanındaki esmer çocuğu dürttü. Esmer olan da bize baktı. Sonra yanlarındaki sarışın kız, yanındaki kısa boylu Asyalı kız ve ardından yandaki masada oturan üç çocuk daha... Hepsi konuşmayı bir anda bıraktı ve bize baktılar.

Darcy birdenbire geriye yaslanıp gözlerini ileriye dikti. Karizma gözükmeye çalışıyordu. Ancak ben gözlerimi sarışın çocuktan alamıyordum. Bakışları benimkilere kilitlenmişti, demin yolda gördüğüm kırmızı saçlı kız gibi... Yine de bu seferki bakışma farklıydı. Sanki beni tanıyormuşçasına bakıyordu. Sanki birbirimizi tanıyorduk. Sanki, beni gördüğü için üzülmüştü.

Babam arabayı bir tümseğe sürerken “Tanrım. Abartısız şimdiye dek gördüğüm en çekici çocuk,” dedi Darcy. “Belki de Princeton’ı terk etmek o kadar da kötü bir fikir değildi.”

Cevap vermedim. Onun yerine, geriye döndüm ve o kalabalığa bir kez daha baktım. Hâlâ bize bakıyorlardı ve biz gözden kayboluncaya dek, bakmayı sürdürdüler.

KAPANA KISILMIŞ

Mükemmel. Burası tam olarak mükemmeldi. Bir tatil kasabası... Tatil yerlerinde oturanlar doğaları gereği bıkkın olurdu. Yabancı yüzlere pek önem vermezlerdi, çünkü onlar için her yüz yabancıydı ve böyle yerler genellikle perişan haldeki polis memurlarıyla ünlüydü. Bezgin, düşük eğitilmiş, kaybolan çocuklar ya da plajda kavga eden sarhoşlarla nasıl uğraşacağını bilmeyen insanlar bütünü... Üstelik bir adadaydılar! Bir olayın farkına varılınca, kullanılacak yalnızca iki yol vardı: Ara sıra olan, düzensiz feribot seferleri veya şehirden yarım saatlik araba yolculuğu.

Kız ondan kaçamazdı. Adeta kapana kısılmıştı. FBI, Rory Miller ve ailesini olabilecek en iyi yere yollamıştı.

İş bittikten sonra FBI'ya bir teşekkür kartı yollamayı düşündü.

TANIDIK HİS

Babam, mavi panjurlu, kocaman girişli ve çitlerle çevrili güzel beyaz evin yanına yanaştığında, pencereden dışarı baktım. Yaprak döken bir söğüt ağacı kaldırımın tam üstünde bizi bekliyordu. Bahçe, turuncu ve mor koni çiçekleriyle doluydu. Evin arkasında okyanus, ufka doğru uzanıyordu. Kum sahilin hemen ardındaki parlak su, dalgalar halinde giderek mavileşiyordu.

“Burası mı?” diye sordum şüpheyle. Yol boyunca üç karyolalı ve bir banyolu, gri, depresif bir ev hayal etmiştim. Belki de hükümet sandığımdan daha fazla empati yapabiliyordu. Belki de bir seri katil tarafından kovalanıyorsanız, biraz şımartılmayı hak ettiğinizi düşünüyorlardı.

“Burası doksan dokuz numara,” dedi Darcy mutlulukla ve kapısını açtı.

Arabadan indim ve kafamı geriye çevirdim. Yüzüme vuran güneşin tadını çıkarıyordum. Kekremsi bir çiçek kokusundan burnum karıncalandı. Kokuyu içime çektim.

İyi bir nefesin yıpranmış sınırlarımı onaracağını umuyordum. Darcy kapının mandalını açtı ve evin girişinde dolanmaya başladı. Girişte, kocaman bir salıncak meltemin etkisiyle gıcırdıyordu.

Kalbim göğüs kafesimde hızla çarptı. Sorun yoktu. Hâlâ korkuyordum ama en azından şimdi, güneş dışarıda, rüzgâr serindi. Üstelik görünürde hiç seri katil yoktu. Şimdilik.

“Kapı kilitli,” dedi Darcy, ellerini çırparak.

Babam, tek adımda çitin üstünden geçerek Darcy’nin yanına gitti.

“Burada,” diyerek anahtarı babama attım.

Kolayca yakaladı. Babam kapıyı açarken, Darcy yerinde zıplıyordu. Gördüğü yakışıklı sörfçüler keyfini şimdiden yerine getirmişti bile.

Kapı büyük bir gıcırtyla açıldı. Sanki senelerdir açılmıyor gibiydi, içerisi, aydınlık ve güneşliydi. Bütün eşyalar cilalanmış, parlıyordu. Darcy en güzel odayı kendisine seçmek üzere merdivenlere koştu. Babam ve ben, bir anlığına orada öylece durduk ve soluk antika kilimleri, koyu ahşap parkeleri, antika mobilyaları seyrettik. Evin arka kısmında, elliler stili pastel tonlarında bir mutfak göze çarpıyordu.

Annem bu mutfağı çok severdi.

“Sanırım bavulları boşaltmalıyız,” dedi babam. Gözleri bitkin, sesi cansızdı.

“Tamam. Ben gidip...”

Babam çoktan arabaya doğru gitmişti bile. Merdivenlerden yukarı çıktım. Kollarım ağırlaşmıştı sanki. Darcy, sağdaki ilk odadan dışarı fırladı. Beni neredeyse yere düşürecekti.

“Bu benim,” diye bağırdı, merdivenlerden inmeden önce. Yeni odasına girdim, sarı-beyaz çizgili duvar kâğıdına ve çift kişilik yatağına göz gezdirdim. Kocaman cumbalı penceresi sokağa bakıyordu. Dışarıda, Darcy çantalarını arabadan çekmeye çabalıyordu.

Seçimi benim için iyiydi. Başıma gelen bunca şeyden sonra isteyeceğim son şey sokağı görmektir.

Koridorun karşı tarafında mavi ve gri renklerle bezeli bir oda gözüme çarptı. Bu odayı babam isteyecekti. Koridorun sonunda ise bir merdivene açılan üçüncü kapı bir aralık duruyordu. Başımı kapıdan içeri uzattım, ancak görebildiğim tek şey ahşap tavan oldu.

Merdiven öylesine dardı ki, kollarımı açtığımda karşılıklı iki duvara da rahatça değebiliyordum. Her bir adımda, basamaklar gıcırdıyordu. Karşılaştığım oda, en az evin bütünü kadar genişti. Eğimli bir tavanı ve beyaz duvarları vardı. Odanın tam ortasında, tavanın en yüksek olduğu yerde, çift kişilik bir yatak duruyordu. Odanın penceresi, sahile bakıyordu. Oldukça az eşya vardı. Bir gardırop, çalışma masası, gelişigüzel sıralanmış ciltli kitaplarla dolu bir kitaplık...

Başka bir koşulda olsaydık, o odayı severdim. Ama o an, istediğim tek şey evime geri dönmekti. Odamı özlemiştim. Çalışma masamı ve geri kalan her şeyi çok özlemiştim. Evimden, annemin duvar kâğıtlarından, mutfak aletlerinden, oturma odası için seçtiği sanat çalışmalarından uzakta olmak bana onu daha çok özletiyordu.

Derin, güçlü bir nefes alarak bunun sadece geçici olduğunu hatırlattım kendime. Ama çantamı açtığımda çıkaracağım ilk şeyin annemle benim çerçeveli fotoğrafımız olacağını biliyordum.

Geri dönüp eşyalarımı almak üzere merdivenlere yöneldim. Darcy'nin oda kapısı açıktı. Kapüşonunu saçlarından kurtarmaya çalışıyordu. Başının arkasında kocaman bir kan lekesi vardı. Karmakarışık saçları arasında kurumuştı.

“Darcy! Başın! Hâlâ kanıyor!” diye bağırdım.

Geriye dönüp bana baktı. Yeşil gözleri parlıyor, bir yandan da başını kapüşonuyla yeniden örtmeye çalışıyordu. “İyiyim ben.”

“Değilsin,” dedim, ürpererek.

O andan uzaklaşarak, gözümün önüne bir sahne geldi. Gümüş rengi ay ışığının altında soluk bir el. Uzaktan gelen baykuş sesi. Karmakarışık, kanlı saçların arasından görünen paramparça bir kafatası. Ama gözlerimi kırptığımda, görüntü kayboldu. Sadece bir kâbustu, diye hatırlattım kendime. Elimi en yakındaki duvara koydum ve nefes almaya çalıştım.

“Rory? Ne oldu?” diye sordu Darcy, korkarak.

“Hiçbir şey,” dedim, gözlerimi kaçırarak.

“Hiçbir şey gibi gözüküyor. Yüzündeki tam olarak şey olduğu günkü bakış var...”

“Halüsinasyon,” dedik bir ağızdan, aynı anda.

Güçlkle yutkundum ve onun yanına oturdum. Kalbim telaşla çarpıyordu. Psikiyatristimin seneler önce tavsiye ettiği şeyi yapmaya, gerçek olana, burada olana odaklanmalıydım. Ayakkabılarımın üzerinde gri bir leke vardı. Parmaklarımın üzeri aşınmıştı. Bunlar gerçektir. Bu oda. bu koltuk ve Darcy. Onlar buradaydı.

“Biliyordum!” diye haykırdı Darcy, ilgi dolu bir ifadeyle. “Yine mi oluyor? Ne zamandan beri?”

“Biliniyorum. Bu ilk kez oldu,” dedim. “Önemli olmadığına eminim. Merak etme.”

Her ne kadar önemli olmadığını söylesem de, midem düğüm düğüm olmuştu. Annem öldükten sonra aylar boyunca bu tarz göz kararmalarım olmuştu. Gözümün önüne bir şeyler geliyordu. Kan öksürmesi, derin iniltileri, babamın gözyaşları... Ancak bunlar sadece anı değildi. Sanki olanları yeniden yaşıyordum, hem 3-D şekilde. Babam beni psikiyatriste götürmüş, yaşadığımın travma sonrası stres bozukluğu olduğunu söylemişlerdi. Terapiden birkaç ay sonra, gözümün önüne gelen kareler giderek azalmış ve sonunda bitmişti. Ancak şimdi, görünen oydu ki, geri gelmişlerdi ve hayatımda gördüğüm en kötü kâbusu yeniden yaşıyordum.

“Emin misin?” diye sordu Darcy.

“Evet, iyiyim,” dedim, yeniden ayağa kalkarak. Bastığım zemin bir anlığına yerinden oynadı, ancak derin bir nefes aldım ve kendimi odaklanmaya zorladım. “Birazdan dönerim. Yaranı temizlememiz lazım.”

“Hayır. Ben hallederim. Oturmalısın,” dedi Darcy.

Onu duymazdan gelerek banyoya yöneldim. O kötü görüntüden uzaklaşmak için yapacak bir şeyim olduğu için mutluydum. Banyo kapısının arkasına asılı küçük bir el havlusu buldum. Musluğu açtım, suyun ısınmasını bekledim. Yüzüme biraz su çarptım ve aynada kendime baktım. Darcy'nin odasına döndüğümde, camın önüne oturmuş beni bekliyordu.

“Benim yapmamı ister misin?” diye sordum.

Evet demedi, ancak odadan ayrılmamı da istemedi. Onun yerine, bacaklarım oturduğu yere çekti ve başını çevirerek sokağı izlemeye koyuldu. Tereddütle, elimdeki ıslak havluyu yarasına değdirdim. İrkildi.

“Çok acıyor mu?” diye sordum.

“Bitir şu işi,” diye cevapladı kısaca.

Kam temizleyip yarayı gördüğümde içim rahatladı. Yüzeysel bir sıyrıktı. İşimi bitirdiğimde çantasını yukarı çıkardım. Saçını yapmak isteyeceğini biliyordum. Çantasından tarağını çıkardı ve kördüğüm olmuş saçlarını açmaya başladı.

“Kasaba merkezine yürümeli ve o çocukları bulmalıyız,” dedi Darcy, saç uçlarını çekiştirerek. “Bir süreliğine burada yaşayacaksak birkaç arkadaş edinmemiz lazım.”

Yüzümü Darcy’ye çevirdim ve ahşap parkelere baktım.

“Sence burada ne kadar kalırız?” diye sordum sessizce.

Darcy omuz silkti. “Onu on senedir yakalayamamış olmaları yeterince kötü bir işaret.”

“Evet,” dedim. “Sanırım fazlasıyla akıllı bir adam.”

Darcy bir anlığına sustu. Pencereden dışarı bakıyor, elinde tarağıyla düşüncelere gömülüyordu.

“Tuhaf bir şey söyleyeyim mi?” dedi tiksiniş bir ifadeyle. “Aslında Bay Nell’den hoşlanırdım. Matematiği gerçek hayatta kullanabileceğim şekilde anlatırdı. İlgi çekici gelirdi bu. Her dersin sonunda yaptığı beş dakikalık sınavları da severdim. Böylece ders boyunca gözümüz saatte olmazdı.” Tüyleri ürperdi.

“Biliyorum. Ben de severdim,” diye itiraf ettim. Sevmiştim de. Elinde Beatles bardağıyla kahvesini taşımasını, koltuğunun altına sıkıştırdığı sayfa köşeleri buruşmuş *Salaklar için Araba Tamiri* kitabını, ödevimi kontrol ederken ağzının kokmamasını severdim. Onu postacı çantasının saplarını iki eliyle tutmuş, hiçbir tasası yokmuş gibi ıslık çalarak koridorlarda dolaşırken gördüğümde gülümserdim.

“Sanırım bir insanın kafasında neler döndüğünü asla bilemeyiz,” dedi Darcy, saçlarını yeniden taramaya başlarken.

Onun parlak yeşil gözlerine baktım. Anneminkilere çok benziyordu. Annem öldüğünden beri onunla hiçbir zaman yakın olmamıştık. Ancak Christopher, Darcy’den ayrıldığından beri, tamamen değişmişti. Ağzından çıkan her sözcük ya bir azar ya da hakaret içeriyordu. Bir tek babama başkaldırması değişmemişti. Ben köşede sessizce dikilirken, o hep cevap veren taraf olurdu. Bunun için ona minnettardım. Ancak bu minneti nasıl ifade edeceğimi de bilmiyordum.

Annem olsa sadece, olduğu gibi söylememi tavsiye ederdi. Ona göre karşımızdakilerin bizim nasıl hissettiğimizi bilmeleri önemliydi. Kalbim hızla atmaya başladı. Damarlarımda hissedebiliyordum. Denemeye karar verdim. Söyleyecektim. Şu an ölmüş olabilirdim. O zaman Darcy ona karşı hissettiklerimi hayatı boyunca bilemezdi. Görünüşe göre, “hayat kısa” benim yeni kutsal sözüm olacaktı.

“Darcy. ben...”

Birdenbire ayağa kalktı ve benle göz göze gelmekten kaçınarak “Gidip evin geri kalanına göz atacağım,” dedi. Sesimdeki duygusallığı sezmiş ve söyleyeceklerimi duymaktan kaçınmıştı.

“Tamam.”

Utanmıştım. Ellerimi kalçamın altına sıkıştırdım. Darcy çoktan odadan dışarı çıkmıştı. İç geçirerek pencereden dışarıya baktım. Burası benim yeni mahallem. Tuhaf, limon sarısı ve nane

yeşili evleriyle yeni mahallem... Evlerin her birinin bahçesinde türlü türlü çiçekler başkaldırması, tertemiz ağaçlar boy göstermişti. Yalnız sokağın karşısındaki bir ev buraya ait değil gibiydi. Açık gri renkli, siyah panjurlu bir evdi. Bahçesi, ağacı ya da çiçeği yoktu. Eve dair ilgi çekici olan tek şey, n kapısının ortasındaki kare ızgaraydı. Bu eski tip küçük gözetleme deliği, içeriye açılan ayrı bir küçük kapı gibi duruyordu.

Ben orayı izlerken, Darcy'nin karşısına denk düşen pencerede bir el belirdi ve hızlıca perdeyi kapattı. Yüreğim ağzıma geldi. Birisi bizi mi izliyordu? İleriye doğru uzandım, gözlerimi taşarak kapanan perdeye doğru baktım.

Aşağıdan bir çarpma sesi geldi. Elimi kalbime götürdüm. Babam, ağız dolusu lanet okuyordu. Kalktım, yeni odama doğru koyuldum. Korkudan titreyerek odadan çıktım, kapıyı sessizce kapattım. Burada gvendeydik. Artık kimse beni gzetlemiyordu. Elbette insanlar camlarından dışarı bakmakta serbestiler.

Merdivenlerden yukarı çıktım, kendimi yatağıma bıraktım ve i çekerek eğimli tavanıma baktım. İşte buydu. Burası benim yeni hayatımdı. Ailemle birlikte ama bütünüyle yalnız... En azından, bu yeni yere dair bir şey bana tanıdıktı.

YENİ KIZ

“Rory...”

Yatakta doğruldum. Gözlerim o yabancı odanın karanlık köşelerinde, biçimsiz gölgelerinde cirit attı. Az önce, birisi adımları fısıldamıştı.

“Rory Miller!” dedi aynı ses yine. “Hadi dışarı çık da oynayalım.”

Üzerimdeki örtüleri bir kenara atıp çıplak ayağımı soğuk zemine bastım. Hızlı bir dönüşle odada kimse olmadığına ikna oldum ama ses yeniden geldi.

“Gel, Rory. Dışarı gel ve benimle oyna.”

Merdivenlere doğru titreyerek ilerledim. Aptal tavan tümsekler çıplak kollarıma değiyordu. Parmaklıklardan baktım. Kimse yoktu. Aşağıya doğru açılan karanlık merdivenlerden başka...

“Rory?” Bu seferki Darcy’di. “Rory!” diye çığlık attı. “Rory, yardım et!”

Yüreğim ağzımda, tökezleyerek merdivenlerden aşağı indim. Kapıyı açtığımda çığlıklar bir düşme sesiyle birlikte kesildi. Aşağıya baktım. Darcy oradaydı. Yerde kıvrılmış, cenin pozisyonunda yatıyordu. Gözleri açıktı. Ölmüştü. Başı öylesine ezilmişti ki, sağ kalmış olması neredeyse imkânsızdı.

“Hayır!” diye bağırdım, gözlerimi kapatarak. “Hayır! Hayır! Hayır!”

Merdivenlerden hızla aşağı koşmaya başlayınca kendimi Steven Nell’in kollarında buldum.

“Hayır!”

Pazar sabahı ellerim karnımı sarmış bir şekilde korkuyla uyandım. Parlak güneş gözlerime adeta saldırıyordu. Ter bedenimin her noktasını sarmıştı ve derim ateşe verilmiş gibi yanıyordu. Midem paketlerce pamuk şeker yemişim, yetmezmiş gibi üstüne koca bir şişe kola içmişim gibi sızlıyordu. Ellerimle yüzümü kapattım ve kendi kendime sadece bir rüyaydı dedim. Sadece bir rüyaydı.

Nefes al Rory. Nefes al.

Nefesim sakinleşmeye başladığında babamın mutfakta tencere ve tavalarla çıkardığı sesi duydum. Terliklerimi ayağıma geçirdim, üzerinde E^mc^2 yazılı kapüşonlu sweatshirtümü üzerime çektim ve iki adımda merdivenlerden aşağı indim. Parmaklarımin ucuna basarak dışarı çıktım ve mutfak kapısının yanındaki masada durdum. Babam, eski evimizde merdiven duvarlarında asılı olan aile fotoğrafımızı buraya yerleştirmişti. Fotoğrafi evden ayrılırken yanına aldığını bile fark etmemiştim. Bir çarpma sesi daha gelince mutfak kapısına ilerledim ve gizlice içeriyi seyrettim. Babam, kot pantolon ve tişörtüyle, mutfak dolabım alt üst ediyor, içeriden bir teflon tava ya da bakır tencere çıkarıp duruyordu.

“Evimizi terk etmek zorunda olduğumuzu söyleyin, sonra da bizi telefonun ve kablosuz internetin çekmediği çağdışı bir adaya gönderin,” diye homurdandı, dolabın boşluğuna bakarak. Kablosuz internet sorununu önceki gece, iPad’imden internete girmeye çalışırken ben de fark etmiş, geçici bir sorun olduğunu ummuştum. “Devlet kurumu böyle mi yönetilir?” Babam ayağa kalkmaya çalışırken kafasını vurdu. “Lanet...”

Beni görüp bağırmasın diye geriye çekilip saklandım. Dışarıda bir bisiklet zili duydum ve ön kapıya doğru yöneldim. Kapıyı arkamdan sessizce kapatarak verandaya ilerledim. Sıcak yaz havası beni başımdan ayağıma kadar sardı. Kollarımı kendime sardım ve parmak uçlarıma basarak verandada yürüdüm. Evin ön kısmında olmama rağmen, arka taraftaki plajdan gelen dalganın sesini duyabiliyordum. Havaya denizin keskin tuzlu kokusu ve tam olarak nereden geldiğini anlayamadığım tatlı çiçek esansı hakimdi.

Yakınlarda biri bir şeyler mırıldanıyordu. Melodi rüzgârda yayılırken neredeyse tanıdık. O kadar tanıdık ki, ben bile mırıldanmaya başlamıştı. O anda nereden hatırladığımı fark ettim. Salıncaktan atladım ve çevremde dönmeye başladım.

The Long and Winding Road.

Yine bir sanrı yaşıyor olmalıydım. Öyle olmalıydı. Derken küçük sarı bir kuş verandanın korkuluğuna kondu. Uzaktan gelen zil sesini yeniden duydum. Sokağın karşısındaki manolya ağacı rüzgârda hışırdıyordu. Buradaydım. Juniper Adası'nda. Şimdideydim ve duyduğum mırıltı gerçektir.

Korkuyla verandanın sonuna doğru ilerledim ve korkuluklardan yan tarafa baktım. Derme çatma, kumlu yabani otlar, plajla evimizi ayıran ahşap kaldırıma doğru uzanıyordu. Ancak çiçekli bir ağaca konan bir karataş kuşu ve bir koni çiçeğinin etrafında vızıldayan arılardan başka hiçbir şey yoktu. Diğer tarafa doğru yürüdüm ve arkadaki garaja doğru baktım. Yeni arabamız garaj önündeki yolda park halinde duruyor, siyah kaportası sabah güneşinde parlıyordu. Nefes aldım, gözlerimi kapadım ve dinlemeye koyuldum. Karataş kuşunun ve sörf yapanların sesinden başka bir şey duyamadım.

Ancak gözlerimi yeniden açtığımda, sokağın karşısındaki evin aynı penceresinin, aynı perdesi kapandı. Bu kez camdan uzaklaşan kişinin sarı saçlarını gördüm.

“Bu da ne?” Cesaretimi kaybetmeden, verandadan aşağıya doğru yavaşça koştum, kapı mandalını açtım ve daha iyi bakabilmek için kaldırıma yürüdüm.

“Vay!”

Kapının hemen dışında, benim yaşlarımda iki kız bisikletlerini zar zor, benden birkaç santim ötede durdura-bildiklerinde neredeyse aklımı kaybediyordum. İçlerinden biri güzeldi, koyu tenli, dolgun yanaklıydı ve bukleleri her yana dağılmıştı. Kaşındaki halka güneşte parlıyordu. Hava sıcak olmasına rağmen bir asker ceketi giyinmişti, içinde çizgili bir atkı, siyah elbise ve ayaklarında uzun siyah botlar vardı. Diğer, Darcy'yle marketin önünden geçerken gördüğümüz minyon kızdı. Çenesine dökülen düz siyah saçları, koyu renk gözleri vardı. JUNİ'ER ADASI vazıh tişörtünün altına kot şort giyinmişti. Sağ bileğinde deri bir bileklik sallanıyordu.

“Kıl payı kurtardın,” dedi kaşında halka olan kız, bisikletiyle geri çekilerek.

“Hımm, evet,” dedim, gözlerimi pencereye kilitleyerek. Perde hareketsizdi.

“Yenisin,” dedi minyon olan. Bana yüzümü inceliyormuş gibi merakla bakıyordu.

“O kadar belli oluyor mu?” diye sordum.

“Buranın yerlileri için evet,” dedi alay eder gibi kısaca gülerek. Ortada benim anlamadığım gizli bir şaka varmış gibi hissettim.

“Ben o kadar kolay anlamadım, ama zaten buranın yerlisi de değilim,” dedi diğer kız ve bisikletinden inerek elini uzattı. “Olive Walden. Bu da Lauren Caldwell.”

Elini sıktım. Gözüm hâlâ karşıdaki gri evdeydi.

“Ya sen..?” dedi Olive gülerek.

“Ah, çok özür dilerim,” dedim, gözlerimi kırpıştırarak. Tekrar içinde olduğum ana odaklanmaya çalıştım. “Rory. Rory... Thayer.” Yeni soyadını dilimde eğreti duruyordu.

Lauren gerçek evimden çok uzakta olan evime şöyle bir göz attı. “Güzel yer.”

“Teşekkürler. Sokağın karşısında kimin oturduğunu biliyor musunuz acaba?” diye sordum, çenemle gri evi işaret ederek.

Lauren ve Olive önce birbirlerine, ardından dönüp gri eve baktılar.

“Şimdiden komşularının kirli çamaşırlarını ortaya dökmeye çalışıyorsun öyle mi?” dedi Lauren, gözlerinde haylaz bir ışıltıyla.

Kızardım. “Hayır. Sadece düşündüm ki... Yani...” Sesim giderek azaldı. Cümleyi nasıl bitireceğimi bilmiyordum. Onlara bir seri katilin beni takip ettiğini, gizemli bir şekilde hareket eden perdelerin beni kapının dışına ittiğini anlatamazdım.

“Sen boşver onu. Üzerine gelmeye çalışıyor işte.” Olive güldü ve *nazik ol* der gibi Lauren’i dirseğiyle dürttü.

“Bizimle beraber bisiklet sürmek ister misin? Sana buraları gezdirebiliriz.”

Eve baktım. Somurtan bir Darcy ve burnundan soluyan babamın olduğu evde takılma fikri hiç de hoş değildi. Ancak o ürkütücü mırıltıyı da kafamdan atamıyordum.

“Teşekkür ederim ama bisikletim yok,” dedim, bahane bulmuş olmaktan memnun bir şekilde. “Ayrıca, daha çok koşmayı severim ben.”

“Koşmak mı? Gerçekten mi?” dedi Olive. “Bana hiç çekici gelmemiştir.”

“Bence süper bir şey. Çok seviyorum,” dedim.

“Öyle mi?”

Omuzlarımı yukarı kaldırıp derin bir nefes aldım. “Bu... Ben yalnız olmayı, nabız sayımdan ve adımlarımın ritminden başka düşünecek bir şeyim olmamasını seviyorum,” dedim. “Bu çok...”

“Zen,” diye yanıtladı.

“Evet, Zen,” dedim gülerek. Gözlerine baktım. Meraklı gözlerle karşılık verdi.

Öte yandan Lauren, sıkılmaya başlamıştı. “Haydi gidelim, Olive,” dedi sabırsızca, bisikletini öne sürerek. “Açlıktan ölüyorum.”

Olive yeniden bisikletine atladı, bisikletin desteğini topuğuyla kaldırdı ve bir kez daha bana doğru döndü. “Unuttum!” dedi, gözleri parlayarak. “Bu akşamki partiye gelmelisin.”

“Parti mi?” diye sordum dikkatle. Partilerden nefret ederdim. Mümkün olduğunca gitmemeye yatıştırdım. Arkadaşlarımla bire bir görüşmeyi severdim ama kalabalık bana göre değildi. 1 kıtta Christopher’la birlikte olamamamız konusunda kendimi avutabildiğim tek nokta buydu. Birlikte olsaydık, beni her hafta en az bir partiye sürüklerdi.

Elbette şimdi düşününce oldukça saçma bir sebep gibi geliyordu. Onu düşündüğüm an kalbim sıkıştı. Teklifini kabul etmeliydim. Onunla birlikte olmak anlamına geliyorsa seve seve on milyon tane partiye giderdim.

Lauren bilekliğiyle oynayarak “Plajda şenlik ateşi yakıyoruz,” diye açıkladı ve Özel olduğumu düşünmemi istemiyormuş gibi “Genellikle tatilcilerin hepsini davet ederiz.” diye ekledi.

“Saat dokuz civarı başlar ve gece bilmem kaçta biter,” dedi Olive. “Pencereden bakman yeter. Bizi kesin görürsün.”

Gitmeye hiçbir niyetim olmadığı halde “Hımm... Tamam. Belki,” dedim. Elbette bu tam Darcy’ye göre bir şeydi. Ancak ona söylersem, gitmek ister, babam izin vermez, o gizlice dışarı kaçır ve geçici evimizde Üçüncü Dünya Savaşı çıkardı.

“Güzel. Sonra görüşürüz o zaman. *Belki,*” dedi Olive iğneleyici bir gülümsemeyle. Sonra ikisi de uzaklaştılar.

Onlar gittikten hemen sonra, ön kapı açıldı ve babam, Adidas şortu ve eskiden kalma Harvard tişörtüyle kapı önüne çıktı. Topukları üzerinde birkaç kez zıplarken karnı ağır bir topmuş gibi yukarı aşağı sallandı.

“Koşuya çıkıyorum,” dedi gergin bir şekilde. “Gelmek ister misin?”

Gözlerimi kırptım. Annem öldüğünden bu yana babam beni bir şey yapmaya davet etmemişti. Şimdi, beni yok saydığı bu beş seneyi unutturmak ister gibiydi.

“Hımm... Daha kahvaltı yapmadım,” dedim tedirginlikle.

“Tamam. Bir saate dönerim.”

Sonra kapıyı açtı ve ileriye doğru ağır ağır koştu. Ben hâlâ orada duruyor, uzaklaşan babamı seyrediyordum. Derken göz ucuma bir şey takıldı. Gri evin bir başka penceresinin perdesi kımıldamıştı. Yüreğim ağzımda geri döndüm, içeri girdim ve iki kilidi de kapattım. Sonra oturma odasının penceresine doğru ilerledim, ağır çiçekli perdeyi kapattım. Şimdi orada durmuş, perdedeki küçük açıklıktan dışarıyı seyrediyordum.

Birdenbire gri evin ön kapısı açıldı. San saçlı, bronz tenli, keskin mavi gözlü bir genç dışarı atıldı ve sinsice evimize doğru baktı. Sonra hızlı adımlarla oradan uzaklaştı. Onu tanıyordum. Marketin dışında bekleyen çocuktu. Beni tanır gibi bakan o çocuk...

Nefesim kesildi. Sarı saç. İnsanı delip geçen gözler. Beni pencereden izleyen o muydu? Eğer burada yaşıyorsa, Lauren bunu söylemez miydi? Daha dün beraberlerdi ve arkadaş gibi duruyorlardı.

Sokağın sonuna gelip köşede gözden kayboluncaya kadar onu izledim. Sonra, evin kilitlerini kontrol ettim, odama döndüm ve kapıyı ardımdan kilitledim. Steven Nell’in bana öğrettiği bir şey varsa, o da kimseye güvenmemem gerektiği idi. Özellikle de, beni gözetleme takıntısı olanlara. ..

ŞENLİK ATEŞİ

Marie Curie biyografi kitabımdan bir bölümü tam bitirmek üzereydim ki merdivenlerin aşağısındaki kapı gacırdayarak açıldı. Kalbim duracak gibi oldu ve gözlerim karşı duvardaki gri-beyaz saate gitti. Saat gece yarısını geçmişti.

Yatağımda doğrularak “Merhaba?” dedim. Sesim çatallaşmıştı.

Merdivenlerden hızlı ayak sesleri gelmeye başladı. Kucağımdaki iPad’i göğsüme çekip, yatağımın baş kısmına doğru kıvrıldım. Derken kapıda Darcy belirdi. Daracık pantolonu ve kolsuz gömleği ve kusursuz makyajıyla tam takım hazırды.

“Ödümü patlattın!” dedim.

“Şuna baksana,” dedi beni duymazdan gelerek. Kuzeye bakan pencereye ilerledi. “Plajda şenlik ateşi var!”

Lanet olsun. Darcy’nin havadan parti kokusu alacağını tahmin etmeliydim. İç geçirdim, iPad’imi bıraktım ve cama doğru hafifçe uzandım. Yaklaşık üç ev ötedeki plajda, kocaman bir şenlik ateşi ve etrafında dolanan yirmi kadar insan vardı. Bu uzaklıktan görebildiğim tek şey gölgelerdi. Gördüğüm manzara, geçen yıl İngilizce dersinde okuduğum “*Sineklerin Tanrısı*” [\[iii\]](#) kitabının kapağını andırdı. Kurgu, hiçbir zaman benim tarzım olmamıştı.

“Bahse girerim markette gördüğümüz çocuk oradadır,” diye fısıldadı Darcy, kaşlarını yukarı kaldırarak. Döndü, yatağın karşısındaki gardıroba yöneldi ve içeriden bir bir askıları çıkarmaya başladı.

“Ne yapıyorsun?” diye sordum, dikkatle.

“Sana giyecek bir şeyler arıyorum,” dedi en sevdiği küçümseyici tavrıyla. “Git de saçlarını yap. Kuş yuvası gibi duruyorlar.”

“Darcy, ben partiye gitmek istemiyorum,” diye karşı çıktım. Yine de elimi saçıma götürmüştüm.

“Ben istiyorum ama tek başıma gidemem.” İki elini beline koyarak bana döndü. “Kapüşonlu sweatshirt’ten başka giyecek bir şeyin yok mu senin?”

“Giyecek bir şeyim yok. Sanırım evde kalsam daha iyi.” Orada öylece durmuş, etraftaki yabancılarla muhabbete girmeye çalıştığımı düşündükçe geriliyordum.

Darcy, bir elinde kolsuz beyaz yeleğim, diğerinde gri polarım, beni yukarıdan aşağıya süzdü. “Benimkilerden bir şeyler alabilirsin,” dedi elimi tutarak ve beni merdivenlere doğru çekti.

“Evden gizlice çıkarsak babam bizi öldürür,” dedim. Gitmemek için her yolu deniyordum.

“Eee, yeni bir şey mi bu sanki?”

“Darcy...”

“Of, Rory, hadi ama!” dedi mızırđanarak. İki edimi kavradı. “Lütfen? Lütfen, lütfen, lütfen? Burada sıkıntıdan ölüyorum. Bir hafta kendi evimizde kapalı kaldık zaten. Şimdi de, iki koca gündür bu evde hapisteyiz. Lütfen benimle gel. Sana yalvarıyorum. Lütfen? Bunu bana borçlusun.”

Kardeşimin gözlerine baktım ve kötü bir şey olacağı hissiyle karışık kahredici bir suçluluk duygusu hissettim.

“Sana neden borçluyum?” diye sordum yavaşça. Bilmiyordu, değil mi? Nasıl bilebilirdi ki?

İleriye baktı ve omuzlarını yukarı kaldırdı. “Bilmiyorum. Geçen gün seni babama karşı savunduğum için olabilir? Seni babama karşı *her gün* savunduğum için olabilir? Buraya gelerek bütün arkadaşlarımı geride bıraktığım ve Becky’nin mezuniyet partisini kaçırdığım için olabilir?”

“Sanki benim suçummuş gibi,” demeden edemedim. Yine de rahat bir nefes aldım, en azından Christopher hakkında bir şey söylememişti. En azından olanları bilmiyordu. Ama olan olmuştu ve suçluluk duygusu yine göğsümü yakıyordu.

Ayrıca, Darcy haklıydı. Buraya gelmek için birçok şeyden vazgeçmişti. Steven Nell bana saldırmadan önce, Darcy yalnızca kendi mezuniyetini veya Becky’nin düzenlediği eğlenceyi değil, aynı zamanda planlanmış bir düzine partiyi ve bir sahil gezisini iple çekiyordu. Arkadaşı Liam’ın ailesinin restoranında bulunduğu yaz işinden bahsetmiyorum bile. Bu yıl barmenlik yapacak kadar büyüyecek ve eve topladığı bahşişleri getirecekti. Onun arkadaşlarını ne sevmiş ne de anlayabilmişim ama Darcy adeta arkadaşları için yaşıyordu. Artık arkadaşları elinden alınmıştı.

“Tamam, pekâlâ. Gideceğiz,” dedim ve spor ayakkabılarımı ayağıma geçirdim. “Ama kendi kıyafetlerimi giyeceğim.”

“Oley!” Darcy yarım saniyeliğine bana sarılınca dudaklarımda hafif bir tebessüm belirdi. Gardırobuma gittim, en sevdiğim fermuarlı koyu mavi Adidas eşofman üstümü çıkardım ve üzerime geçirdim. Ardından kardeşimi merdivenlerde takip ettim ve dışarı çıktık.

Dışarıdaki hava serindi. Ateş plajın aşağısında olmasına rağmen, esen rüzgârdan kül kokusunu alabiliyordum. Ayağımızın altındaki kum, bakım ekibi tarafından yeni düzeltilmiş gibi ince, uzun şeritler taşıyordu. Şenlik ateşine doğru ilerlerken, ellerimi cebime soktum ve adımlarımı Darcy’ye uydurmaya çalıştım. Kalabalığın en dışındaki eğlenenler bizi fark etmeye başladığı zaman nabzım hızlanmaya başladı. Bütün gözleri üzerimde hissediyordum, buraya ait değilmişim gibi. Darcy ise kendine en uygun ortamı bulmuştu. Ateşten birkaç adım ötede duraksadı, bir elini pantolonunun arka cebine bastırdı ve saçlarını salladı.

Gözleriyle sağ tarafı işaret ederek “İşte burada,” dedi dişlerinin arasından.

Darcy’nin beğendiği esmer, seksi çocuk, mavi bir soğutucunun orada, yanında Olive ve Lauren’la duruyordu. Yanlarında iki erkek, marketten hatırladığım sarışın, güzel kız, iki sörfçü tipli çocuk ve kaldırımında bize bakan kırmızı saçlı kız da vardı. Hepsi çok güzellerdi ve rüzgârdan dağılmış saçları, tasasız gülüşleri, günlük, bol plaj kıyafetleriyle tamamen rahat görünüyorlardı.

“Erkeğin sana gelmesini beklemek çok önemli.” dedi Darcy, hafifçe kulağıma eğilerek. “Asla sen onun yanına.

“Hey, merhaba.”

İkimiz birden zıpladık. Darcy’nin aşkı, elinde kırmızı bir bardak ve yüzündeki telaşsız gülümsemeye, tam sağında duruyordu. Sol yanağında gamzesi vardı. Kahverengi saçları sağ gözüne düşmüş, kırmızı tişörtünün kol kısımları kaslarını sarmıştı. Kot pantolonunun alt kısımları yıpranmıştı ve grubun geri kalanı gibi onun da ayakları çıplaktı. Darcy bile çıplak ayakla gelmişti. Bağcıklı spor ayakkabılarımla kendimi uygunsuz hissettim.

Sonra, bizim sokağın karşı tarafında oturan sarışın çocuk gözlerini üzerime kilitledi. Ancak bir an sonra yüzünü yana çevirip içkisini yudumladı. Dudaklarımı yaladım ve ellerimi sırtımda birleştirdim. Benimle konuşmak isteyip istemediğini merak ettiğimde, nabzım yarışa başladı. Eğer benimle konuşursa ne ona diyecektim?

“Merhaba. Ben Darcy Thayer,” diyordu kardeşim. Gülümseyerek başını eğdi. Uzun kahverengi saçları çıplak omuzlarına döküldü.

“Joaquin Marquez,” dedi yakışıklı genç. Koluyla sarışın çocuğu işaret etti. Joaquin’in Lauren’la aynı deri bileklik taktığını o an fark ettim. “Bu, Tristan Parrish.”

Tristan basitçe başıyla selam verdi. Gözlerim kollarına kilitlendi. Evet, aynı deri bileklikten

onda da vardı.

“Bu da kardeşi, Krista,” dedi Joaquin, elindeki kadehi sarışın kıza doğru kaldırarak. Kız, tiril tiril beyaz bir elbise giyinmiş, uzun ve ince altın bir kolyeyle o deri bileklikten takmıştı. Onun bilekliği diğerlerinden daha yeni duruyordu.

“Merhaba,” dedi kız ve bir moda tasarımcısı edasıyla beni baştan aşağı süzdü. Bu kızda sofistike bir özgüven vardı. Gerçi ne kadar güzel olduğunu göz önüne alırsak, bu özgüven hiç de şaşırtıcı değildi. Abisiyle aynı sivri elmacık kemiklerine ve baş döndürücü mavi gözlere sahipti. ”Saçımı sevdim,” dedi, örgümün uç kısmına dokunarak.

“Hımm, teşekkür ederim,” dedim tedirginlikle kıpırdanarak.

“Sen onu taciz etmeden önce tanışma faslını yapsak diyorum, Krista?” dedi Joaquin, kaygısızca.

“Pardon,” diye özür diledi Krista ve saçımı bıraktı.

Joaquin bize doğru hafifçe eğilerek “Sen onu kaale alma. Tatlıdır ama sosyal açıdan beceriksizdir,” dedi alçak sesle.

Herkes gülerken “Kapa çeneni!” dedi Krista ve Joaquin’in kolunu itti. Herkes rahatça gülerken yüzünde kendiyle sıkıntıları olduğunu gösteren bir gülümseme vardı. Joaquin o çocuktuk demek. Söylediklerinin iğrenç ya da kaba olmasına aldırmaksızın, herkesin konuşmasına izin verildiği kişi... Darcy’nin arkadaş grubunda da bunlardan bir tane vardı: Liam. Ona asla katlanamazdım.

Krista, kolunu koluma dolayarak kırmızı saçlı kıızı ve iki çocuğu işaret ederek “Şurada, arkada duranlar Bea, Fisher ve Kevin,” dedi. Sessizce bardaklarını kaldırarak selam verdiler. Fisher, koyu teni, uzun boyu ve kazınmış saçlarıyla bir defans oyuncusunu andırıyordu. Kevin sırık gibiydi ve soluk tenliydi. Saçları siyahtı ve kolunda oldukça detaylı olan ateş dövmesi vardı. “Lauren ve Olive’i tanıyorsun zaten.”

Darcy bana şaşkın bir bakış attı.

Boğazımı temizledim ve kolumu Krista’nın kolundan ayırdım. “Lauren ve Olive’le önceden tanıştım.” diye açık-

Udim Darcy’ye. “Bisikletle bizim evin önünden geçiyorlardı.”

Lauren bu sabah giyindiği tişört ve şortlaydı ama Olive bu kez bol bir pantolonun üstüne siyah hırka giyinmişti. Koyu renk bukleleri okyanus rüzgârında zıplıyordu. Kolunda bilekliği olmayan bir tek o vardı. Tabii, hırkasının altında gizli değıldiyse.

“Merhaba, Rory,” dedi Olive.

“Merhaba,” dedim. “Bu, kardeşim Darcy.”

Kızlar Darcy’ye bakarak, hiçbir şey söylemeden nazikçe gülümsediler.

“Rory, şimdiye kadar gördüğünüz kadarıyla Juniper’ı nasıl buldunuz?” diye sordu Joaquin, Darcy’yi geçip yanıma geldi.

Grubun geri kalanı bana bakarken, Darcy’ye kaçamak bir bakış attım. Yüzünde bocalamış bir gülümseme vardı. Göz ardı edilmeye pek alışık değildi, özellikle de benim yüzümden. Yüzüm yanmaya başladı, kalbim bedenimden fırlayacak gibiydi.

“Yani... Güzel bir yer,” dedim.

Krista, kolyesiyle oynayarak “Daha önce gelmiş miydin?” diye sordu.

“Marketteki dondurmalar için ölünebilir,” diyerek araya girdi Olive.

“Kütüphaneye de göz atmalısın,” diye ekledi Krista. “İnanılmaz bir bilim bölümü var.”

Kalbim gümbürdedi. Krista benim bilimle uğraştığımı nereden biliyordu?

“Bu sabah üzerinde $E=mc^2$ yazan bir kapüşonlu sweatshirt vardı,” diye açıkladı Krista, ürkek

bakışlarımın anlamını çözmüştü. ‘Yani en azından Lauren bana öyle söyledi.’”

“Öyle mi?” dedim temkinli bir biçimde ve Lauren’a bir bakış attım. Lauren da, üzerimdeki kıyafeti anlatmasında herhangi bir gariplik yokmuş edasıyla bana bakıyordu.

Darcy özür dilercesine “Öyle mi? Tanrım,” dedi ve koluma dokundu. “Kardeşimi affedin. Nasıl giyinmesi gerektiğini daha yeni öğreniyor.”

Sinirle kaşımı kaldırdım.

“Bence iyi görünüyor,” diyerek araya girdi Tristan, ilk kez konuşuyordu. Ses tınısındaki pürüz, omurgamı titretti.

“Herkesin zevki farklı,” diye fısıldadı Darcy, saçını geriye atarken. Ancak ona karşı çıkılmasından dolayı yanaklarında oluşan kırmızılığı görebiliyordum. Güzel insanlarla o iyi anlaşıyor olmalıydı, ben değil.

“Rory, hadi oturacak bir yer bulalım,” dedi Joaquin, kolunu omzuma atıp dostça sıkarak. “Yeni ziyaretçilerimizi tanımayı çok isterim.”

Tabii, diye düşündüm, bu cümleyi kaç tane kız üzerinde kullanmıştı acaba?

Tristan bana ölü gözlerle baktı. Yüzünde acı dolu bir ifade vardı.

“Aslında, susadım sayılır,” dedim ve Joaquin’in dokunuşundan kaçındım.

“Fisher sana bir şey getirir,” dedi Joaquin, başım diğerlerine doğru eğerek. “Değil mi, Fish?”

Birdenbire, Fisher onun emirlerini beklermiş gibi Joaquin’in yanında bitiverdi. Darcy’ye kısa bir bakış attım. Küplere binmiş, bana bakıyordu.

“Teşekkür ederim ama kendim alabilirim,” dedim ve yanlarından sessizce sıvıştım.

“Emin misin?” diye sordu Joaquin.

“Evet! Çok eminim. Geri dönerim,” dedim Darcy’ye. Ancak Darcy’nin bakışlarından, beni o akşam bir daha görmese daha iyi hissedeceği açıkça seziliyordu.

ÖLÜ BÖLGE

Şenlik ateşinin diğer tarafına doğru ilerledim, soğutucudan bir su çıkardım ve dalgalan seyredererek sudan büyük bir yudum aldım. Gizlice, Darcy'ye ve diğerlerine şöyle bir göz attım. Joaquin, şimdi Darcy'yle flört ediyor, ancak onunla konuşurken sık sık benim olduğum yöne bakmayı da ihmal etmiyordu. Olive ve Tristan, başlarını birbirine eğmiş, konuşuyorlardı. Bu sırada, Fisher, Kevin ve Bea birer buz kutusunun üzerinde, yüzleri ateşe dönük oturmuşlardı. Hemen yanlarında ise Lauren ve Krista ayakta dikilmiş, benim olduğum yöne bakıp fısıldaşıyorlardı.

Sadece nefes al. Nefes al ve ezberden oku.

Hidrojen, helyum, lityum, berilyum, boron, karbon, nitrojen, oksijen, florin...

Kızlara özgü bir gülüşme sesi dikkatimi çekti. Birkaç metre ötede, suyun hemen yakınında, benim yaşlarımda bir çocuk, daha genç iki kızla konuşuyordu. Çocuğun kahverengi saçları, kahverengi gözleri, güzel bir yüzü var-ılı ve benim dışımda spor ayakkabı giyen tek kişiydi. Kızların söylediklerini dinliyor, ancak onların bakmadığı her an sıkılmış gibi gözleriyle etrafı kolaçan ediyordu.

Partiyi incelediği sırada, bakışları bakışlarımı yakaladı. Bir saniye sonra, kendisini oradaki muhabbetten azat ederek bana doğru yürümeye başladı.

“Beni dünyanın en anlamsız muhabbetinden kurtarmayı düşünür müsün?” diye sordu, İngiliz aksanıyla. Adadan olmadığı açıktı, yani Juniper'ın süper popüler grubunun bir parçası değildi. Bu teorimi tasdik etmek için el bileğine baktım. Deri bileklik yoktu. Bileklik, herhalde bir çeşit bölgesel moda, ya da kibirli-kulüp sembolü falandı. Belki de aynı takıyı takarak diğerlerine ne kadar dışlanmış olduklarını göstermeye çalışan gizli bir topluluk söz konusuydu. Çok olgunca.

“Muhabbet neydi?” diye sordum.

Dudaklarını dışarıya doğru uzatarak, püfledi. “Kraliyet çiftini tanıyıp tanımadığımı soruyorlar. Buna inanabiliyor musun? Sanki bütün İngilizler birbirini tanımış gibi...”

“Tanımıyor musun?” diyerek takıldım.

Güldü ve tavrındaki sıcaklık içimi rahatlattı.

“Ben Rory.”

“Aaron.” dedi, başıyla hafifçe selam vererek. Yanıma gelerek partiye göz attı. Ateşin biraz uzağında, iki kişi şakayla güreşirken, bir grup kız ciyaklıyordu. Sağıma doğru bir tezahürat yükseldi. Tişörtsüz çocuk, amuda kalkmak üzere hamlede bulunmuştu. Joaquin ve Darcy de tezahürat edenler arasındaydı.

“Böyle şeylerden nefret etmiyor musun?” diye sordu Aaron.

“Çok, çok fazla hem de.” diye yanıtladım ve ona bakarak muzipçe sırıttım. “Arkadaşların Leydi Kate ve Prens Will amuda kalkıp bira içiyorlar mı?”

Aaron abartılı bir kahkaha patlattı. “Son partimde, onları durdurmak için kraliyet güvenliğine haber vermek zorunda kaldım,” dedi, kahverengi gözleri dans ediyordu. “Seni yakışıklı insanlarla konuşurken gördüm. Şu uzun, esmer uzun boylu çocuğun olayı ne?” diye sordu, Joaquin'i baştan aşağı süzerek.

Kafamı iki yana salladım. “Bilmiyorum. Tipim değil.”

“Ama tam benim tipim,” dedi içkisinden bir yudum alarak. “Denizin öteki tarafında onun gibilerden pek yok Ne yazık ki, görünen o ki sizin takım için oynuyor, benimki için değil,” dedi ve gülerek Joaquin'in kolunu kavramış kardeşimi gösterdi.

“Eğer daha iyi hissetmeni sağlayacaksa söyleyeyim, iğrenç birine benziyor,” dedim.

Sırıttı. “Teşekkür ederim.”

Güldüm. “İngiltere’nin neresindensin?”

“Birmingham çocuğuyum ama sonbaharda Qxford’a gidiyorum.”

“Oxford... Öyleyse acayip akıllısın demektir,” dedim.

Kafasını sallayarak omuz silkti. “Hayır. Dokuzuncu nesil olduğum için beni almak zorundaydılar.

Utku dar ebeveynlerimin ümidini kırarak arkeoloji okumaya karar verdim.”

“Arkeoloji o kadar da kötü gelmiyor bana,” dedim.

“Ya sen? Sen ne okumak istiyorsun?” İçkisini yudumladı, yüzünü hafifçe bana doğru döndü ve en azından şimdilik durmak istediği yer orasıymışçasına ayağını sıkıca yerleştirdi.

“Ben mi?” Elimdeki su şişesini aşağıya, soğutucunun üzerine bıraktım, örgümü omzumun üzerinden öne çektim ve uç kısmıyla oynamaya başladım. “Bilim. Tıp, daha doğrusu... Onkolog olmak istiyorum.”

Annem gibi insanları kurtarmak istiyordum. Ölmeyi hak etmeyen insanları... Geride bırakılmayı hak etmeyen aileleri olan insanları... Ancak bu partide konuşulacak konu değildi herhalde.

“Vaayy. Hayatını ayrıntılarıyla planlamışsın. Etkileyici,” dedi. Aramızda kısa bir süreliğine sessizlik hâkim oldu, ancak rahatsız edici değildi, ikimiz de içeceklerimizi yudumladık. “Tatilde misiniz, yoksa...”

Yanağımın iç kısmını ısırdım. “Evet. Buraya dün geldik.”

“Geldik derken?” diye sordu.

“Ben, babam ve kardeşim.” Kalbim yerinden oynadı. Ailemden bahsetmek demek gizli hikâyemizi de anlatmak zorunda kalacağım anlamına geliyordu. Arabayla buraya gelirken yeni hayatımızın getirecekleri üzerine çokça düşünmüştüm, ancak yalan söyleyebilmek başlı başına bir beceri işiydi. “Peki ya sen?”

“Bu sabah geldim,” dedi. Bardağını bitirdi, su şişemi de aldı ve onları bardak ve konserve kutularıyla taşmış çöp kutusuna fırlattı. “Aslında amcamı ziyarete geldim. Boston’da yaşıyor. Ama ben oradayken yangın çıktı ve bütün ailem yerini değiştirmek zorunda kaldı.”

“Tanrım,” dedim nefes nefese. “Umarım herkes iyidir.” “Evet, mucizevî bir şekilde hepimiz yara almadan kaçmayı başardık,” dedi, sağ elindeki gümüş yüzüğüyle oynarken.

“Güzel,” diye yanıtladım, evden kaçışımızı düşünerek. Ona bu olay hakkında bir şey anlatamazdım.

“Her neyse, ailem evin tadilatı bitene kadar İngiltere’ye dönmeye karar verdi ama ben dönmek için hazır değildim. O yüzden biraz ülkeyi gezmeyi düşündüm.”

“Güzel.” Bu seferki sessizlik daha fazla gerginlik doluydu. Kendimi, tatilimiz hakkında ayrıntı vermek zorunda hissediyordum ama dilim düğümlenmiş gibiydi. “Biz de... Her yıl okul kapandıktan sonra gideriz,” diye uydurdum.

Aslında, eğitim yılımız daha bitmemişti ama onun bunu bilmesine imkân yoktu.

“Ailem hep tatillerde plaja gider,” dedi Aaron, özlem dolu bir gülümsemeyle. “İtiraf etmek gerekirse burada olmak kardeşimi bile özletiyor. Birlikte rüzgâr sörfü yapacağım başka kimse yok” Sonra merakla bana baktı. “Sen yapıyor...”

“Rüzgâr sörfü mü? Hayır,” dedim alay ederek

“Öyleyse sana öğretmeye bayılırım. Ne dersin?” diye sordu. Gözleri heyecanla parlıyordu.

Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Yeni şeylere dalmakta hiçbir zaman başarılı olamamıştım.

Yabancılarla. Yabancı yerlerde.

“Yumuşak olacağıma söz veririm,” diye takıldı, tekeline yukarı kaldırarak. “Lütfen? Gerçekten yapmayı çok istiyorum, ama bir arkadaşımınla gitmeyi tercih ederim. Hem sen de iyi bir arkadaş olabileceğe benziyorsun.”

Kızardım ve biraz gururlandım. Darcy’ye rüzgâr sörfü yapmaya gittiğimi söylediğimde vereceği tepkiyi düşündüm. Büyük ihtimalle yüzüme bakıp gülecek ve “Haha, tabii,” diyecekti. Vücudum yanmaya başladı. Artık tahmin edilebilir biri olmak istemiyordum. Steven Nell’in onca insan arasından seçtiği o yavan, sıkıcı, zayıf kız olmak istemiyordum. “Hayat kısa” anlayışını kucaklamak istiyordum ve bunu yapacaksam, korkularımın yüzleşmenin ve yeni şeyler denemenin tam vaktiydi.

“Tamam,” dedim. “Neden olmasın?”

“Şahane!” diyerek havalara uçtu. “Yarın öğleden sonra ikide körfez plajında buluşalım. Orada kiralık bir yer var. Onu kaçırınlayız.”

“Orada olacağım,” diye söz verdim.

Kardeşimin flört halindeki kahkahalarını duydum ve o Joaquin’in ağzının içine düşerken, iç geçirdim. Yıkındaki birkaç kız ona sinirle bakıyordu. Bu kadar aleni bir biçimde davranmasa daha iyi olacağını düşündüm.

“Birileri bayağı eğleniyor,” dedi Aaron, bakışlarımı takip ederek.

“Bir kız kardeşin olduğunu söylemiştin değil mi?” diye sordum konuyu değiştirmeyi umarak.

“Ve bir de erkek kardeş,” dedi. Eğildi, yerden bir taş aldı ve suya attı. “Bugün uzun bir aradan sonra onları aramaya çalıştım ama servis yoktu.” Gözlerini kısarak bana baktı. “Telefonlar burada çalışmıyor herhalde.”

Bilmiyordum, çünkü bana ait bir telefonum yoktu. Ancak buraya ulaştığımızda GPS’in sinyali gitmiş, iPad’im çalışmaz olmuş ve babam telefon hatlarının alt üst olduğunu söylemişti. Belki de FBI’ın bizi buraya yollamasının temel sebebi buydu. Burada, eski hayatımızdaki insanlarla iletişim kurup üzerimizdeki örtüyü kaldırmanın hiçbir yolu yoktu. “Hayır. Görünen o ki ada ölü bölge.”

İç çekti. “Ben de bundan korkuyordum.”

“Neden uzun süreden sonra ilk kez aradın?” diye sordum.

Aaron kuma tekme attı. “Uzun hikâye ama temel olarak, evden ayrılmadan önce babamla büyük bir kavga yaşadık, bu yüzden evi aramaktan kaçındım.”

“Ah,” dedim. “Anlaşılır bir sebep.”

“Tabii ki, ironilerin en büyüğü olarak sonunda af dilemek ve konu üzerine konuşmak için hazır hissediyorum ama bu sefer de onunla telefon bağlantısı kuramıyorum.” Omuz silkti.

Cevap vermeme kalmadan, daha önce konuştuğu kızlar cırlayarak Aaron’a yanaştılar.

“İşte buradasın!” dedi kahverengi saçlı olanı, kolunu Aaron’un koluna geçirerek.

“Seni kaybettiğimizi sandık!” dedi sarışın arkadaşı ve kumda hafifçe sendeledi. Elindeki kırmızı bardak neredeyse boştu.

“İşte buradayım,” dedi Aaron bitkin bir biçimde ve af dileyen gözlerle bana baktı. Kızlar onu alıp götürürken “Yarın görüşürüz!” dedi.

“Tamam!” Canlı ve umut verici bir şekilde güldüm. O da yüzünü buruşturarak yanıt verdi. Kendine dikkat edeceğinden emindim. En azından, öyle umuyordum.

Yeniden tek başıma kalınca, ellerimi yumruk yapıp hafifçe birbirine vurdum ve bundan sonra ne yapacağımı düşündüm. Darcy’yi kontrol ettim, bir ihtimal sıkılmış olmasını umuyordum. Ancak Joaquin el kol hareketleriyle bir şeyler anlatırken Darcy hayranlıkla onu seyrediyordu. İç geçirdim.

Tam başımı çevirecektim ki, Lauren, Krista, Kevin, Fisher ve Bea'yı ateşin karşısında, ellerinde içecekleriyle otururlarken gördüm. Alevler yüzlerinde kara gölgeler yaratıyor, gözlerini kıpkırmızı yapıyordu. İçlerinden hiçbiri konuşmuyordu. Onun yerine, yüzlerinde anlaşılmaması güç bir ifadeyle hepsi bana bakıyordu.

Onun yüzü. Nell'in yüzü. Kan sıçramış. Ters ters bana bakıyor. Bıçağın ısıltısı. Yamulmuş bir ağaç dalı. Biri çığlık atıyordu.

Nefes almaya çalışarak, güçlkle en yakındaki soğutucunun üzerine oturdum. Bir sanrı daha. Çığlık, sörf yapan birkaç çocuktan kaçmaya çalışan rastgele bir kızdan gelmişti. Elimi alınma bastırdım ve kendime gördüklerimin gerçek olmadığını söyledim.

Tüm dikkatimi kalçalarımın altındaki soğutucuya verdim. Dalga sesleri kulağımdaydı. Ateşin sıcaklığını tenimde hissediyordum. Bu, beni dünyaya geri getirmişti, ancak yine de o an istediğim tek şey, eve dönüp üçüncü kattaki odamda güvenle kitabımı okumaktı.

Kalktım, sallanarak Darcy'ye doğru yürüdüm ve omzuna dokundum.

"Artık eve dönebilir miyiz?" diye sordum sessizce. "Lütfen?"

"Rory, daha yeni geldik," dedi Darcy. Joaquin içkisini yudumlayarak beni inceliyordu.

"Hadi, Darcy. Ben seninle geldim, şimdi de senin benimle eve dönmene ihtiyacım var," diye fısıldadım.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu Joaquin, bize doğru adım atarak.

"Rory," dedi Darcy dişleri arasından, gözleri faltaşı gibi açılmıştı.

"Ama ben..."

"Eve gitmek istiyorsan, git. Bana bir şey olmaz," dedi Darcy biraz daha yüksek sesle.

Ona dik dik baktım. Doğru. Tabii ki. Ona bir şey olmazdı. Peki ya ben? Eve tek başıma yürüme fikrinden hiç mi hiç hazzetmiyordum.

"Evden beş adım uzaktayız," dedi sessizce, yatıştırıcı bir tonla. "Merak etme. Çok geç saate kalmayacağım."

Döndüm ve evimize baktım. O kadar da uzakta değildi, üstelik oradan bizim eve kadar olan bütün evlerin arka ışıkları yanar vaziyetteydi. Ayrıca, başıma bir iş gelirse partideki biri muhakkak çığlığını duyardı. En azından öyle umuyordum.

"Peki, tamam. Gidiyorum. Ama dikkatli ol," dedim, ona doğru eğilerek.

"Tanrım. Rahatla," diye yanıt verdi. Ardından yeniden Joaquin'e döndü. "Tam olarak nasıl cankurtaran oldun?"

Geriye dönüp ateşe baktım ve gözüm Tristan'a takıldı. Olive onunla konuşuyordu, ancak o bana bakmış, kafamdan geçenleri okumaya çalışmışçasına beni inceliyordu. Kalbim heyecanla atmaya başladı. Bir yanım geri dönüp onunla konuşmak, bana neden baktığını sormak istiyordu. Ama yapamadım. Belki de gerçekten bana bakmıyordu. Belki de yalnızca bakmayı seviyordu ve onunla yüzleşerek yaptığım tek şey, dikkati daha fazla üzerime çekmek ve kendini beğenmiş bir salak gibi davranmaktan ibaretti.

Onun yerine arkamı döndüm ve çenemi eşofman üstümün yüksek boyun kısmına iyice indirip plajda tek başıma yola koyuldum.

Yaklaşık elli adım ilerlemiştim ki, gri bir sis ayak bileklerimi sarmaya başladı. Kalbim korkuyla yerinden oynadı. Sonra ayaklarım tamamen görünmez oldu. Etrafımı saran hava, aşağı yukarı kıvrılıyor, durmadan hareket ediyor ve dalgalanıyordu. Yüreğim ağzımda, döndüm ve ateşe baktım. ancak gördüğüm griliğin içindeki mat, kızgın bir topun ibaretti. Tek bir yüz ya da şekil seçemiyordum.

Sis, her şeyi sarmış, her şeyi gerçekliğinden saptırmişti.

Kafam karışmış bir halde yeniden arkamı döndüm ve adımlarımı sıklaştırdım. İki adımdan ötesini göremiyordum. Nerede olduğumu çözebileceğim bir işaret arayarak sağa döndüm. Görüş alanıma evlerden birine açılan bir merdiven girdi ama bu ev bizimki değildi.

Bir anda bir kahkaha duyuverdim.

Olduğum yerde donakaldım ve sırtımdan yukarıya bir ürperti yükseldi. Ses kulağıma batıyordu. Tam olarak kâbuslarımdaki kahkahaydı. Steven Nell'in kahkahalarıyla aynıydı.

“Hayır,” dedim nefes nefese. “Hayır.”

Aynı sesi yeniden duydum ama bu sefer daha yakından. Kıkırdıyordu. Elimden geldiğince sessizce koşmaya başladım. Ayağımın altındaki kum yüzünden sendeledim, tam yere düşecekken elim bir şeye sertçe çarptı. Çarptığım şeyin bir tırabzan olduğunu anlayıncaya kadar bağırdım. Bir başka merdivenin tırabzanıydı. Bizim eve ait olup olmadığına dair en ufak bir işaret yoktu elimde ama o an bunu umursamıyordum. Merdivenleri ikişer üçer çıktım. Şu an önemli olan tek şey içeri girip ondan uzaklaşmaktı...

Merdivenlerin sonuna ulaştığımda, kahkahayı yeniden duydum. Sislerin içinde, neredeyse tepemde geziniyordu. Tahta döşemenin üstünde güçlkle ilerledim. Bu, bizim evdi. Cebimdeki anahtar el yordamıyla bulduktan sonra içeri fırladım ve kilidi en hızlı şekilde çevirerek kapıyı ardımdan kapadım. Gri sis pencerenin camına çarpıp yoğunlaşarak ıslak bir iz bırakıyordu. Camın hemen öteki tarafında buğu, küçük titreşimlerle belirip kayboluyordu. Birisi dışarıda, benden birkaç adım ötede, nefes alıp veriyormuş gibiydi.

Döndüm ve ikinci kata doğru hızla koştum. Kalbimin atışlarım kafatasımda hissediyordum. Merdivenlerin sonunda bir gürültü duydum ve duvar kâğıdına yapışarak, duraksadım. Bu sefer duyduğum, kahkaha değildi. Bambaşka bir şeydi.

Bir nefes aldım ve parmak uçlarıma basarak koridorda ilerledim. Babamın odasının tam önünde, kapalı kapının ardında durdum. Öylesine acı dolu bir şekilde ağlıyordu ki, içimde hissettim. Babam orada yalnız başına ağlıyordu. Annemi gömdüğümüzden beri onun böylesine ağladığını duymamıştım.

Orada durdum ve elim kapıda, dinledim. Korku benden uzaklaşana dek dinledim. Ne kadar mantıksızca davrandığımı fark edene kadar... Böyle bir şeyi nasıl düşünebilirdim? Doğal bir hava olayı beni nasıl böyle bir paniğe sürükleyebilirdi? Onların hiçbirisi gerçek değildi. Gerçek olan buydu. Babamın çektiği acı. Sonunda kendini kaybediyordu.

Bu gerçektir. Ve orada durup onun ıstırabını dinlemek beni yaraladığı kadar umutlandırıyordu da.

BİR DAVET

Ertesi gün kahvaltıdan sonra kasaba merkezine yürüyüp gazete almaya karar verdim. Evde bir televizyon bile yoktu ve Steven Nell avı konusunda neler olup bittiğini öğrenmem lazımdı. Belki de polisler onu bulmuştu. Belki de her şey yolundaydı, artık eve dönebilirdik.

Elimi ön kapının tokmağına koyduğum an, pencereden karşı tarafta bir şeyin hareket ettiğini gördüm.

“Ne yapıyorsun?”

Elimi kalbime götürdüm. “Darcy! Beni korkuttun!”

“İyi de neden orada buz kesmiş gibi dikiliyorsun?” diye sordu beni tepeden tırnağa süzerek. Elini parıltılı siyah ve altın rengi tokayla düğümlenmiş atkuyruğuna götürdü, “bir an için katatonik gözüktün. Yine sanrı falan mı gördün?”

“Hayır.” Katatonik kelimesinin ne anlama geldiğini biliyor oluşuna inanamıyordum. “Yürüyüşe çıkmak üzereydin. .. Şehre şöyle bir bakacaktım.” Kapıyı hızlıca açtım ve durdum. “Gelmek ister misin?”

Gözlerini kıstı. Benim düşündüğüm şeyin aynısını düşündüğünden emindim. 24 saatten az bir süredir ikimizin beraber takılması? Cehennem, sonunda soğumaya başlamıştı.

“Tabii,” dedi sonunda ve kapının yanındaki masanın üzerinden çantasını aldı. Neredeyse aile fotoğrafımıza çarpacaktı.

“Babama dışarıya çıktığımızı söylemeli miyiz?” diye sordum.

“Bir saat kadar önce koşuya çıktı,” dedi Darcy güneş gözlüklerini takarken.

“Gerçekten mi?” diye sordum, onu takiben kapıdan çıkıp verandaya geldim. “Yine mi?”

“Ne? Çok mu tuhaf?” diye sordu. Dış kapıyı açtı ve dışarıya çıktı. Kapıyı benim için tutmak aklına bile gelmemişti.

“Babam yaklaşık beş senedir koşmak için dışarıya çıkmamıştı,” dedim. “Burada olduğumuzdan beri ikidir çıkıyor.”

Darcy omzunu silkti ve güneşli kaldırıma doğru ilerledi. “İyi, ne mutlu ona. Belki bu sayede biraz sakinleşir.”

Sonra döndü, saçlarını savurdu ve benden önde yürümeye başladı. Köşeye ulaştığımızda döndüm ve pencerelerden birinde Tristan’ın yüzünü görmeyi umarak gri eve baktım. Ancak hiçbir şey yoktu. Ev ıssız duruyordu. Yine de adımlarımı sıklaştırdım. Korktuğum için değil de, Darcy’yi yakalamak için hızlanıyormuşum gibi davranmaya çalıştım. Orta yaşlı bir adam, koltuğunun altında bir sörf tahtasıyla bisikletiyle geçerken, zili çaldı. Sokağın diğer tarafında ise yirmili yaşlarının başında bir genç, küçük çimenliğini suluyordu. Eşsiz kokan havadan derin bir nefes aldım ve rahatlamaya çalıştım.

“Bu koku nedir?” dedim. “Hanımeli mi? Lavanta mı? Tam anlayamadım.”

Darcy havayı içine çekti. “Bilmiyorum, ama güzel.” Elini kaldırımın köşesinde büyümüş bir gül ağacının tepesinde gezdirdi. “Sanki bir çeşit...”

“Sakinleştirici,” dedim.

Darcy düşünceli bir şekilde başını yana eğdi. “Evet. Aromaterapi gibi.”

Renkli, çiçekli bahçeleri, salıncakları, şeftali ağaçları olan evleri bir bir geride bırakarak, birkaç blok yürüdük. Gelen her ev, öncekinden de baş döndürücüydü. Hepsi çok güzellerdi ama sanki biraz fazla mükemmellerdi. Birisi gelmiş de evlerini kartpostal fotoğrafçıları için hazır tutmalarını

söylemişti sanki.

“Bana dün gece Joaquin’le nasıl gittiğini sormadın,” dedi Darcy.

“Dün gece Joaquin’le nasıl gitti?” diye sordum.

“İnanılmaz!” diye yanıtladı, dizlerinin üzerinde hafifçe eğilerek. “O bir cankurtaran. Ne kadar seksi değil mi? Aynı zamanda koyun aşağısındaki barda çalışıyor. Ortak noktamız var yani.”

“Bu güzel,” dedim.

“Çok güzel, üstelik Manhattan’dan gelmiş olduğumuzu, bütün hikâyemizi yuttu. Büyülendi resmen,” dedi Darcy, ellerini çenesine götürdü ve sonra kollarını alabildiğine açıp salladı. “Tanrıya şükür ki bizi Kansas City gibi bir yere değil, güzel bir yere yolladılar. Onu yeniden görmek için can atıyorum.”

Güzel, en azından uydurma hikâyemizi birilerine anlatmıştı. Belki de şu an herkes bu hikâyeyi biliyordu ve böylelikle sahte geçmişimle ilgili sorulara cevap vermek zorunda kalmayacaktım.

“Harika Darcy, gerçekten.” Mutlu olmuştum. Oraya ilk gittiğimizde Joaquin’in bana ilgi gösterdiğini unutmuş gibi görünüyordu. Bunun için bana nasıl kızdığını da... Görünüşe göre, Darcy çekiciliği yine işe yaramıştı.

Sokaktan dönüp kasaba merkezine yöneldiğimizde, soğuk rüzgâr sırtımı ürpertti. İçimde izlendiğime dair çok kuvvetli bir his vardı. Yavaşça etrafımda şöyle bir döndüm ve bütün pencereleri kontrol ettim. Ancak çoğunun perdesi çekiliydi. Hiçbir şey yoktu.

Ben öylece dururken, Darcy önden ilerlemiş, neredeyse tepenin ucuna ulaşmıştı. Eski, büyük bir çocuk parkının yanından geçerken kendime sarıldım. Parkta iki salıncak, bir kaydırak ve bir de paslanmış tırmanma parmaklıkları vardı. Etrafındaki çitler kırılmış, yetişkinlere ayrılmış bir bank çalılarla kaplanmıştı. Bu şimdiye dek adada gördüğüm en çirkin şeydi. Adımlarım otomatik olarak yeniden yavaşladı. Salıncaklardan biri, okyanus rüzgârıyla gıcırdayarak tik-tak eden bir saatin düzenli ritminde sallanıyordu.

İlerideki tepede, Darcy sola döndü ve gözden kayboldu. Göz ucuyla, çitlere takılmış bir parça taba rengi kadife fark ettim. Steven Nell’in bana saldırdığı gün giyindiği ceketle aynı renkteydi.

Boğazım korkuyla düğümlendi. Yavaşça çevreme bakındım ama etrafta kimsecikler yoktu. Dudaklarımı birbirine bastırarak çitin arasındaki kumaş parçasını çektim. Parçanın tam ortasında iki küçük yama dikilmişti. Yamalardan biri, mavi-beyaz ekoseliydi. Diğerrinin ise mavi kenarları, kenarların içinde beyaz bir kare, merkezinde ise koyu kırmızı bir kare bulunuyordu. Denizcilerin diğer teknelere işaret yollamak için kullandıkları bayraklara benziyorlardı. Nell’in ceketinin üstünde bu tarz hiçbir şey yoktu.

Derin bir nefes aldım ve dışarı verdim. Sakin olmak zorundaydım. Gezegen üzerinde taba rengi kadifeye sahip olan tek kişi Steven Nell değildi. Parçayı cebime koydum ve yavaşça koşarak kardeşimin ardından yola koyuldum.

On saniye sonra, ana caddeye gelmiştim. Bloğun sonunda marketi görebiliyordum. Kasaba merkezindeki parkta, iki adam çimlerde İtalyan bovlingi oynuyor, sokak müzisyeni genç cuma günkü havai fişek gösterisi reklamının önünde *The Remedy*’nin reggae versiyonunu söylüyordu.

Genç adam şarkı söyleyip gitar çalarken bir yandan da kafasıyla ritim tutuyordu. Bu kez çevresine bir kalabalık da toplamıştı, bir çocuk ritme uygun şekilde davul çalarmış gibi yapıyordu. Tristan ve Fisher’ı karşı taraftan gruba yaklaşırlarken görünce kalbim yerinden oynadı. Tristan’ı ne zaman görsem, göz kamaştırıcı yakışıklılığı beni yeniden hayrete düşürüyordu. Elmacık kemiklerini sıyıran sarı saçları, yanık teni, güçlü kolları... Kısaca bana baktı ve ardından dikkatini müzisyene verdi. Ona

bakarken yakalandığım için kızardım.

Fisher yediği dondurmanın paketini büzmüş, fırlatacaktı ki Tristan onu kolunu tutarak engelledi. Ona bir şey söyledi, Fisher omuz silkti ve paketi cebine tıktırdı. Sanırım Tristan yakışıklı olduğu kadar çevreciydi de.

Darcy, sokak müzisyeninin söylediği şarkıya başıyla tempo tutarken “biliyor musun, aslında o kadar da kötü değilmiş,” diye fısıldadı.

Gözlerimi devirdim. İşte bu Darcy’ydi. Bir şeyle bir gün alay eder, ertesi gün severdi.

“Gel,” dedim. “Gidip markete bir bakalım.”

Sokağın sonuna doğru yürüdük. Darcy bir elini kapıya koydu ve bir anda omzunun arkasından bir şeye bakarak donakaldı. Kocaman, geniş verandalı bir ev, adanın bu en güney noktasında, bir kayalığın üstünde, adeta okyanusta süzülüyordu. Maviye boyanmıştı ve pencerelerin kenarlarında incelikli oyma desenler vardı. Verandası düzinelerce saksıyla doluydu. Bir şato gibi iki kulesi vardı. Kalkan duvarlı pencereleri şehre bakıyordu ve oldukça büyük olan terası sarmaşıklar sarmıştı.

“Otel mi bu?” diye sordum.

“Öyle olmalı,” dedi Darcy. “Ya öyle, ya da feci bir zengin burada yaşıyor.”

Tam markete girmek üzere döndüğümüzde kapı aniden açıldı ve geriye doğru zıpladık. Kapıdan çıkan, Joaquin’di.

“Hey, Rory,” dedi derinden gelen sesiyle ve *beni gördüğüne sevinmedin mi* der gibi gülümsedi.

“Hımm, selam,” dedim, Darcy’ye dik dik bakarak.

“Ve Darcy!” diye ekledi çabucak. Sol göğüs cebi kuğu motifli, siyah bir polo gömlek giyinmişti. Motifin üstünde el yazısıyla SARHOŞ KUĞU yazıyordu. Elindeki ice-tea şişesinin kapağını açarken, Darcy’nin onun kol kaslarına hayran hayran baktığını gördüm.

“Selam!” dedi Darcy. “Bugün çift vardiyalı çalışacağımı sanıyordum.”

“Öyle zaten.” Joaquin şişeyi bir dikişte bitirdi, sonra marketten çıkan iki kıza yol vermek için kapıdan uzaklaştı. Kızları dün gecedен hatırlıyordum, Aaron’la muhabbet edenlerdi. Ancak geçerken bir merhaba deme zahmetine bile girmediler. “Buraya öğle yemeği için geldim.”

“Biz de öyle,” dedi Darcy.

Yemek hakkında tek kelime bile etmemiştik. Ancak Darcy, Joaquin’le her zaman hemfikir olmak zorundaydı elbette!

“Çok yazık, sizi kaçırdım,” dedi Darcy’yi baştan aşağı süzerek. “Thayer kızlarının bana arkadaşlık etmelerine itiraz etmezdim.”

Darcy kıpkırmızı oldu. Kusmamak için kendimi zor tuttum. Darcy geçebilmek için bizi ayırarak yakınımıza geldi.

“Bu akşam Kuğu’ya gelmelisiniz,” dedi. Kaldırımın tam ucunda duruyor, doğrudan bana bakıyordu.

“Neden?” dedim.

Darcy elinin arkasıyla koluma vurdu.

“Çünkü orada olacağım,” diye yanıtladı. Gözünde yarı ukala, yarı alaycı bir parıltı vardı.

“Ha-ha,” dedim soğukça.

“Senin sevgini gerçekten kazanamadım değil mi?” diye sordu Joaquin hâlâ gülerek.

Kardeşimin ona açık bir şekilde tapması yeterli değil miydi?

Ben cevap vermeyi umursamayınca “Hayır, gerçekten,” diye ekledi. “Herkes orada takılır. Bizim olayımız bu.”

“Güzel. Biz de geliyoruz,” dedi Darcy ve ellerini pantolonunun arka ceplerine bastırarak. Böyle yapınca göğüsleri daha çok öne çıkıyordu.

Ona bir bakış attım. Evden böyle gizlice kaçmaya devam edersek kısa zamanda yakalanacaktık.

“Güzel,” dedi Joaquin. “Limana doğru ilerleyin ve sarhoş kuğu oyması olan tabelaya bakın. Görmemenize imkân yok.”

Sonra pilot gözlüklerini tek eliyle burnunun üstüne itti ve gitti. On iki yaşında, elinde külâh dondurmasıyla yürüyen kızdan tutun, mavi saçlı ihtiyar kadına kadar sokaktan geçen bütün dışı varlıklar dönüp ona baktı.

Joaquin duyma menziline çıkar çıkmaz “Bu çocuktan neden hoşlanıyorsun?” diye sordum Darcy’ye.

“Ondan nasıl hoşlanamazsın ki?” diye sordu.

Çünkü ukalaydı. Çünkü kendisinden fazlasıyla emindi ve bariz bir şekilde çapkındı. Ayrıca dün geceki o samimi hallerinden sonra Darcy orada yokmuş gibi benimle konuşmuştu.

“Bu akşam dışarı çıkmıyoruz,” dedim, plajda beni esir alan sisi düşünerek. Kahkahayı hayal etmiş olsam da olmasam da daha güvenli bir yerde kalacaktım.

“Evet, gidiyoruz,” diye yanıtladı Darcy marketin kapısını hızla açarak.

“Hayır, gitmiyoruz,” dedim.

Darcy yüksek sesle inledi ve beni beklemeden içeri girdi. Ben içeri girip kapıyı kapattığımda tel bir raftan güneş gözlüklerini alıp denemeye başlamıştı bile. Yavaşça, üç kısa koridoru baştan aşağı turlayarak mağazada dolandım. Bu kısımda, tahıldan bahçe eldivenine, iç çamaşırına kadar her şey vardı ancak gazete bölümü yoktu. Bu. garipti. Tatil yerlerindeki insanların US Weekly’nin son sayısı veya plajda okuyabilecekleri herhangi bir şey için yaygara kopardıklarını düşünürdüm.

Tezgâha yanaşım. Burada, beyaz saçlı bir kadın büfe bardaklarını kuruluordu. Beyaz-mavi çizgili, pamuklu bir elbisesi ve beyaz, dantel işlemeli bir önlüğü vardı.

“Afedersiniz,” dedim.

Gülüştü dışarıdaki güneşten bile daha parlaktı. “Senin için ne yapabilirim, tatlım?”

“Gazeteniz var mı?” diye sordum.

Çenesiyle kasayı işaret etti. “Orada var. Ücretsizler.” Kasanın yanında, yılda dört kez çıkan okul gazeteme benzeyen, kıvrılmış bir kâğıt yığını duruyordu. Oraya doğru yürüdüm ve en üsttekini aldım.

DAILY REGISTER:

JUNİPER ADASI’NİN İLK VE TEK HABER KAYNAĞI

İlk haberin başlığı CANKURTARANIN BİR GÜNÜ’ydü. Manşetin hemen altında Joaquin Marquez’in kocaman, gülen bir fotoğrafı yer alıyordu.

“Bu kadar mı yani?” diyiverdim.

“İnsanlar buraya her şeyden uzaklaşmak için geliyor,” dedi kadın, omuz silkerek. Sonra büfenin arka tarafındaki sallanan kapıya yöneldi ve mutfığa doğru gözden kayboldu.

İnanılmaz. Darcy’ye “Dışarı çıkıyorum!” diye bağırdım.

“Keyfin bilir,” diye yanıtladı.

Kapıdan çıkarken zil yine çaldı. Dışarıda bulduğum ilk tel sandalyeye çöktüm. Elimdeki ince paçavranın sayfalarını hızlıca çevirdim, ancak sayfayı her çevirdiğimde umudum biraz daha azaldı. Gelecek Kurucular Günü töreniyle ilgili hikâyeler, yerel takılar bölümü, belediye başkanının yuvarlak masa ev sahipliğine dair bir ilan vardı ancak ulusal haberler sayfası yoktu. Bir sütun bile ayrılmamıştı. Roger Krauss/Steven Nell, ya da Princeton ormanlarında saldırdığı “isimsiz genç kız”

hakkında tek kelime edilmemişti. Oysa yaşadığımız eski yerde hikâyemiz her sabah ön sayfa haberi olurdu ve bütün yerel istasyonlar bizden bahsederdi. CNN'e ve *Dateline*'a bile çıkmıştık.

Ancak burada Juniper Adası'nda hiç var olmamış gibiydik.

YENİ ŞEYLER

Yapay kauçuk gerilip düzeltilince sörf giysisi şaşırtıcı derecede rahattı. Tanrıya şükür hiçbir zaman vücudumla ilgili utangaç olmamıştım. Çünkü üzerimdeki şey, vücudumun bütün kıvrımlarım belli ediyordu. Serin koy suyuna girdim ve Aaron'ın aynı giysiyle beni beklediği yere doğru yürüdüm. Onun sörf giysisi mavi tonlarında ve moderndi, benimkisiyse düz siyah ve 50'lerin casus filmlerinden fırlamış gibiydi.

“Ne düşünüyorsun?” diye sordu, ellerini çırpıp ovalayarak.

Aşağıya, kırmızı-beyaz çiçekli sörf tahtasına baktım, yelkeni karşı tarafta su altındaydı. O ana kadar rüzgârın katıksız kuvvetini hissetmemiş, onu kulağımda bir tünel kazmaya çalışırken duymamıştım. Birkaç metre ötede, su dalgalı ve köpüklüydü. Daha da ötede, köprünün en yüksek noktalarında her zaman var olan sisi gördüm. Tepemizdeki gökyüzü pırıl pırıl olmasına rağmen, sis tam kuzeyimizde suya uzanmıştı. Yavaşça etrafa yayılan pusun o görüntüsü içimde bir ürperti yarattı.

“Delirmiş olabileceğimi düşünüyorum,” dedim.

Dün geceki o endişe dolu sis vakasından ve duyduğumu sandığım uğultudan sonra bu o kadar da mantıksız değildi. Tabii ki bu iki olaydan da Aaron'a bahsetmeyecektim.

Aaron güldü ve kolaylıkla sörf tahtasına çıktı. “Seveceksin.” Tek eliyle yelkenden uzanan halatı çekti, öteki eliniye bana uzattı. “Şimdi birlikte açılacağız ve bu işin ne kadar kolay olduğunu gördükten sonra, geri gelip sana kendi sörf tahtanı alacağız.”

Bu düşünce daha az korkutucuydu.

“Haydi, şimdi kalkalım,” dedi sırtarak.

Kalbim küt küt atarak elini tuttum. Aaron beni yukarı çekti ve önüne geçirdi. Sonra eğilip yelken suyun üzerine yükselene dek halatından yukarı çekti. Ayağım kaydı, az kalsın düşüyordum. Ancak Aaron nasıl başardıysa bir yandan iki eliyle yelkeni kaldırırken, beni göğsüne degecek şekilde sabitledi.

“Yelkeni kavra ve arkana doğru bana yaslan.” dedi. Önümüzdeki çubuğa can havliyle sarıldım. Aaron hızlıca bir naylon ip çıkardı, ipi önce belimize doladı, sonra aynı şekilde bizi birbirimize ve direğe bağladı. Oldukça kendinden emin ve hızlıydı. Nabzım dört nala koşmaya başladı.

“Önemli olan üç şey var. Yelkeni tut, arkana yaslan ve ayaklarını direğe olabildiğince yakın tut,” dedi kulağıma. ”Gidebilmemiz için sörf tahtasını döndüreceğim.”

“Tamam.” Aşağıya, ayaklarıma bakarak başımı salladım. Ayak parmaklarım kıvrılmış, can havliyle kaygan yüzeyi kavramıştı. Kaburga kemiklerim şimdiden ağrıyordu. “Bütün bunları yapmayı nereden öğrendin?”

Kolları ve ayakları aynı anda çalışıyor, ayağımızın altındaki sörf tahtasını hareket ettiriyordu. Yukarı aşağıya zıplıyor. her saniye dengemi kaybedecekmişim, yüz üstü suya çakılacakmışım gibi hissediyordum. Bu da benim için bir başka ‘ilk’ olurdu herhalde.

“Babam öğretti.” dedi. “Her Noel St. Croix’ya gideriz. Bütün ailem sörf yapar.”

“Çok havalı,” dedim.

Ailemin birlikte bir şey yaptığını hayal bile edemiyordum. Bir seri katilden kaçmaktan başka herhangi bir şeyi yani... Kalbim Steven Nell'in düşüncesiyle yumruk yemiş gibi oldu, ama hızlandıkça onu bir kenara ittim. Korkmak istemiyordum. Şimdi değil. Tam şu an sadece yeni bir şey denemek istiyordum. Özgür olmak istiyordum.

Rüzgâr yelkeni daha yeni yakalamıştı ki, birdenbire yalpalayarak koyun açıklarına doğru ilerledik. Düşecek gibi oldum ama tam o sırada Aaron kollarıyla beni kenetleyerek, omuzlarımı sabitledi. Bu sayede kendimi doğrultabildim.

“Arkaya yaslan!” diye bağırdı, rüzgârda sesini duyurabilmek için. “Bana yaslan.”

Söylediği gibi, geriye doğru hafifçe yaslandım. Vücudum vücudunu sıyırdı.

“Yeterli değil!” diye bağırdı. “Bana güvenmelisin, Rory. Bana yaslan.”

Korkumu içime atıp, dirseklerimi rahat bıraktım ve geriye yaslandım. Farkı dakikasında hissedebildim. Sörf tahtası daha dengeliydi ve ben, kendi bedenimi on kat daha güvende hissediyordum.

“İşte bu kadar,” dedi Aaron. “Dizlerini bük. Böylece tahta zıpladığında çarpmanın etkisi azalacak.”

Dizlerimi rahat bıraktım. Sörf tahtası zıplıyor ve sekiyordu ancak ritmi bulmam çok uzun sürmedi. Birlikte profesyoneller gibi hareket ediyorduk. Ya da en azından daha önce birlikte sörf yapmış gibiydik.

“Kısa süre sonra sana nasıl yön değiştireceğini öğreteceğim ama şimdilik arkana yaslan ve tadını çıkar.”

Derin bir nefes aldım ve yavaşça bıraktım. Islak saçlarımı kamçılaman rüzgâra rağmen yüzüme çarpan güneş sıcaktı. Aaron sörf tahtasının bütün kontrolünü eline almıştı, bende yelkeni biraz rahat bıraktım. Gözümü ufka, mavi gökyüzüne diktim, suya dalan martıların görüntüsüne ve suyun tuzlu dokunuşlarına bıraktım kendimi. Hatırı sayılır büyüklükte bir dalgadan atlادık ve kendimi dalgaya bırakarak keyifle bağırdım.

Bir saat sonra, sendeleyerek plaja doğru ilerledim ve kendimi sıcak kumlara attım. Vücudumdaki her bir kas pelteleşmişti. Omuzlarım sızlıyordu. Ayaklarım sanki ateş üstündeydi. Yüzüm rüzgardan öylesine yanmıştı ki yaklaşık bir galon güneş kremine ihtiyacım olacaktı. Yine de yüzümdeki gülümsemeyi atamıyordum.

Aaron da yanıma yayıldı ve tatminkâr bir iniltiyle sırt üstü yuvarlandı.

“Bana bugünün hayatında geçirdiğin en eğlenceli gün olmadığımı söyleyemezsin,” dedi, tek gözünü kısarak.

Titreyen dirseklerimden destek alarak kendimi yukarı ittim ve sörf tahtalarımıza baktım. Kiracı çalışanlar tarafından kıyı şeridinde çekilmişlerdi.

“Haklısın. Söyleyemem,” dedim.

Oturdum, başımı geriye eğdim ve gökyüzü boyunca birbirlerini kovalayan bulutları seyrettim. Islak sörf kostümümün her bir zerresi kumla kaplanmıştı, rüzgârdan yanmış yüzüm karıncalanıyordu ama hayatım boyunca kendimi o an olduğu kadar iyi hissetmemiştim. Bir zafer kazanmış gibiydim. Özgürdüm. Canlı hissediyordum.

“Beni buraya getirdiğin için teşekkür ederim,” dedim. “İhtiyacım vardı.”

Aaron’ın gözlerinde yeşil ve altın sarısı benekler vardı. Yüzüne yapışan kumlar, yanağında bir şerit çizmişti. “Ne zaman istersen, Rory Thayer.”

Bir anda kalbim durdu sanki. Aaron yeni arkadaşımı ama ne gerçek adıma ne de nereden geldiğimi biliyordu. Ama bu güzel bir şey, diye hatırlattım kendime. Bu, güvende olduğum anlamına geliyordu. Böylece o da güvendeydi. Orada öylece uzanırken, güneş vücudumu yakar, hanımeli kokan, huzurlu hava duyularımı sararken belki de, bir ihtimal, her şeyin normale döneceğini düşündüm.

SARHOŞ KUĞU

Pazartesi akşamı, spor ayakkabılarımla Sarhoş Kuğu'dan içeri adım atmaz geri dönüp eve gitmek istedim. Gördüğüm her ahşap masa hıncahınç insan doluydu ve mekândaki herkes, yirmi beş yaş veya altında gösteriyordu. Müzik çok yüksek sesli olduğundan insanlar birbirleriyle bağırarak muhabbet edebiliyorlardı. Arada sırada barın bir köşesinden boğuk kahkaha yükseliyordu. Uç duvar tamamıyla camla kaplanmış, koya bakıyordu. Serin bir rüzgâr içeriyi baştanbaşa dolaşıyor, tuzlu deniz havasını kızarmış yiyecek ve bira kokusuyla karıştırıyordu.

Darcy önlerinde içleri koyu kahverengi sın dolu bir dizi shot bardağıyla yarışan bardaki gençlere bakarak “Bu muhteşem!” diye haykırdı.

“Aslında, bence pek de yasal değil bunlar sanki,” dedim Bu sırada bardaki çocuklardan biri sersemlemiş halde son bardağını fondipledi. Fisher ve Kevin dâhil çocuğun etrafındaki herkes sevinçle bağırdı. Çocuk hemen hemen on dört yaşında gibi duruyordu. Aaron'ı bulurum düşüncesiyle kalabalığa göz attım ama hiçbir yerde yoktu. Bu öğleden sonra ona partiden bahsetmişim, ancak görünüşe göre o bu özel sahneden kaçınacak kadar akıllıydı.

Joaquin barın arkasından “Rory!” diye bağırdı. Biz ona yaklaşıırken, tezgâha yaslanarak sıırıttı. “Uzak duramayacağını biliyordum.”

Darcy'nin yanımda kaskatı kesildiğini hissettim.

“Aslında, yalnızca Darcy'ye destek olmak için buradayım,” dedim ve imalı bir şekilde “Darcy'yi hatırlıyorsun, değil mi?” diye ekleyip kardeşimi işaret ettim.

“Sadakat. Bunu sevdim,” dedi kinayemi duymazdan gelerek. “Hey, Darce,” dedi, çenesini ona doğru kaldırarak. “Neden oturmuyorsunuz?” Barın sonundaki üç boş tabureyi işaret etti. Duvarın yanındaki dördüncü tabureden Krista bize el salladı.

“Hey, kızlar,” dedi Krista ve solundaki tabureye hafifçe vurdu. “Sana tabure tuttum, Ror.”

Darce? Ror? Gerçekten mi? Bu insanlarla daha yeni tanışmamış mıydık?

Ben Krista'nın yanına otururken, Darcy aramızda bir boşluk bırakarak, en dipteki tabureyi aldı. Bu bana kendimi tedirgin ve gözler üzerimdeymiş gibi hissettirdi ki muhtemelen Darcy'nin istediği şey buydu. Tristan barın arkasında limonları kesmekle meşguldü. Tam önünde, üzerinde içki şişeleri sıralanmış, kocaman aynalı bir duvar vardı. Ne bir merhaba dedi, ne de işinden kafasını kaldırıp baktı. Joaquin, Tristan'ın yanından geçerek tam önümde durdu ve bara yaslandı. Deri bilekliği tenine öylesine yapışmıştı ki, rahatsız edici duruyordu.

“Size ne verebilirim?” diye sordu.

“Su lütfen,” dedim.

Darcy, deri ceketini çıkarırken “Fıçıda ne varsa ondan,” diye yanıtladı.

“Hay hay,” dedi Joaquin gülümseyerek.

“Ona bira verecek misin?” diye sordum, şaşkın bir ifadeyle.

“Rory!” dedi Darcy, dik dik bakarak.

Tristan kısaca bana doğru bakınca bakışlarımı yakaladı ve ardından limonlarına geri döndü.

“O herkese bira verir,” dedi Krista omuz silkerek. Renkli uzun elbisesi, zevkli takıları ve elbette deri bilekliğiyle, bir süper model gibi görünüyordu. Bakışlarımı yakalamış gibi, elini deri bilekliğinin üzerine koydu. “O bizim Joaquin'imiz.”

Joaquin de büyük bira bardağını ağzına kadar doldururken “insanlara neyi yapıp neyi yapamayacaklarını söylemek benim işim değil,” diye yanıtladı. “Ama sağlıklı bir ahlak duyurunun

olmasını sevdim Rory.”

Krista buna güldü ve bir an benimle bir şekilde dalga geçip geçmediklerini düşündüm. İç çekerek cebinden bir bozukluk çıkardı ve parmağının ucuyla, barın üzerinde dik bir şekilde tuttu. Parayı döndürmek üzere hafifçe vurduğunda, bunun herhangi bir Amerikan parası olmadığı fark ettim. Neredeyse bir çeyrektik büyük öğündeydi ve açık bronz rengindeydi. Hangi ülkenin parasıydı acaba? Parrishler dünya gezginleri miydi? Para barın üzerinde döndüğü için üzerindeki okuma fırsatını olmadı. Tostan bize doğru dik dik baktı ve gözlen hafifçe büyüdü Eliyle bozukluğa vurdu ve onu yeniden Krista’ya uzattı

“Onunla oynama.” dedi dişleri arasından.

Krista gözlerini kırptırdı ve bozukluğu cebine koydu. “Bugün ne yapmanı gerektiğini bana yüzüncü keredir mi söylüyorsun, yoksa yalnızca doksan dokuz mu oldu?” dedi alaycılıkla. Tristan onu duymazdan gelerek işine geri döndü.

Bu tuhaf konuşmayı fark edip etmediğini merak ederek Darcy’ye baktım. Ancak o, Joaquin’i seyretmekle meşguldü. Joaquin ikimizin bardağını da önümüze koydu ve başka bir şeye yardım etmek üzere uzaklaştı. Darcy birasını yudumladı, ardından yüzünü buruşturmamaya çalıştı. Kendimi gözlerimi devirmeden sudan bir yudum almaya zorladım.

Krista, sırtını bara yaslayarak “Markete gidebildiniz mi?” diye sordu. Kendini bir dizi fotoğraf çekimi için hazırlıyor gibiydi.

“Bu öğleden sonra gittik,” diye yanıtladı Darcy, bir başka yudum alarak.

“Ah! Çok yazık, sizi kaçırdım demek,” dedi Krista, küçük bir somurtmayla. “Sizi bedava dondurmaya kendime bağlamış olacaktım.”

“Orada mı çalışıyorsun?” diye sordum.

“Evet,” dedi Krista gözlerini devirerek. “Annem bir iş bulmam konusunda ısrar etti. Kendi ayaklarımın üzerinde dur...”

Tristan, Krista’nın yüzüne bir havlu fırlattı. Havlu, saçına yapıştı ve ağzına kadar bütün yüzünü örttü. Krista havluyu yavaşça yüzünden çekti. Öfkeden kızarmıştı.

“Çok teşekkürler kardeşim,” dedi kinayeli bir şekilde ve havluyu geri fırlattı. Tristan, onu havada yakaladı ve öfkeyle bakındı. Krista, “Aile meselelerinin aile içinde kalması gerektiğini düşünüyor,” diye açıkladı.

Tristan’a kısaca baktım. Onun da yüzü hafifçe pembeye dönmüştü.

“Ne var ne yok, kızlar?”

Olive tam yanımda dikilmiş, Darcy’yle aramızdaki boşluğu dolduruyordu. “Bu mekâna inanabiliyor musunuz?” diye sordu. Barın öteki ucunda bir genç içkisini tükürünce etraftakiler ise güldü. “Hormonlu bahar tatili gibi!”

Sanki planlanmışçasına, camların yakınındaki bir grup kız hep bir ağızdan “Vuhuuuuuuuuuuuuuuuuuuuu!” diye bağırdılar.

Olive’le göz göze geldik ve gülmeye başladık.

“Merhaba, Olive.”

Kalbim Tristan’ın sesiyle ısındı.

Olive siyah bluzunu düzeltti ve “Merhaba, T,” dedi sıcak bir şekilde.

Ben de Darcy’ye ve bana henüz selam vermediğini vurgulamak istercesine imalı bir şekilde “Merhaba,” dedim.

Tristan dönüp kısa bir bakış attı ama hiçbir şey söylemedi. Gözlerinin mavisini Karayip Okyanusu

kadar derin, sert ve beneksizdi. Üzerindeki açık mavi Sarhoş Kuğu tişörtü göğüs kaslarını sarıyor, bronz tenini ortaya çıkarıyordu.

Tristan hâlâ bana bakarak “Sana bir şey getireyim mi, Olive?” diye sordu

“Beni bilirsin, T,” dedi Olive kokteyl peçetesiyle oyalanarak. “Diyet Kola. Sek olsun!”

Tristan, Olive’e kısaca gülümsedi. Onu ilk defa gülerken görüyordum. Gülmek, yüzünü tamamen değiştirmişti. Gerçi pek mümkün değildi ama onu daha da yakışıklı yapmıştı.

“Hemen geliyor.”

Tristan döndü ve temiz bir bardak aldı.

Olive beni dürttü. “Şu koşma muhabbeti üstüne bayağı bir düşündüm ve denemeye karar verdim,” dedi. Bir taraftan da taburesinin ayak desteğine basarak ayağa kalkıp bardaki kokteyl çubuklarına uzanıyordu. Çubuğu dudaklarının arasına yerleştirdi ve ucunu çiğnemeye başladı. “Yarın beraber koşuya çıkmak ister misin?”

“Koşuya çıkmaya bayılırım!” dedi Krista hevesle.

Tristan, Olive’in Diyet Kolası’nı bara koyarken “Sen koşmazsın ki,” dedi.

“Ama ben...”

“Hem yarın çalışmıyor musun?” diye sordu Tristan.

Krista’nın yüzü düştü ve yeniden somurttu ve Tristan bir başka müşterinin bardağını doldurmaya giderken dişlerinin arasından “Peki,” dedi.

Alt dudağımı ısırarak, düşünmeye başladım. Buraya geldiğimizden beri koşuya çıkmamıştım ve yalnız başıma, üzerimde dolanan Steven Nell’in hayaletiyle birlikte koşmayacağımı biliyordum.

Ancak taburenin altında duran ayaklarım olduğu yerde kıpırdanmaya başlamışlardı bile, iyi bir antrenmana hasret kalmışlardı. Sonunda “Neden olmasın?” dedim. “Çokluk demek güvenlik demektir, değil mi?”

“Güvenlik mi?” diye sordu Joaquin, bize katılarak. “Neden endişeleniyorsun ki?”

Yüzüm kızardı. Lanet olsun. Neden o kadar yüksek sesle söylemişim ki? Darcy’ye *beni kurtarmasını* söyleyen bir bakış attım ama dudakları bardağının kenarında dona-kalmıştı. Tristan gelip Joaquin’in sırtına vurdu ama benle

Darcy’nin halini görünce o da duraksadı. Olive, Krista ve Joaquin cevabımı bekliyordu.

“Pekâlâ. Tam olarak neyi bölmüş oldum?” diye sordu Tristan.

Joaquin dirseklerini bara dayarken Krista “Rory’nin neden güvenliği için endişelendiğini öğrenecektik,” dedi.

Darcy bardağını aşağı indirdi ve boğazını temizledi.

“Öyle mi?” dedi Tristan, gözlerinden bir gölge geçti. “Kaygı verici duruyor.”

Kalbim dehşetli bir şekilde hızla atıyordu.

Gideceğiniz yere vardığınızda, kim olduğunuzu, nereden geldiğinizi ya da neden orada olduğunuzu kimseye söyleyemezsiniz. Ajan Messenger’ın bu sözleri kulaklarımda yankılandı. Sizin ve onların güvenliği için.

“Bir şeyden değil. Sadece... Tek başıma koşmayı sevmiyorum,” dedim ve suyumdan bir yudum aldım. “Bir arkadaşla olmak her zaman daha iyidir.”

“Ama Zen olmaktan hoşlandığını söylemiştin,” dedi Olive. “Hatta zenle ilgili en sevdiğin şeyin yalnızlık olduğunu söylemiştin.”

“Dedim, değil mi?” dedim. Bardağımı bara sesli bir şekilde geri koydum. “Sadece... Bilmiyorum.” Çevremdeki herkes bana dik dik bakarken, bütün vücudumun alev aldığını

hissediordum. Tanrım, bundan nefret ediyordum. ”Bilmediğim bir yerde koşmak... Nereye gittiğini bilmemek... Birinin yanında olması daha iyi olur değil mi? Ben sadece... Ben...”

“Rory, endişelenecek bir şey yok.” Tristan bir anda uzandı ve parmaklarım elimin üstüne yerleştirdi Anında kaskatı kesildim. Darcy, Olive, Krista ve Joaquin, hepsi birden aşağıya, ellerimize bakıyorlardı ama Tristan bunu fark etmişe benzemiyordu. Teni inanılmaz derecede sıcak, parmak uçları rahatlatıcı bir şekilde nasırlıydı. Dokunuşu tüylerimi ürpertmişti. “Juniper evrenin neredeyse en güvenli yeri. Burada kötü bir şey olmaz.”

Nefes almadan, uzunca Tristan’ın gözlerinin içine baktım ve söylediği her kelimeye inandım. En azından, onun buna inanmış olduğuna inandım. Kalp atışlarım yavaşlamaya başladı. Tristan elini çekip limon kabuklarını ve peçeteleri çöp kutusuna atmaya başladığında, parmaklarım tam da onun elinin değdiği yerlerden ürperdi. Bir anlığına zihnimde onun içine karıştığıma dair bir görüntü belirdi. Bu histen kurtulmak için başımı sallamam bile gerekti.

Tristan çöp kutusunu aldı ve bar tezgâhının arkasına itti. Tıpkı onun gibi ben de kutunun içini net bir şekilde görebiliyordum. Bir anda kafama dank etti. Çöpleri daha yeni toplamasına rağmen çöp kutusu boştu.

Olive gözlerini kısarak bana baktı. “İyi misin? Yüzün kıpkırmızı.”

Tristan tuhaf bir şey yokmuş gibi ellerini önlüğüne sildi.

“Yoo. İyiyim. Sadece lavaboya gitmem gerekiyor,” dedim ve taburemden indim. İhtiyacım olan tek şey kendimi toparlamak için birkaç saniyeydi. Sorun dünyanın en kötü yalancısı olmam değildi sadece. Anlaşılan göre, kendi gözlerime de inanamayacaktım.

Sendeleyen bir sarhoştan kaçınıp cam duvarın oradaki masalara doğru ilerlerken müzik kutusundaki şarkı bir anda değişti. Dans müziği ansızın kesildi ve tanıdık, tiz bir şarkı barı doldurdu. “*The Long and Winding Road.*” Yürümeyi bıraktım. Nefes almayı kestim.

“*Rory Miller*diye fısıldadı biri.

Kalbim taş kesildi. Arkamı döndüm. Etrafıma deli gibi bakınıyordum.

“*Rory Miller,*” diye yeniden fısıldadı aynı ses.

Birisi adımı söylüyordu. Ancak Juniper’da kimse o adı bilmiyordu. Onlar için ben Rory Thayer’dım.

Birdenbire, boynum terden ıslanmış, kalbim panikle atarken, ormanda koşuyordum. Her yer karanlıktı. Bir dalın çıtırtısı. Bir kahkaha. Korkunç, korkunç ötesi bir kahkaha.

Birisi omzuma çarptı.

“Ahh!” dedim yüksek sesle, geçmişten şimdiye geri döndüm.

Fanila tişörtlü bir çocuk alay eder bir tavırla “Pardon,” dedi ve bir ucubeymişim gibi beni baştan aşağı süzdü.

Odanın diğer ucuna baktım. Darcy oturmuş hâlâ ağzının suyu akararak Joaquin’i seyrediyordu. Olive barda oturmuş, kokteyl çubukları ve çubuk krakerlerle sanat çalışmasına benzer bir şey yapıyordu. Tristan’sa barın arkasında bana sırtını dönmüş dikiliyor, göremediğim bir şeye dikkatle bakıyordu. Fisher ve Kevin, bara yaslanmış, Joaquin’e bir şeyler fısıldıyordu. Bir anda üçü birden dönüp boş ifadelerle bana bakınca hızlıca gözlerimi kaçırdım, içeride, beysbol şapkası takmış birkaç genç, dar etekli kızlar, lavabonun yanında tartışan bir çift vardı... Ama hiçbir yerde, hiçbir yerde Steven Nell yoktu.

Orada biraz daha durup, dinledim. Hiçbir şey yoktu. Bağırıştan, kahkahadan ve o berbat müzikten başka hiçbir şey... Ancak son bir kez bara göz attığımda, Tristan’ı beni izlerken yakaladım. Gözleri

her zamankinden daha mavi görünüyordu ve hayatımla ilgili her detayı biliyormuşçasına bana bakıyordu.

Hatta gerçek adımlı bile.

KOŞU

Sarhoş Kuğu'nun dışındaki tahta isketede yürürken "Sanırım Joaquin şimdiye dek tanıdığım en seksi erkek," dedi Darcy. "Hatta Christopher'dan bile daha seksi değil mi?"

Darcy'ye hızlıca bir bakış attım ama o başını geriye eğmiş, yıldızları seyretmekle meşguldü. Christopher. Bütün gün onun hakkında hiç düşünmemiştim. Aaron, Tristan, Olive ve Joaquin'in arasındayken sanırım aklım dağılmıştı. Bir de şu aklımı kaçırdığımı düşünme eğlencesi vardı tabii!

Suyun iskeleyle çarpışını dinleyerek "Tabii. Herhalde öyledir," dedim dikkatlice. Barın dışında ve gürültüden uzak olmak huzur vericiydi. O kalabalıktan, müzik kutusunun rahatsız edici, tuhaf parçalarından uzakta olmak...

Çalan o müziği, fısıltıyı, önceki gün duyduğum uğultuyu, sisin içindeki kahkahayı ve parktaki kumaş parçasını her düşündüğümde, kalbim acı dolu bir şekilde duruyor, çılgılık atmak istiyordum. Bunu birine anlatmazsam çıldıracaktım.

"Darcy, sana bir şey söyleyeceğim ama lütfen panik yapma," dedim.

Durdu ve ilgi dolu gözlerle bana baktı. "Ne?"

"Sanırım bugün barda Steven Nell'i duydum," dedim. Kardeşimin çenesi düştü. Ona bir şey söylememi bekliyordu da, tam tersini söylemişim sanki. "Ne?"

"Birisi adımı fısıldadı. Ama Rory Thayer'i değil, Rory Miller'ı," dedim. "Müzik kutusundan çalan *The Long and Winding Road*'u duymadın mı?"

Darcy gözlerini kırptırdı. "Duydum ama Beatles en ünlü müzik grubudur," dedi.

"Geçen sabah evimizin dışında bu şarkıyı mırıldanan birini duydum," diye ısrar ettim. "Sonra bu sabah, parkta bu kumaş parçasını buldum. Onun her zaman giyindiği taba rengi cekete benziyor."

Darcy uzunca bir süre, başka bir şeyler daha anlatmamı bekliyormuş gibi öylece baktı. "Bu kadar mı?"

"Bu kadar mı da ne demek?" diye tiz sesle bağırdım. "Yetmez mi?"

"Rory," dedi Darcy. "Belki de yalnızca bir şeyler duyduğunu düşünüyorsun."

"Bir şeyler duymak mı?"

Darcy omuzlarını silkti. "Bilmiyorum. Belki de şu gözünün önüne gelen görüntüler gibi bir şeydir. Travma sonrası stres belirtilerinden biri de bu. Aynı şeyleri tekrar yaşıyor olman mümkün değil mi? Sonuçta, neredeyse öldürülüydün."

Dişlerimi gıcırdattım. "Bu o görüntüler gibi değildi,

Darcy," dedim. "Hayalle gerçek arasındaki farkı anlayabiliyorum. Ne gördüğümü, ne duyduğumu biliyorum!" Darcy gözlerini devirdi ve bağırdı. "Lütfen gidebilir miyiz? Burası giderek soğuyor."

Beni ciddiye almayacağını bilmeliydim. Darcy'nin dünyasında kötü hiçbir şey olmazdı. Olursa da ya görmezden gelir ya da üzerine konuşmamayı tercih ederdi. Tıpta annemin ölümünden sonra yaptığı gibi... Darcy'nin yaptığı tek şey daha fazla arkadaş edinmek, daha fazla alışveriş yapmak, daha fazla partiye gitmek olmuştu. Hiçbir zaman depresif ya da nostaljik olmadı, hiçbir zaman eski günlerden konuşmak istemedi. Eğlenmekle meşguldü. Arkasına bakmadan ilerlemekle meşguldü.

"İyi," dedim sert bir şekilde. "Gidelim."

Tam tahta iskelenin sonuna gelip kasabaya yönelmiştik ki, suyun üzerinde bir şey, yön değiştirdi. Hava hareket ediyormuş gibi görünüyordu. Darcy'nin kolunu tuttum, boğazım kurumuştı. Sis, yeniden her yeri sarıyordu. "Darcy, bak!" diye fısıldadım.

"Ne? Steven Nell teknelerden birinde mi takılıyor?" Darcy kafasını çevirene kadar sis her

yanımızı sarmıştı bile. Tuhaf bir tıslama sesi kulaklarımda çınlamaya başladı. Darcy öylesine gergindi ki, patlamak üzere olduğunu neredeyse hissedebiliyordum.

“Hadi. Saat geç oldu.” Darcy tepeye çıkmaya başladı ve tamamen gözden kayboldu. Sis, bütün vücudunu yutmuştu. Yüreğim ağzımda ilerledim ve Darcy’nin grilik içinde parlayan iki beyaz çizgi olarak görünen bacakları görüş alanıma girene dek birkaç adım koştum. Darcy önden hızlıca yürüyordu.

“Darcy!” diye fısıldadım. “Yavaşla.”

“Neden bana yetişmiyorsun, yarışların yıldızı?” diye cevap verdi.

Denedim ancak sis fazlasıyla kafa karıştırıcıydı. Tepenin ucunda, kaldırımında, ayağım eğri bir çatlağa çarptı ve bileğim burkuldu. Kendimi doğrulttuğumda, kardeşim yeniden. tamamen gözden kaybolmuştu.

“Darcy!” diye tısladım, siste dönerek. “Darcy! Neredesin?”

Cevap yoktu. Dalgalandan sisin ıslığından başka hiçbir şey duyulmuyordu.

“Darcy?” diye mırıldandım.

“Buradayım!” Darcy’nin sesi hemen hemen kulağımdaydı.

“Ödümü patlattın,” diye fısıldadım, kolumu atarak. Elim omzuna vurdu. O kadar yakınımda olduğunu düşünmemiştim.

“Ahh!” dedi.

Eline uzandım. Böylelikle bir daha ayrılmayacaktık. Ama Darcy geriye çekilmeye çalışarak “Bu gerçekten gerekli mi?” diye sordu.

“Evet. Evet, gerekli,” diye yanıtladım, parmaklarını sıkıştırarak.

“Tanrım! Peki! Ama elini biraz gevşet, bu kadarını da yapabilirsin değil mi?”

Gevşettim. Ama hafifçe.

Adımlarımızı uydurarak, parkın ıslak çimenlerini çaprazlamasına geçtik ve evimize yöneldik. Kıyıya vuran dalgaların sesini neredeyse duyabiliyordum. Rahatladım. Neredeyse gelmiştik. Neredeyse güvendeydik.

Sonra, sislerin içinden biri kahkaha attı.

Darcy’yle beraber donakaldık. Darcy elimi öylesine sıktı ki, zonkladığımı hissettim.

“Duydun mu?” dedi.

“Evet,” dedim nefes nefese.

Bir başka kahkaha daha yükseldi sonra. Bu seferki kısık, tehditkâr bir kıkırdamaydı, “Darcy?” diye fısıldadım boğuk bir sesle.

“Koş,” diye buyurdu.

Döndük ve sokağın aşağısında ayrıldık. Kaldırımın görünmeyen kenarında, yolda sendeleyerek ilerledik. Ben koşarken sis, saçlarımı çekiştiriyor, yanaklarımdan çekiyor ve nemli, ılık bir şekilde geri bırakıyordu. Ayağım kaldırım kenarına çarptı ve ileriye fırladım, ancak Darcy kolumdan sert bir şekilde hızla çekerek düşmemi engelledi.

“Kapı buralarda bir yerlerde!” diye fısıldadı.

Hızla döndük ve hızla birinin göğsüne çarpınca çığlığı bastık. Güçlü bir el, kolumun üst kısmına kenetlendi. Tam hayatımız için yalvarmaya başlayacaktım ki, babamın duş jelinin kokusunu fark ettim.

“Kızlar! İçeri girin! Hemen!” diye emretti babam.

Kalbim patlayacakmış gibi hissediyordum. Darcy bana tutunmuş halde, açık kapıdan sendeleyerek ilerledik, merdivenlerden çıktık ve eve girdik. Sokağın karanlığından sonra evin parlak

ışıkları gözlerimi kamaştırdı. Babam kapıyı çarparak ardımızdan kapattı. Bense iki kez kilitlemek için kapıya hamle yaptım.

Babam etrafımızda dönerek “Ne geçiyordu aklınızdan?” diye ateş püskürdü. “Bana söylemeden evden çıkıp gece yarısını geçirene kadar dışarıda kalırken ne yaptığınızı düşünüyordunuz? Burayı ne sanıyorsunuz, bir çeşit tatil mi?”

Darcy kollarını göğsünde çaprazladı. “Ne yapmamızı bekliyorsun? Bütün gün burada kilitli mi kalalım?”

“Evet!” diye bağırdı babam titreyerek. Yüzü mosmor olmuştu. “Tam olarak bunu bekliyorum! Burada kimseyi tanımıyoruz. Zarar görmüş olabilirdiniz! Ya da öldürülmüş!”

“Ama ölmedik!” dedi Darcy, sinirli bir şekilde. “İyiyiz!”

Ancak babam onu dinliyor gibi görünmüyordu. “Şu andan itibaren, ikiniz de buraya çakılı kalacaksınız. Gece dışarı çıkmak yok. Gün boyunca nereye, kiminle gittiğinizi gelip bana söyleyeceksiniz. Tartışma yok.”

Döndü ve merdivenlerden yukarı hızla çıkmaya başladı.

“Ama baba,” diye mızızlandı Darcy.

“Cevap verme!” diye kükredi babam. “Bu sizin güvenliğiniz için.”

Darcy’nin gözü dönmüştü. “En son ne zaman nereye gittiğimi sordun ki bana? Ya da okuldan ne zaman geleceğimi? Arkadaşlarımdan kim olduğunu? Erkek arkadaşımın kim olduğunu?” diye bağıırıyordu. Koyu kırmızı yanaklarından aşağıya gözyaşları süzülüyordu. “Bana hiçbir zaman hiçbir şey sormadın! Söylediğim hiçbir şeyi dinlemedin! Şimdi birdenbire ne yapacağımı, kimi görebileceğimi, nereye gidebileceğimi mi söylemek istiyorsun? Hayır! İmkânı yok! Beş yıllık sessizlikten sonra çıkıp yeniden baba olmaya karar veremezsin!”

Babamı iterek geçti ve merdivenlerden hızlıca çıktı. Babam arkasından “Darcy!” diye bağırdı.

“Hayır!” diye bağırdı Darcy karşılık olarak. Sonra odasının kapısını hızla çarptı.

Duvara dayanıp, bir yandan soluk almaya çalışarak, masanın üstündeki aile fotoğrafımıza buğulu gözlerle, uzun uzun baktım. Darcy daha önce de babama karşı çıkmıştı ama bu şekilde değil. Hiçbir zaman ona bağırmanın, hatalarını yüzüne vurmamıştı. Şimdiyse ikimiz, burada, bir nükleer bombanın yıkıntıları arasında duruyorduk.

Uzunca bir süre sonra, babamı iç çekerken duydum. Yukarı baktım. Gözünden bir damla yaş süzülürken, o da bana baktı. Bakıştan keder doluydu. Kamburlaşmıştı. Uzun bir süredir ilk defa pişman görünüyordu.

“Ben yatacağım,” dedim sessizce.

Bütün nefesi çekilmişcesine merdivenlere çöktü. Yanından geçerken yüzünü ellerinin arasına aldı. Geçen geceyi, odasında tek başına hıçkırarak ağlayışını düşündüm ve kalbim paramparça oldu.

“İyi geceler baba,” dedim ve bunu ona ne kadar zamandır söylemediğimi fark ettim.

Önce cevap vermedi ama merdivenlerin sonuna ulaştığımda, döndü ve gözlerinde parlayan yaşlarla bana baktı.

“İyi geceler, Rory.”

HEDİYELER

Ada, hediyeler konusunda pinti değildi. Sis. Şahane bir sis. İnsanı saklama özelliği mükemmeldi. Tamamen kuşatıcı. Daha önce buna benzer bir şey ne görmüş, ne duymuş ne de okumuştı ama yine de güzeldi. Onu güçlendiriyordu.

Bu gece kıza çok yaklaşmıştı. Çok ama çok yakın. O tatlı ve tuzlu korkusunu yeniden tatmıştı. Uzanıp saçından bir tutam koparmamak için kendini zor tutmuştu. Yeniden tatmak, ona sahip olmak istiyordu. Bu ihtimal sabretmeyi zorlaştırıyordu.

Ancak daha zamanı gelmemişti. Planını çoktan devreye sokmuştu ve riske atamazdı. Bu kez, her şey planlandığı gibi gidecekti. Bu kez, hiç kimse ve hiçbir şey onu durduramayacaktı. Kız, bu defa onun olacaktı.

MÜKEMMEL

Uyluk kemiklerim yanıyor, bacak kaslarıma kramplar giriyordu. Başparmağımın kenarı su toplamış, gri tişörtümün sırt kısmı terden sırılsıklam olmuştu. Ciğerlerim yanıyor, gözlerim sulanıyor, saçım değdikçe boynum kaşınıyordu.

Cennetteydim. Bunu yapmak için neden bunca zaman beklemiştim ki?

Yolun sonuna geldiğimde, uzakta bir kayalığın zirvesi belirdi. İlk kilometreyi geçerken, Olive nefes nefese benimle aynı hizada ilerlemişti ama sonra geride kalmıştı. Şimdi etrafta dalgaların ve rüzgârın sesinden başka hiçbir şey yoktu. Olive'in iyi olmasını diledim, çünkü durmaya pek niyetim yoktu. Böylesi çok daha eğlenceliydi. İlende bitiş çizgisi olduğunu hayal ederek tempomu artırdım ve son hızla koşmaya başladım. Zirveye ulaşır ulaşmaz, zafer kazanmış gibi, sevinçten havalara uçarcasına bir kahkaha patlattım. Adımlarımı yavaşlattım ve nabzıma bakmak için parmaklarımı bileğime götürdüm.

Mükemmel. O an her şey mükemmeldi. Tadını çıkarmaya karar verdim. Yüzüme vuran güneşin, ciğerlerimde dolanan temiz havanın ve etrafımdaki güzel çiçek kokusunun tadını çıkaracaktım. O tuhaf gri evi, kumaş parçasını, fısıltıları, kahkahayı ya da mırıldanmayı düşünmeyecektim. Hatta dün gece Darcy'nin beni ciddiye almayı reddetmesi veya babamın bu sabah odasından çıkmaması üzerine bile kafa yormayacaktım. "Yalnızca orada öylece duracak ve nefes alacaktım.

Tepenin biraz aşağısındaki küçük bir açıklığın ortasında beyaz bir çardak vardı ve daha aşağıda kalan Manolya Sokak'taki evimizin çatısını görebiliyordum. Onun da ötesinde, sonsuza uzanan okyanus vardı. Kollarımı başımın üstüne uzattım ve gerindim.

Annem bu yeri çok severdi. Kıyıların ve küçük, antika dükkânları olan kasabaların hayaliyle yaşamıştı. Hayatta olsaydı imrenerek kendini bu bahçelere atardı ve Juniper'ın yerlilerine mevsimin bu zamanı lalelerin nasıl açtığını ya da güllerini ne kadar budaması gerektiğini sorardı. Onun da burada, kendisi için harika olan bu yerde olmasını diliyor, ne kadar bir kenara atmaya çalışsam da içimde bir sızı hissediyordum. Bu sızılar hayatımın bir parçası olmuştu artık. Sonsuza kadar süreceklerdi. Zaman zaman kendime bu mutsuzluğu tamamen yaşama izni veriyordum. Ancak o an bunun zamanı değildi. Şimdi mükemmel olanı yaşamamanın zamanıydı.

Solumda, ince, asfalt yürüme yolu çimenliğe karışıyor, çimen en sonunda iki yöne ayrılıyordu. Yönlerden, biri Darcy'nin dün keşfettiği o büyük mavi evi, diğeriye geniş bir kaldırıma dönüşen sokağı gösteriyordu. Yol ayrımının sağ tarafındaki banka doğru yürüdüm ve Olive'i beklerken bankın arka tarafında esneme hareketleri yapmaya başladım. Eve arkamı döner dönmez, biri beni izliyormuş gibi hissederek ürperdim. Bitkiler rüzgârda sallanıyor, çatının üstündeki rüzgâr fırılдаğı yavaşça sallanıyordu ama bunlar dışında her yer durgundu.

"Tanrım, koşucu olduğunu söylerken şaka yapmıyor-muşsun!" dedi Olive nefes nefese. Sonunda, beş dakika sonra bana yetişmişti. Bankın üzerine yıkıldı ve kafasını dizlerinin arasına koydu. Uzun kollu, gri-siyah çizgili tişörtü terden sırılsıklam olmuştu. "Çok hızlısın."

"Eh, sağlam bir üçüncüyümdür." dedim, tek omzumu kaldırarak.

Gözleri büyüdü. "Üçüncü mü? Birinci olanların ayaklarında kanatlar mı var?"

Güldüm ve üst bacağımı esnetmek üzere ayak bileğimi tuttum. "Sanırım koşmanın sana göre olmadığına karar verdin?"

"Kıyısından geçmem," dedi Olive, elini kalbinde tutup, nefesini düzenlemeye çalışırken.

Alaycı bir gülümsemeyle karşılık verdim. "Yine de beni koşuya çıkardığın için teşekkür ederim.

Bu tam olarak ihtiyacım olan şeydi. Yarım saattir bir tek ciddi şey düşünmedim.”

“Rica ederim,” diye yanıtladı Olive ve bandanasını saçından çekti. “Genellikle hep ciddi şeyler mi düşünürsün?”

Kalbim zihnimi karartan o düşüncelerle çarptı. Pavlaşamayacağım o düşüncelerle... Kollarım dizlerimde, yürüdüm ve yanına oturdum.

“Son zamanlarda ailem için... Zor şeyler söz konusu,” diyerek lafi dolandırdım.

Olive dudaklarını büzdü. “Anlıyorum.” Saç bandanası-m bol, koşu için uygun olmayan şortunun cebine tıktırdı ve arkasına yaslanarak kollarının başının arkasında büktü. ”Tabii, bizde işleri asıl zorlaştıran benim...”

Sesi kısıldı, ayaklarını yukarı, banka çekti ve omzumun üzerinden batıya baktı. O yönde, limanlar ve koyda sallanan bir düzine tekne vardı. Kuzeyde, köprü, her zamanki gibi kalın bir sisle çevrilmiş, belli belirsiz göze çarpıyordu. Yavaşça yayılarak dönen o gri siste, büyüleyici bir şey vardı. Uzaktan o kadar da korkutucu görünmüyordu.

“Nasıl yani?” diye sordum.

Gözlerime baktı. Onda gördüğüm derin keder ve pişmanlık içimde bir küstahlık yarattı.

“İstemiyorsan anlatmak zorunda değilsin tabii,” diye caydım.

“Hayır. Sadece... Son birkaç senedir iyi bir evlat olmadım. Sonra bir gün evden kaçtım,” dedi Olive, omuzlarını kaldırarak. “Şimdi daha iyiyim... Yani, daha fazla kendim-deyim ama annemi çok kırdığımı biliyorum. Yanlış şeyler...” Pişmanlıkla iç çekti ve kafasını salladı. “Her neyse, ondan özür dilemem, gönlünü almanın bir yolunu bulmam lazım. Ama nasıl yapacağımı bilmiyorum.”

“Çok üzgünüm,” dedim, ne diyeceğimi bilmeden. Sayılırsa Darcy’den başka yakın bir arkadaşım olmamıştı ve onla olan yakınlığımız da milyon yıl önceymiş gibi geliyordu. Olive çevresine ve gökyüzüne baktı. Gözlerindeki yaşları gördüm. Böylesine aptal ve işe yaramaz hissetmekten nefret ederek, yutkundum.

“Ya sen?” diye sordu. “Ailende neler olup bittiğini konuşmak ister misin?”

Nefesim kesilmiş gibi hissettim. Keşke ona anlatabilseydim, diye düşündüm. Keşke bütün o anlamsız hikâyeyi pat diye ağzımdan çıkarabilseydim. İçimde bunun ikimize de iyi geleceğine dair bir his vardı. Olive depresif bir geçmişe sahip olan tek kişi olmadığını anlar, ben de kendimi daha özgür hissederdim. Belki de bu yüzden kâbuslar görüyordum. Çünkü bu konuda konuşacak kimsem yoktu. İçimdekileri serbest bırakamıyordum.

Steven Nell’in benden çaldığı bir şey de buydu işte.

Yapamam,” dedim sonunda. “Çok... Çetrefilli bir hikâye.”

“Anlıyorum,” dedi Olive. “Benim de hayatımın o korkunç detaylarını kimse bilmez. Yani, Tristan dışında.” Kızardı ve ayaklarına baktı. Olive, Tristan’dan hoşlanıyordu. Tabii ki hoşlanacaktı. Plajda geçirdiğimiz o ilk geceyi düşündüm, ikisi nasıl da muhabbete dalmışlardı. Benzer şekilde, barda da birbirleriyle konuşuyorlardı. Tristan bakmadığı zaman bile Olive gözlerini ondan ayırmıyordu. Tristan’ı istemediğimi hatırlamadan önce, bir anlık kıskançlık hissettim. Benim istediğim Christopher’dı. Keşke ondan yüzlerce kilometre uzakta olmasaydım, keşke kardeşim eski sevgilisi olmasaydı...

“Yine de konuşmak istersen olağanüstü bir dinleyenimdir,” dedi Olive ve beni omzuyla dürttü.

Ben de onu dürttüm. “İnanırım.” Ayağa kalktım. “Geri dönmek istiyor musun?”

“Tabii. Ama şimdiden söyleyeyim, bu sefer yürüyeceğiz. Çünkü daha hızlı bir şey denersek bacaklarım isyan edebilir.”

“Sorun değil,” dedim gülerek.

Sokağa doğru yönelmeden önce mavi eve bir kez daha bakmak için arkama döndüm. Onca güzelliğine rağmen, o evle ilgili kötü bir şeyler seziyordum. Orada öylece oturmuş, kasabanın geri kalanına kudretli varlığını h kmediyormu  gibiydi.

Tepeden aşağıya salınarak yürürken Olive “Muhteşem, değil mi?” dedi omzu üzerinden bakarak. “ cini görmelisin.”

“  ine girdin mi?” dedim. “Orada kim oturuyor?” Olive kaşlarını  atıp, sanki dünyanın en basit  eyini sormu um gibi baktı. “Orası Tristan ve Krista’nın evi. Anneleri belediye ba kanıdır.”

Durdum ve Olive’e uzun uzun baktım. Biri altımdan asfaltı hızla çekmiş gibi hissediyordum.

“Bir dakika. Tristan burada mı ya ıyor? Bizim sokağın karşısındaki evde oturduğunu sanıyordum.”

“Hayır. Juniper Adası’nın prensi burada, prenses ve krali eyle birlikte ya ıyor, tam olması gerektiği gibi,” dedi Olive ve burnunu komik bir şekilde yukarı kaldırdı. “Prens ve prenses gibi davranmıyorlar ama o şekilde muamele görüyorlar.”

“Buranın prensinin Joaquin olduğunu d   nm  t m,” dedim belli belirsiz.

“Gerçekten mi? Ben onu daha çok  apkın   valye gibi görüyorum,” dedi Olive.

Her şey algıda bitiyor, diye düşündüm. Belki de Olive,

Tristan’dan hoşlandığı için onu grubun lideri olarak görüyordu. Ama Tristan’ı henüz Joaquin’in Fisher’a yaptığı gibi birine emrederken görmemiştim. Tristan daha sakin birine benziyordu. Daha alçakgönüllü. Gölgelerin içinde daha rahat eden...

Daha benim gibiydi yani.

Sırf bir şey söylemiş olmak için “ lgin ,” dedim.

Döndüm ve gözlerimi kısarak eve baktım. Kalbim boğazımdan fırlayacak gibi oldu. Birisi verandada durmuş, geniş g ne liğin arkasına saklanarak, gözlerini bana dikmi ti.

Di lerimin arasından, “Tanrım,” dedim ve bulunduğum açıdan çekildim. Olive’in kolunu tuttum. “Yukarıda biri bizi izliyor.”

Olive bakı larımı takip etti. “Nerede?” dedi, alnı kafa karı ıklılığıyla kırı mı tı.

“Tam orada.” Olive’in apaçık hamlesinden cesaret alarak döndüm ve donakaldım. Verandada kimse yoktu. Orada duran, bizi izleyen her kimse, ortadan yok olmuştu.

YÜZLEŞME

Kasabaya doğru, tepeden aşağı tam hızla koşarken ayaklarım yere sertçe çarpıyordu. Tristan o evde yaşıyorsa neden sokağın karşısındaki evde gizlice dolanıyordu? Yeni kızlara göz diken bir çeşit takipçi sapık mıydı? Peki, onun evinden beni izleyen kimdi? Cevapları istiyordum, hem de tam o an.

Gözleri kapalı, gülümseyerek gitarını çalan favori yerel müzisyenimizi geride bırakıp, kasaba merkezini geçtim. Uzaktaki köşede bir bankta dinlenen yaşlı bir çiftin rahatsız edilmiş bakışlarını yakaladım. Şaşırmadım. Akıl hastası gibi görünüyor olmalıydım. Kaldırımı tamamen görmezden gelerek, var gücümle koşuyordum. Olive'in balatayı sıyırdığımı düşünmemesini umdum. Birdenbire gitmem gerektiğini söyleyivermiş, onu arkamdan öylece bakarken bırakıp tüymüştüm.

Gözlerimi kasten harabe parkta tutarak, sokaktan aşağı çaprazlama koştum. Evimizin bulunduğu bloktan öyle bir döndüm ki, neredeyse yere kapaklanacaktım. Tam gri eve gidecekken yolun karşı tarafında, kapımızın önünde asılı bir şey gördüm.

Kısa bir süre için durdum ve nefesim kesildi. Bu, yıpranmış bir kayışı olan gri kanvas bir postacı çantasıydı. Steven Nell'in her gün okula getirdiği çantanın tam olarak aynısı...

Hava soğuk, sırtıma değen zemin ıslaktı. Çam iğneleri kollarımı delmişti. Bulutlar, parça parça gökyüzünde dağılmıştı. Muazzam bir yarım ay ve Steven Nell'in sadist gülüşü, sulu gözleri, ince, kuru dudakları...

Bir zil sesiyle birlikte tekrar geçmişten kopup şimdiki ana geri döndüm. Sıcak güneş, bedenimi gıdıkladı. Orta yaşlı bir adam sörf tahtasıyla gülümseyerek yanımdan geçerken, gözlerimi kırptırdım. Sokakta o adam dışında kimse yoktu. Ancak çanta hâlâ oradaydı. Bunlar yaşanıyor olamazdı. Bunlar gerçek olamazdı.

Bir yanım geriye dönüp doğruca polise koşmak istedi ama onlara ne anlatacaktım ki? Birinin kapımıza çanta bıraktığını mı söyleyecektim? Önce meseleyi kendi içimde halledecektim. Belki de durum sandığım gibi değildi.

Küstahça, sokağın karşısına, çantaya doğru hücum ettim. Çantanın kapak kısmı açıktı. İçine bakmam için bana kışkırtıyordu sanki. Ama bakınca ne bulacaktım? Bir tehdit notu? Bir el? Ne?

Nefesimi tutarak, kapak kısmını hızla kaldırdım. Şaşkınlıkla gözlerimi kırptırdım. Çanta, ağzına kadar model deniz feneriyle doluydu. En küçüğü neredeyse beş santimdi ve taştan oyulup özenle boyanmıştı. En büyüğü on beş santimdi ve berbat bir plastikten yapılmıştı. Üzerinde, düğmeye basınca yanan küçücük bir ışık vardı. Çantada bulunan düzinelerce deniz fenerinin duvarına Juniper Adası'nın kuğusu damgalanmıştı.

“Hey.”

Çantayı asılı olduğu yere bırakarak, çitlere çarpmasına izin verdim ve arkamı döndüm. Tristan tam önümde durmuş, sarı saçları yanaklarından aşağıya süzülüyor, beyaz tişörtü ve bol şortuyla mükemmel duruyordu.

“Ne?” diye bağırdım, iki elimle onu olabildiğince kuvvetli bir şekilde ittim. Yerinden bir santim bile kıpırdamadı ama şaşkın gözlerle bana baktı. “Ödümü kopardın!” “Özür dilerim,” dedi samimi bir ifadeyle.

Omzunun tam üzerinden, gri evin kapısının yavaşça kapandığını gördüm. Birdenbire, eve neden var gücümle koşarak geldiğimi hatırladım.

“Neden hep buradasın?” diye sordum, kollarımı göğsümde birleştirerek. Yüzüm yanıyor, boğazım tıkanıyordu. Vücudum yüzleşmeyi reddetmeye çalışıyordu yani. Yine de devam ettim. “Olive

bana tepenin yukarısında oturduğunu söyledi, o zaman niye burada o kadar çok vakit geçiriyorsun?” dedim sokağın karşı tarafını işaret ederek, “Neden sürekli beni izliyorsun?”

Tristan omzu üzerinden eve baktı. “Ben sadece... Ben orada oturan kişiyi tanıyorum,” dedi. Sonra ellerini kolları arasına sıkıştırdı ve her şeyi açıklamış gibi doğrudan bana baktı.

“Ya, öyle mi? Kim? Kim yaşıyor orada?”

Hatıfçe kaşlarını çatı. “Nenem,” dedi. “Büyükanmem yani. Babamın tarafından. Tekerlekli sandalyeye mahkûm. Ben... Biz... Krista’yla elimizden geldiğince buraya gelip onu ziyaret etmeye çalışıyoruz.”

“Öyle mi?” Suçluluk duygusuyla doldum. Orada durmuş, dört bir yandan ona saldırmıştım. Oysa Tristan’ın yaptığı tek şey iyi bir torun olmaya çalışmaktan ibaretti.

“Camın önünde oturup dışarıyı seyretmeyi çok sever, yani arada perdelerin oynadığını görürsen, büyük ihtimalle odur,” diye ekledi Tristan omuz silkerek.

“Yani o ilk sabah beni izlediğini gördüğüm kişi o muydu?” diye sordum.

“Muhtemelen,” diye yanıtladı. “Aslında büyükanmemin bundan bahsettiğini hatırlıyorum. Sokağın karşısına güzel sarışın bir kız taşınıyor demişti.”

Sustu ve uzaklara bakarak boğazını temizledi. Çok fazla şey söylemiş gibi hissediyordu sanki. Belki de büyükannesinin bu düşüncesine katılıyordu.

“Öyle mi?” dedim yeniden kızarak. “Teşekkürler.”

“Evet.”

Tristan ellerini birbirine vurdu. Dudaklarını birleştirdiğinde âdem elmasının gerginlikle yukarı çıkıp indiğini gördüm. Uzunca bir süre, öylece dikilmenin tuhaf olduğunu hissedene kadar sadece durduk. Tam ondan özür dileyecektim ki, köşede Joaquin belirdi.

“Rory. Demek buradasın,” dedi. Nefes almakta biraz zorlanıyordu. Bana doğru yürüdü ve Tristan’ı kaldırıma, benden uzağa itmeye çalışarak bana kocaman, sıcak bir şekilde sarıldı.

Kıvrınarak, kollarından sıyrıldım. Neredeyse dengemi kaybediyordum. Tristan uzandı ve beni hızlıca doğrulttu. ”Bu ne içindi?”

“Merkezde Olive’i gördüm. İyi misin?” diye sordu Joaquin, bileğimi tutarak. “İkinizin dışarıda takıldığını, sonra birden hayalet görmüş gibi kaçtığını söyledi.”

Tristan’a baktım ve kıpkırmızı oldum. “Ha, şu mesele... Ben iyiyim.” dedim ve kolumu elinin arasından çektim. ‘Eve dönmem gerektiğini söyledim. Bana kızmamış-tır umarım.’

“Hayır, alakası yok,” dedi Joaquin. “Sadece endişelenmiş.”

“Ben iyiyim,” diye tekrarlardım, bir Tristan’a bir Joaquin’e bakarak. Fiziksel olarak iki mükemmel erkek karşımda duruyordu ve haklarında düşünebildiğim tek şey onlardan uzak durmaktı. Koşu takımındaki kızlar muhtemelen beyin hasarı kontrolü yaptırmamı isterlerdi. “Her neyse, ben eve...”

“Eee, davet etmedin mi?” diye sordu Joaquin, Tristan’a.

“Tanı etmek üzereydin,” diye yanıtladı Tristan.

“Beni neye davet edecektiniz?” diye sordum.

“Tristan ve Krista yarın akşam bir parti veriyorlar,” dedi Joaquin, kollarını göğsünde çaprazlayarak. “Bence gelmelisin.”

Yüzümün kızarıklığının koyulaştığını hissettim. “Gelmem gerektiğini düşünüyorsun,” diye tekrarlardım. Tristan’a baktım. “Peki ya sen ne düşünüyorsun?”

Tristan gözlerini kırptı, irkildi. “Ne? Şey, tabii Evet. Kesinlikle gelmelisin. İstersen.”

Vay. Demek biri, yalnızca gelmem gerektiğini düşündüğü için beni partiye bekliyor, ötekisi ise açıkça umursamıyordu.

“Bu çok acayip bir davetti çocuklar. Teşekkürler,” dedim alay edercesine. “Üzerinde güzelce, uzun uzun düşüneceğim.”

Gitmek üzere arkamı döndüğümde, Joaquin küçümser bir tonla “Rory,” diye seslendi.

Ancak durmadım. Merdivenlerden yavaşça eve koştum, kapıyı hızlıca çarptım ve sırtımı yasladım. Bu çocuklarda ne vardı böyle? Neden benim yerime Darcy’yi takip edemiyorlardı ki? Darcy her dakikasından keyif alırdı.

Pencereden dışarı baktım. Joaquin uzaklaşmadan önce Tristan’a bir şeyler söyledi. O gider gitmez, Tristan aşağıya gri çantaya baktı. Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Bir an için orada olduğunu unutmuştum. Kapak kısmını kaldırdı ve gizlice içine baktı. Kafa karışıklığıyla kaşlarını çattı. En azından bir çanta dolusu deniz fenerinin tuhaf olduğunu düşünen tek kişi ben değildim. Tristan eve bakınca duvarın arkasına saklandım.

Pencereden yeniden baktığımda, bir yarım Tristan’ın hâlâ orada olmasını umuyordu ama gitmişti. Ancak gri çanta orada olduğu gibi asılı duruyor, benimle alay ediyordu. Kapının kilidini iki kez kontrol ettim ve odama çekildim. Onu oraya kim bıraktıysa yakında geri gelip almasını umuyordum. Ancak bir yandan da, o sırada orada olmak istemiyordum.

TESLİM OL

O an yaklaşıyordu. Sonunda hak ettiği şeye sahip olacağı o an... Ona birçok kez çok yaklaşmıştı ama şimdi hiçbir şey yoluna taş koyamazdı. Planın son aşaması da tamamlanmıştı, ona hayır demesinin yolu yoktu. Direnmesinin yolu yoktu.

Evet. Kız kendi isteğiyle ona gidecekti. Ve belki, belki, belki...

Belki de bu, bu takibin en tatmin edici sonu olacaktı. Sonunda onun dağılmış olduğunu bilmek. Dövüşemeyeceğini bilmek. Teslim olacağını bilmek...

MUCİZE

Çarşamba sabahı, mutfaktaki masaya oturmuş, bir yandan pürüzlü kâsemden mısır gevreği yiyor, bir yandan da duvarda asılı duran eski tip telefona bakıyordum. Dört gündür Juniper’daydık ancak bir kez bile çalmamıştı.

“Pekâlâ, senin olayın ne?” diye sordu Darcy, siyah ipek pijamasıyla içeri zıplayarak. Oturduğum yerin çaprazına bir sandalye çekti. Parlak saçlarını atkuyruğu yapmış, yüzünü yıkamıştı. “Bu adayı büyüledin falan mı?”

Sütün kalan kısmını içmek için kâsemi kaldırarak “Neden bahsediyorsun?” dedim.

Ben kâsemi geri koyana kadar bekledi ve son derece tiksinti dolu bakışlarla beni izledi.

“Dün gece, Joaquin sonunda Tristanların evindeki bir partiye davet etti. Çok heyecanlandım. Ta ki seni getirmek zorunda olduğumu, getirmezsem gelemeyeceğimi ima edene kadar.” Darcy sandalyesine yaslandı ve kollarını askılı pijamasının üstünde birleştirdi.

“Ha, şu mesele,” dedim.

“Biliyor muydun?” diye sordu Darcy, gözlerinde kuşku vardı.

“Beni de dün davet ettiler,” dedim.

“İnanamıyorum,” dedi Darcy sandalyesini geriye itti ve mutfak dolabına yöneldi. “Utangaç kız çiçek açtı!” Bir kutu mısır alıp masaya geri döndü. “Bu olay Joaquin senin yanma dışarı gelip sana samimi bir şekilde sarıldığında mı oldu?”

Tenimde bir sıcaklık hissettim. “OnU gördün mü?”

“Bu blokta oturan herkes gördü,” dedi Darcy, ağzına bir mısır gevreği atarak. “Bahse girerim dışarıdakilerden biri bu konuda bir blog yazmak üzere ilham edinmiştir. Vücutlarınızda birbirine değmeyen bir santim bile olduğunu sanmıyorum.”

İrkildim. Düşüncesi bile korkunçtu. “Darcy...”

“Joaquin’le arkamdan bir iş mi çeviriyorsunuz?”

Kahkahayla güldüm. “Ne?”

Darcy gözlerimin içine bakabilmek için masanın diğer ucuna geçti. Yüzündeki ifade, çenesinin o sivri, bilmiş duruşu ve gözlerindeki küçümseyici endişe kalbimi durdurdu. Christopher’la aramda geçenleri biliyor muydu? Joaquin’le aramda bir şeyler olduğunu bu yüzden mi düşünüyordu?

“Önce, seninle ilgili sorular sordu. Sonra, bütün o sarılma, gülme ve iltifat... Bana doğruyu söyle, Rory. Büyük bir kızım. Üstesinden gelebilirim.” Darcy mısır gevreği kutusunu o kadar sıkı tutuyordu ki parmak uçları beyaza dönmüştü.

“Darcy, sana yüzde yüz garanti edebilirim ki Joaquin’e ilgi duymuyorum,” dedim sıkı sıkıya. “Yemin ederim.”

Bir anlığına bana baktı, ardından sandalyesine doğru yürüdü ve eliyle mısır gevreği kutusuna daldı. “İyi.”

Kutudan bir avuç dolusu gevrek çıkarırken, Darcy’yi izledim. C’hristopher’la aramda geçenleri bilmesine imkân yoktu. Ona anlatmamıştım, anlatmadığımdan emindim, Dünya’da yaşayan kimse bilmiyordu. Sadece paranoya yapıyordum. Her zamanki gibi...

“Joaquin sana tam olarak ne söyledi?” diye sordum, göğsümü masaya yaslayarak. “Neden beni götürmek zorunda olduğunu düşünüyorsun?”

“Erkek ve kız sayısının eşit olmak zorunda olduğuna dair tuhaf bir şey uydurdu...” Sesi kısıldı ve elindeki mısır gevreği kırıntılarını ağzına atıverdi. “O zaman mantıklı gelmişti söylediği ama kolunu

bana dolamıştı, aklım başımda değildi pek...”

“Ne kadar iğrenç bir tip,” dedim, portakal suyuma uzanarak.

“Her neyse,” dedi Darcy ve elindeki kutuyu masaya koydu. “Ama bu güzel! Sen gidiyorsun zaten, sorun yok yani...”

İşte bu deliceydi. Hâlâ nasıl gitmek isteyebiliyordu? Ona böyle açıkça bir süprüntü muamelesi yapan bu çocuğa hâlâ nasıl ilgi duyabiliyordu? Darcy’nin beynini bir türlü anlayamayacaktım. Milyonlarca yıl geçse bile...

“Hayır, gitmiyorum,” dedim, masadan uzaklaşarak.

“Evet, gidiyorsun,” dedi Darcy.

“Hayır. Gitmiyorum,” dedim, kâsemi ve bardağımı seramik lavaboya koyarken. Evde olmayı istiyordum. Eğer gerçek evimizde olsaydık, şu an diferansiyel ve integral hesaplarla, çözebileceğim problemlerle uğraşacaktım. Böylece Darcy’nin sosyal hayatını canlı tutup tutmama kararsızlığıyla uğratmayacaktım. Böyle bir kararsızlığa düşeceğim milyon yıl geçse aklıma gelmezdi. Üstelik üstesinden gelebilmek için tek bir fikrim bile yoktu. “Ayrıca sen de gitmiyorsun. Cezalıyız, unuttun mu?”

Tam o an, babam giriş ile mutfak arasında durdu. Kot pantolon ve tişörtüyle tastamamdı. Yüzü temizce tıraşlanmış. saçları düzgündü. Muhtemelen koştuktan ötürü, bronzlaşmaya başlamıştı. Değişik görünüyordu. Sağlıklıydı.

“Aslında, sizinle bu konuda konuşmak istiyordum.” Durumu bir kez daha gözden geçirmişti. Yüzü hafifçe düştü. “Yediniz mi çoktan?”

“Aslında hayır,” dedi Darcy uyanık bir biçimde, ağzı hâlâ mısır gevreğiyle doluydu.

“Ben şimdi mısır gevreği yedim,” dedim. “Neden?” “Hadi kahvaltıya gidelim,” dedi babam. “General Store’un kreplerinin muhteşem olduğunu duydum.”

Darcy’yle birbirimize baktık. Bu karşımızdaki kimdi ve gerçek babamıza ne yapmıştı?

“Peki. Giyinmem lazım,” dedi Darcy yutkunarak, içinde uyuduğum tişörte ve eşofman altına bakarak “Benim de,” diye ekledim.

“Bekleyebilirim,” dedi babam gülümseyerek. Hiçbirimiz kıpırdamadık.

“Haydi kızlar,” dedi tatlı dille. “Sadece kahvaltı işte.” Sonunda “Tamam,” dedim.

“Tabii,” diye ekledi Darcy.

Babamı geçerek sessizce odanın dışına yürüdük.

Darcy, gıcırtilı merdivenlerden çıkarken “Neyi var?” diye fısıldadı.

“Hiçbir fikrim yok,” diye yanıtladım, onun odasına girerek. “Belki geçen gece ona bağırman işe yaramıştır.”

“Öyle mi dersin?” diye sordu hayretle.

“Belli olmaz ama kahvaltıda ona nazik davranacağım,” dedim, Darcy çekmecesini açarken. Sonra onun karyola direklerinden birine yaslandım ve pencereden sokağın karşısındaki gri eve baktım. O eve her baktığımda kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyordu. Ancak ev yine tenhaydı. “Belki cezan kalkabilir.”

Darcy göğsünde beyaz bir hırka tutarak gardıroba doğru gelirken “O zaman sen de benimle partiye gelirsin değil mi?” diye sordu umutla.

Gözlerimi devirdim ama güldüm de. Darcy’yle böyle kardeş kardeşe zaman geçirmek güzeldi. Babam hakkında umut dolmak hoştu.

“İyi,” dedim. “Eğer bir mucize eseri cezamız kalkarsa, seninle partiye geleceğime söz

veriyorum.”

“Oley!” Darcy zıpladı, sonra giyinmek için gardıroba daldı.

Güldüm ve giyinebilmek için arkamı dönmeye yeltendim. Ancak tam o sırada, yolun karşısındaki perde hareket etti ve bu kez perdenin arkasında deri bir bilekliğin gözden kaybolduğunu gördüğüme yemin edebilirdim.

ÖZÜR

Tristan kesinlikle beni izliyordu. Tabii, eğer yaşlı büyükannesi de aynı bileklikten takmıyorsa... Ancak kendi evinin onda biri büyüklüğünde bir evde kalmasına neden olacak kadar ne ilginçliğim vardı ki benim? Belki de masum bir şeydi. Belki de yalnızca bana... Aşık olmuştu.

“Her şey yolunda mı, Rory?” diye sordu babam bana bakarak. Son düşüncemle birlikte tenim yanmaya başladı. Gözlerimi hızlıca babamdan kaçırdım. O esrarengiz parkın yanından geçiyorduk. Salıncaklar, düzensiz otların üzerinde hâlâ ağır ağır sallanıyordu. Her zamanki gibi görünürde hiç çocuk yoktu.

“Yolunda,” dedim dikkati başka yöne çekerek. “Neden?”

“Hiç. Ciddi görünüyorsun,” dedi babam küçük bir tebessümle.

Darcy bana panik dolu bir bakış attı. Yemden sanrı görüp görmediğimi merak ediyordu. Ona bakıp, belli belirsiz kafamı salladım. Omuzlan gevşedi. Babama gördüğüm sanrılarla ilgili bir şey söylememiştim çünkü onu endişelendirmek ve sarı sayfalarından didik didik psikiyatrist numarası aramasını istemiyordum. Gerçi buraya geldiğimizden beri hiç Sarı Sayfalar da görmemişim. Oysa eski evde postacı iki haftada bir ön merdivenlere bırakırdı. Aslına bakarsanız, o an düşününce, adada hiç postacı da görmediğimi fark ettim. Ya da posta kutusu... Etrafımdaki evlere göz gezdirdim, sahiden de, görünürde bir tek posta kutusu bile yoktu. Garipti. Belki de buradaki herkes postalarını doğrudan posta ofisi kutusuna götürüyordu. Bu, Juniper’la ilgili ilk tuhaf, eski-moda şey olmazdı.

“Ben sadece... En son birlikte ne zaman hep birlikte bir şeyler yemiştik, onu düşünüyordum,” dedim babama cevap olarak.

“Öyle mi? O kadar da önce değildi,” dedi babam belli belirsiz.

Darcy’yle birbirimize baktık. Üzerinden en az dört yal geçmiş olmalıydı. Hatta hatırlayabildiğim tek örnek, Darcy’nin on üçüncü yaş gününde Friendly’s restoranına gitmemizdi. Babam, altı yaşındaymış gibi Darcy’ye palyaço dondurmalarından yemesi için ısrar etmişti. Darcy, ilk kez adet gördüğü ve çevresinde ona tavsiyede bulunacak bir anne olmadan ilk diyetine başladığı için gözyaşlarına boğulmuş ve restorandan çıkmıştı. Belki de bu yüzden ne zamandır birlikte yemek yememiştik.

Tepenin sonuna geldik ve ana caddey’e döndük. Babam gökyüzüne baktı ve gülümsedi.

Onu yıllardır böyle görmediğimden emindim. En azından annem öldüğünden beri...

Sokanın karşısında, parkın ortasındaki havuz şırılayarak etrafa su sıçratıyor; kabarık saçlı, ekose bol şortlu iki çocuk havuzun kenarından kaykaylarıyla atlıyordu. Havai fişek gösterisinin afişi, rüzgârda dalgalanıyordu.

“Hey. Darcy. Rasta erkek arkadaşın görev sırasında kaybolmuş.” diye dalga geçtim, güneş gözlüklerimi saçıma iterken. Müzisyenin yolun ucundaki her zaman durduğu ver tuhaf bir yalnızlık içindeydi.

Darcy boş gözlerle baktı. “Ne?”

“Bak.” dedim çenemi parka doğru kaldırarak. “Yola çıkmak için yeterli parayı falan mı topladı acaba?”

Darcy’nin siyah güneş gözlüklerinin ardındaki gözlerini göremiyordum. Ancak parka bakmak üzere döndüğünde yüzünde boş bir ifade vardı. “Neden bahsettiğin konusunda hiçbir fikrim yok.”

Ağzım açık bir şekilde bakakaldım. Kalbim hoşnutsuz ve gergin bir hisle sıkıştı. Babam önden yürüyordu. General Store’un kapısından birkaç adım uzaktaydı.

“Darcy. hadi ama. Buraya geldiğimizden beri her sabah buradaydı hani?” dedim, kendimi gülümseye zorlayarak. ”Bob Marley kılıklı çocuk? Hani klişe olduğunu söylemiştin?”

Darcy bana deliymişim gibi baktı.

“Bence gidip kafana bir baktırmaksın,” dedi Darcy topuğu üzerinde dönerek Yürürken çiçekli mini eteği hışırıyordu. Beynim yanacak gibi oldu. O çocuk hayal ürünü gibi değildi. Onu üç ya da dört kez görmüştüm. Etrafında toplanmış, müziğiyle eğlenen başka insanlar da vardı. Söylediği her bir şarkının ismini sayabilirdim. Darcy’yle onun hakkında birden çok kez konuşmuştuk Acaba Darcy merdivenlerden düşüp kafasını vurduğu için bir şekilde kısa süreli hafızasını mı yitirmişti?

General Store’dan içeri girmeden önce, derin bir nefes aldım ve geriye dönüp bir kez daha parka baktım. Darcy ve babam, eski tip krom çerçeveli tezgâhın hemen karşısında bir masa bulmuşlardı bile. İlk günümüzde feribottan inerken gördüğüm çift tezgâhta oturmuş, serçe parmakları arkadan birbirlerine kenetlenmiş, kahvelerini yudumluyorlardı. Uzun olanın fötr şapkası hemen yanında, tezgâhın üzerinde duruyordu. Beni bakarken yakaladı ve gülümsedi. Darcy’nin yanına kurulurken ben de gülümseyerek karşılık verdim.

Babam küçük plastik menüyü bana uzattı. Klasik akşam yemeği bölümüne şöyle bir göz attım ve ardından Darcy’ye baktım. Güneş gözlüklerini çıkarmış, başı elleri üzerinde. menüyü inceliyordu.

“Merhaba millet! Ne alırsınız?” Beyaz-mavi çizgili elbiseli bir garson, elinde kalem, hazır bir şekilde yanımızda belirdi.

“Kızlar?” diye sordu babam.

“Ben küçük bir yaban mersinli krep alacağım.” dedi Darcy, menüyü masanın ortasına doğru iterek. “Ve kahve.”

“Kızarmış simit ve portakal suyu, lütfen,” dedim ben de.”

“Buğday krep, yanma da kızarmış domuz pastırmasını deneyeceğim. Bir de kahve.” dedi babam. Menüleri topladı ve garson kıza uzattı. “Teşekkürler.”

“Ben teşekkür ederim,” dedi kız gülerek, sonra döndü ve uzaklaştı.

Babam iç çekti ve ellerini masada birleştirdi. “Dinleyin Size hır özür borçluyum.”

Bacağımın iki kenarıyla koltuğun köşelerini kavradım. Yanımda. Darcy nefes almayı kesmişti.

“Annenizi kaybettiğimizden beri... Zor günler geçirdim ve bunun bir bahane olmadığını biliyorum ama şu son günlere kadar kendimi ne kadar dışarı kapattığımın farkında bile değildim.” Babam bir bana, bir de Darcy’ye baktı. “Ne kadar sinirli olduğumun ve de...”

Boğazımı temizledim. Darcy oturduğu yerde yana doğru kaydı.

“Aslında, bu doğru değildi,” dedi babam alnını ovalayarak. “Ne kadar sinirli olduğumun farkındaydım ama bunu itiraf etmek istemedim çünkü ona kızgındım ve bunun yanlış olduğunu hissediyordum.”

Midem oyuldu. Çünkü tam olarak neyden bahsettiğini biliyordum. Beni, bizi bırakıp gittiği için benim de anneme kızdığım zamanlar olmuştu. Sanki onun elindeymiş gibi. Geçen yıl bölgesel bir bilim yarışmasında, tarla farelerinde kanser hücreleri çalışmamla, Samir Clark’ın robot silahını geride bırakarak birincilik almıştım. Bütün görevliler, öğretmenler ve öğrenciler zaferimi alkışlarken ben kalabalıkta annemin de olmasını diliyordum. Annem biyoloji uzmanıydı ve tıpkı babam gibi Princeton’da öğretim görevlisiydi. Benimle ne kadar gurur duyacağını biliyordum ama yetmiyordu işte. Onu *orada* istiyordum. Yine de, bir şekilde törene katılmış, onca fotoğraf çekinmişim. Ancak eve gelir gelmez, ödülü kanepeye fırlatıp odama çıkmış, kafamı yastığa gömerek bağıra bağıra ağlamıştım. Bağırılmış, bağırılmış ve bağırışmıştım. Ta ki bağırmaktan kendimi aptal gibi hissedene

dek... Eğer elinden gelseydi, annemin yanımda olacağını fark edene dek... Sonra pişmanlıkla kendimi aptal gibi hissetmişim.

“Annenizi bir daha göremeyeceğimi tam olarak kabullenememiştim sanırım,” dedi babam, gözünde yaşlar parlayarak. Darcy burnunu çekti. Onun da gözleri dolmuştu. Belki de annemizi düşünüyordu. Belki de Darcy de onu özlemişti. “Ve siz kızlar, annenizden o kadar çok şey taşıyorsunuz ki... Size ne zaman baksam onu görüyorum. Ve bu benim gurur duymamı sağlıyor ama aynı zamanda üzüyor da. Bununla nasıl başa çıkacağımı hiçbir zaman bilemedim. İhtiyaç duyduğunuz, olmam gereken kişi nasıldır bilemedim.”

Güçlkle yutkundu. Darcy bir peçete aldı ve kısaca gözlerini örttü.

“Anlıyorum, baba,” dedim boğuk bir sesle. “Gerçekten anlıyorum. Ben sadece... Bence annem bizden daha iyisini beklerdi. Daha çok çabalamamızı isterdi, daha iyi bir...”

“İyi bir aile olmamız için,” diye bitirdi Darcy, yeniden burnunu çekerek. “Bizden aile olmamızı isterdi.”

Babam başıyla onayladı ve uzaklara baktı. “Sizce yapabilir miyiz?” diye sordu. “Sizce deneyebilir miyiz? Onun için?”

“Bence deneyebiliriz,” dedim. Kalbim göğsümde çırpınıyordu.

Darcy başıyla onayladı. Hâlâ ağlamamaya çalışıyordu.

“Güzel,” dedi babam. Derin bir nefes aldı, oturduğu yerde doğruldu ve kollarını masaya dayayarak nefesini geri bıraktı. “Teşekkür ederim,” dedi. “Beni sonuna kadar dinlediğiniz için.”

“Biz teşekkür ederiz,” dedi Darcy yumuşak bir şekilde, sesi titriyordu.

Aramızda hâlâ bir dünya saçmalık vardı. Bütün o bağırımlar, keşmekeş ve öfke. Ama o saniyeden sonra, babam eskisi gibi bakıyor, eskisi gibi konuşuyor gibiydi. Sanki *kanser* kelimesi hayatımıza girmeden önceki babam gibiydi. O babayı çok severdim.

Zoraki bir gülümsemeyle “Sorun değil,” dedim.

Parti konusunda şansını denemek üzerine babamın üzerine atlamasını bekleyerek, Darcy’ye baktım, ama o, dudakları zangır zangır, gözlerini aşağıya dikmiş masaya bakıyor, kucağında titreyen parmaklarıyla oynuyordu. Sertçe yutkundum. Birdenbire Darcy’nin annemin ölümünü hiç umursamadığını düşündüğüm için kendimi çok suçlu hissettim. Belki de Darcy bununla benden farklı bir şekilde başa çıkıyordu. Belki de bütün o partiler, alışveriş, amigo kızlık ve garsonluk kafasını dağıtmanın yoluydu. Benim de yaptığım tek şey, kıcımlı kaldırmadan sürekli çalışmak ve düşünmek için bolca vaktim olduğunda koşuya çıkmak değil miydi?

“Baba?” dedim birdenbire. “Bugün bir parti var. Darcy’yle gidebilir miyiz diye merak ediyordum.”

Darcy çenesini kaldırdı ve daha önce beni hiç görmemiş gibi bana baktı.

“Parti mi?” dedi çekinerek. “Bilmiyorum eğer...”

Bir tıkırtıyla birlikte masamıza bir tabak krep bırakıldı. “Kızlar, partiye geliyor musunuz?”

Krista masamızın yanında durmuş, meraklı bir sırtışıla bize bakıyordu. Bacakları mavi çizgili elbisesinde adeta birer kürdanı andırıyordu. Saçlarını atkuyruğu şeklinde toplamıştı. Önce Darcy’nin tabağını önüne koydu, sonra benimkini. Onu es geçerek ileriye baktım. Asıl garsonumuz yeni bir demlik kahve koymakla meşguldü.

“Bu mükemmel! Tristan geleceğinizi düşünmüyordu!” dedi Krista, ellerini birleştirdi ve bana bakarak sırıttı.

“Siz?” diye sordu babam, yüzünde memnun bir ifadeyle.

“Baba, bu Krista,” dedi Darcy. “Parti onların evinde.”

“Öyle mi?” dedi babam, boğazını temizleyerek. “Tanıştığımıza memnun oldum Krista. Partide yetişkinler de olacak mı?”

“Baba!” dedi Darcy dişleri arasından.

“A, evet tabii ki!” dedi Krista kıkırdayarak. “Annem belediye başkanı... Bu yüzden ne zaman abimle bir parti versek polisi haberdar eder. Fazlasıyla korumacıdır, bu yüzden genellikle birkaç ‘çevre polisi’ yollarlar,” dedi eliyle tırnak işaretleri ekleyerek. “Partilerimiz bayağı uysal oluyor o yüzden.” Sonra Krista Darcy’yle bana baktı ve kızardı. “Ama yine de eğlenceliyiz!”

“Gördün mü?” dedim, kaşlarımı kaldırarak. “Polis eşliğinde bir parti... Bundan daha güvenli bir şey olamaz, değil mi Darcy?”

“Kesinlikle!” dedi Darcy neşeyle.

“Gelmelerine izin vermelisiniz, Bay Thayer,” dedi Krista, babamın koluna dokunarak. Deri bilekliğine kısaca göz attım, abisinin yıpranmış bilekliğine göre daha sert duruyordu. “Rory’yi daha iyi tanımak için ölüyorum.” Krista bana bakarak sırttı.

İstediğim son şeyin Krista’nın beni bütün gece soru yağmuruna tutmasıydı. Buna rağmen zoraki de olsa güldüm. Nedense bir sebeple bana yakınlaşmak için bir neden aradığını hissetmekten kendimi alıkoyamıyordum. Bizi birbirimize bağlayan bir şey arıyordu. Krista’yla bakışlarımız karşılaşıncı kollarım ürperdi.

“Peki. Belediye başkanının eviyse güvenli olacağına eminim,” dedi babam sonunda. “Gidebilirsiniz kızlar.” ”Oley!” diye bağırdı Darcy sevinçle. “Teşekkürler, teşekkürler, teşekkürler!”

Ben de derin bir nefes verdim. “Sağ ol, baba.” “Teşekkürler Bay Thayer!” dedi Krista.

Babam gülümsedi. Belki de, uzunca bir süre sonra aynı anda birçok insanı mutlu ettiğinin farkına varmıştı.

“Eğer bir şeye ihtiyacınız olursa bana haber verin, tamam mı?” dedi Krista. “Hemen tezgâhın arkasında olacağım!”

Hoplayarak, eteği ine kalka uzaklaştı ve tezgâhın arkasındaki eski tip telefonu kavradı. Numarayı hızlıca çevirdikten sonra, telefondaki her kimse, onunla fis fis konuşmak üzere bize arkasını döndü. Onun mırıldanmasını duyduğum an, birine partiye gitmeye karar verdiğimizizi söylediğini anladım. Telefondaki kişinin Tristan olup olmadığını merak ettim. Tristan’ın o an gülüp gülmediğini merak ettim.

Ama bunu niye umursuyordum ki?

MÜEBBETLİK

Bu öğleden sonra, sokaktan aşağıya yavaş tempoyla, limana doğru koşarken kendime bu yoldan gitmemin sebebinin Tristan'la karşılaşmayı istemem olmadığını söylüyordum. Bu yöne doğru gidiyordum, çünkü adayı yoklamak, değişik koşu güzergâhları denemek, kalabalık bir yerde olmak, Nell'den bu yana çıktığım ilk yalnız koşumda kendimi biraz olsun güvende hissetmek istiyordum.

Ancak köşeyi dönüp Sarhoş Kuğu'ya yöneldiğim an, kalbim heyecanla çırpınmaya başladı ve kendimi acaba çok mu terledim, yüzüm çok mu kırmızı, Tanrım kokuyor muyum gibi sorularla boğuşurken buldum.

Buraya gelirken aklım neredeydi benim?

İçinden kahkahalar yükselen barı geçerken, adımlarımı hızlandırdım. Şöyle bir bakışla hiçbir şey anlamamıştım. Gördüğüm tek şey bulanık yüzler, müzik kutusunun ışıkları ve barın arkasında duran bir gölge olmuştu. Barın ve yandaki Crab Shack isimli restoranın arasındaki dar yola girdim ve durdum. Nefesimi düzenlemeye çalışarak, ellerimi dizlerimin üzerine koydum. Bunca yolu bir hiç uğruna geldiğime inanamıyordum. Belki de o an sadece geri dönüp markete yürümeliydim. Böylece orada, içsel aşağılanmamı güzel, koca bir kâse dondurmayla gecikmeden iyileştirebilirdim.

Doğrudum ve neredeyse bu planımı harekete geçirecektim ki, yakınlarda bir kapının gıcırdayarak açılmasıyla Tristan'ın sesini duydum.

“Sadece kızı biraz rahat bırakmanı söylüyorum.”

Kalbim saniyede bin kere atıyordu sanki. Tristan kiminle konuşuyorduysa benim bulunduğum köşenin hemen arkasındaki yerde duruyorlardı. Crab Shack'in duvarına yaslandım ve elimden geldiğince dikkatli bir biçimde köşeye göz attım. Krista, temiz dar sokakta, General Store üniformasıyla Tristan'ın önünde durmuştu. Cevap olarak söylediği şeyi anlayamadım.

Tristan şiddetle iç geçirdi. “Anlıyorum, niye bu kadar...”

Crab Shack'in kapısı açıldı ve Tristan'ın ağzından çıkan sonraki birkaç kelimeyi bastırdı.

Sessizce küfrettim ve bir grup genç kapıdan çıkıp yanımdan geçerken doğal görünmeye çalıştım.

Yeniden duymaya başladığımda “...onu tanımak istedim. Hepsi bu,” diyordu Krista.

“Anlıyorum ama onu rahatsız ediyorsun,” diye yanıtladı Tristan. “Görüyorum.”

“Asıl senin onu rahatsız etmediğini nereden biliyorsun?” diye sordu Krista.

“Belki ben de yapıyorumdur, bilmiyorum,” dedi Tristan. “Biraz değişik bir kız.”

“Herhalde!” dedi Krista alaycı bir şekilde. “Ben bile bunun farkındayım!”

Crab Shack'in kapısı yemden açıldı ve iki yaşlı adam, balığa çıkmaktan yüksek sesle bahsederek dışarıya çıktılar. Uzaklaşmaları sonsuza dek sürecek gibi duruyordu. Onlar sokağın köşesinde gözden kaybolur kaybolmaz, nefesimi tuttum ve dinlemeye devam ettim

“...yine de o bir müebbetlik,” diyordu Tristan.

“Neyse ne,” dedi Krista. “Geri çekilmemi istiyorsan sorun değil. Buralarda kimin sözünün geçtiğini iyice belli ettin.”

Krista gitmek üzereydi. Kaldırımı geçip sokağa girerse köşeye sıkışacaktım. Etrafa şöyle bir göz atarak, Crab Shack'in dışında bulunan uzun, kırpılmış, yeşil bir ağacın arkasına sindim ve nefesimi tuttum. Birkaç saniye sonra, kendimi riske atarak kafamı uzattım ve etrafıma bakındım. Krista, ahşap payandalar boşunca ilerleyerek, gelmiş olduğum yöne kasaba merkezine doğru yöneldi.

Orada kalıp saklandım ve Tristan'ın yeniden içeri girmesini bekledim. Bekledim ve bekledim. Her saniye köşeyi dönüp beni yakalayacağından korkuyordum. Ancak sonra, bana sonsuza dek

sürecekmiş gibi gelen o an sona erdi ve kapının sonunda gıcırdayarak açıldığını ve tekrar kapandığını duydum. Tuttuğum nefesi gen bıraktım ve yavaşça, suya doğru süründüm. Koyun tam karşısında birkaç boş bank, küçücük bir plajın üzerinde duruyordu. İki martı yeni uranmış kumun üzerine tünemişti.

Ilık kuma oturdum. Kocaman bir balıkçı teknesi sağımdaki limana doğru zil çalarak yanaştı. İç çektim ve Tristan'la Krista'nın konuşmasını aklımda tekrar ettim.

İlk olarak, Tristan ve Krista'nın benle ilgili konuştuğuna inanmak için hiçbir sebep yoktu. Herhangi bir kızdan bahsediyor olabilirlerdi. Ancak Krista çok istekliydi ve dünden sonra Tristan onun hakkında kafamda birçok soru olduğunu biliyordu. Yani benim hakkımda konuşuyor olabilirlerdi. Sanırım Krista'yı benden geri çekmeye çalıştığı için Tristan'a minnettar olmalıydım.

Ancak müebbetlik neydi ve neden beni öyle tanımlamışlardı?

Esnemeyi bıraktım ve ne Sarhoş Kuğu'ya ne de ara sokağına bakmaya cesaret edemedim, eve doğru yola koyuldum.

PARTİ ZAMANI

Olive, gözleri büyüyerek “Yani, hiç müzik aleti çalmadın mı? Piyanoda *Chopsticks*’i ^[iii] bile denemedin mi?” diye sordu.

Çevremizde düzinelerce insan konuşuyor, gülüyor ve flört ediyorken biz, Tristanların salonunda, açık san duvara bakan bir kanepede oturuyorduk. Geniş pencerelerden süzülen rüzgâr sayesinde ortam serindi. Konuşmaların istikrarlı uğultusu beni ele geçirmişti. Bütün oda ahşap cilası ve Hindistan cevizli güneş losyonu kokuyordu. Sanki lüks bir plajdaymışız gibi... Renkli minderler ve tuhaf, birbiriyle uyumsuz yastıklarıyla bütün mobilyalar iyi korunmuş, antika şeylerdi. Odanın karşı tarafında büyük bir şömine, raf kısmındaysa mozaik, çini bir vazo vardı. Başka 11e herhangi bir süs eşyası, ne bir dergi yığını ne de aile fotoğrafı görünüyordu. Belli ki Tristan’ın ailesi burayı gösterişsiz tutmuştu.

Tristan ve Krista’yı henüz görmemiştim. Darcy verandanın sürgülü kapısının yakınında durmuş, Joaquin’le dört ediyordu. Bu güzeldi işte. Bu gece Darcy için önemliydi. Çok şükür ki Joaquin bunun içine etmemişti.

“İlkokulda müzik dersi görmüştük. Sanırım o zaman tef ve bongo davulu çalmıştım. Ama sekiz-dokuz yaşların-daydım, o zamandan beri de bir şey çalmadım.” Çantamı benim tarafıma alarak, oturduğum yerde biraz yana kaydım. “Hiçbir zaman tam olarak içinde olmadım.”

“Vay be.” Olive arkasına yaslandı ve şaşkınlıkla partiye baktı. “Öğrenmek ister misin? Sana gitar çalmayı öğretebilirim.”

Çekindim. Olive’i seviyordum ve onu yüz üstü bırakmak istemiyordum ama bir müzik aleti çalmayı hiçbir zaman düşünmemiştim.

“Hadi!” dedi tatlı dille ve koluma çimdik attı. “Seninle koşmaya geldim! Kim bilir, belki de seversin.”

Tahmin edilemez ol Rory, dedim kendi kendime. Hayat kısa.

“Biliyor musun? Tabii. Çok isterim,” dedim.

“Güzel.” Olive’in yüzü tamamen aydınlanmıştı. “Neden yarın kahvaltı için General Store’da buluşmuyoruz? Sonra pansiyondaki odama geçeriz ve sana temel şeyleri gösteririm.”

“Kulağa güzel geliyor.”

Çantasını karıştırdı ve küçük bir not defteriyle kalem çıkardı. “Aşağıya adresi ve oda numaramı yazıyorum,” dedi. “Bayan Chen’in pansiyonu, Freesia’da. Sahibi olan kadın çok meraklı ama pansiyonu dehşet bir akustiğe sahip...”

Sayfayı kopardı. Alıp cebime tıktırdım. “Ne zamandır gitar çalıyorsun?”

“Küçüklüğümden beri,” diye yanıtladı Olive su bardağına uzanarak. Hırkasının kolları yukarı çekilmeye başlamıştı. Yeniden aşağıya çekti. Boşta kalan elini üşümüş gibi, kolunun altına sıkıştırdı.

“O zaman parktaki o çocuğu da muhtemelen fark etmişsindir,” dedim. “Her gün para kazanmak için çalan şu müzisyen?”

Olive gözlerini kısıp, kırmızı bardağının kenarına dalarak düşündü. “Hayır. Ne zamandı bu?”

O an Tristan ve Krista merdivenlerin alt kısmında belirdiler. Tristan beyaz bir tişört, ekoseli ve yakası düğmeli bir gömlekle altına bol bir şort giyinmişti. Krista’ysa hoş, açık pembe bir elbise giyinmişti. Hareket ettiğinde etekleri dizlerinin etrafında hışırdıyordu. Gerçekten dudak uçuklatan bir ikili olmuşlardı. Onları ilk kez Olive’in bahsettiği gibi, Juniper Adası’nın prens ve prensesi gibi

görüyordum. Salon boyunca ilerlerken, herkes yaptığı şeyi bırakıyor ve onları selamlamak için duruyordu. İçlerinden bazılarının eğilmek ve reverans yapmak istediğini kolaylıkla hayal edebiliyordum.

Ben bunları düşünürken Tristan bize doğru baktı ve gözlerimiz birbirine kilitlendi. O an ne düşündüğümü biliyormuş gibiydi. Her yanımın yandığını hissettim. Kevin ve Fisher gelerek onu fiçinin yanına götürünce kendime gelebildim. Bir yanım Krista'nın yanına gelip saçını düzeltmemi istemesini bekliyordu ancak o, Lauren ve Bea'yı bularak şöminenin başında sohbet etmeye başladı. Belki de Tristan'la bu öğleden sonra benim hakkımda konuşmuşlardı. Krista, kardeşinin onu rahat bırakmasına dair uyarısını kesinlikle dikkate almış gibi duruyordu.

Kalbim düşüncelerimle yarışıyordu ancak Olive'e geri döndüm ve boğazımı temizledim. "Neyden konuşuyorduk?"

"Parktaki gitaristten?" diye hatırlattı Olive.

"Doğru! Birkaç sabahdır oradaydı ama bugün yoktu."

"Belki de yeterli parayı kazanıp New York uçağına atlamıştır." diye takıldı Olive.

"Belki de ama asıl tuhaf olan şey Darcy'nin de o çocuğı hatırlamaması," dedim ve eşofman üstümün fermuarıyla oynayarak Krista'yı izlemeye koyuldum. Bana bir kez olsun bakmamıştı.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Olive.

"Buraya geldiğimiz gün ona ilk dikkat çeken kendisiydi," diye açıkladım, tek gözüm Krista ve arkadaşlarındaydı. "Sonra, birkaç gün sonra birlikte onu birkaç dakika izledik ve hatta müziğinin hoşuna gitmeye başladığını söyledi. Ancak bugün ona çocuğun gittiğini söylediğimde neyden bahsettiğim hakkında hiçbir fikri yoktu."

"İşte bu tuhaf" dedi Olive bütün dikkatiyle. Bardağını aşağı koydu ve ilginç bir konuğı ağırlayan bir televizyon programı sunucusu gibi öne doğru oturdu. Müzisyen çocuğun ortalıktan yok olmasıyla ilgilenmişe benzemiyordu. Ancak, Darcy'nin çocuğun varlığını unutmaması ilgisini çekmişti. "Darcy onu hiç hatırlamıyor yani?"

"Hayır," dedim. Birinin bütün bu olanları en az benim kadar tuhaf bulmasına sevinmiştim. "Çocuk onun hafızasından silinmiş gibiydi."

"Bu arkadaşlarımdan birinin de başına gelmişti," dedi

Olive, sesini alçaltarak. "Arada sırada hayatından birkaç saati hafızasından silerdi. Hatta bazen birkaç günü..."

"Gerçekten mi?" diye sordum, ilgiyle. "Doktora göründü mü?"

Olive alaycı bir şekilde güldü. "Herhalde doktor ona eroini bırakmasını söylerdi."

Çenem düştü ve boynumun yandığını hissettim. "Sence kardeşim uyuşturucu bağımlısı mı?" diye fısıldadım, şaşırmış ve biraz gücenmişim. "Darcy hayatında uyuşturucu kullanmadı."

Olive bana tokat yemiş gibi baktı.

"Ne? İyi misin?" diye sordum.

"İyiyim," dedi Olive. "Sadece... Gözüme bir şey kaçtı." Parmaklarıyla göz kapağını tutarak kalktı ve el çantasını aldı. "Lavaboya gideceğim. Hemen dönerim."

"Olive, bekle." Olive gözden kaybolurken, kalktım ve çantamı aldım. Ancak çanta ters döndü ve içindekiler dışarı saçıldı: Cüzdanım, tokalarım, dudak kremim. Hızlıca hepsini çantaya geri tıktırdım ve Olive'i takip ettim ama köşeyi döner dönmez, kendimi en az bir düzine kapalı kapının bulunduğu uzun bir koridorun sonunda buldum.

İç çekerek, kapının birini tıkladım. "Olive?"

Ses yoktu. İkincisine geçtim. “Olive? İçeride misin?” Cevap yoktu. Koridorda yavaşça ilerlerken, partinin gürültüsü azalmaya başladı. Üçüncü kapıyı çaldım ve boğuk bir cevap duydum. Yavaşça, eski, pirinç kapıyı yoklayınca gıcırdayarak açıldı. Ancak burası bir banyo değildi. Bu yerden tavana kadar ıvır zıvırla dolu, kocaman bir yatak odasıydı.

“Vay,” diye mırıldandım.

Merakını beni yendi ve içeriye bir adım attım. Duvarlar her türlü eşyayla dolup taşan raflarla sıralanmıştı. Bunlardan daha fazla şey ise yerde bir yığın oluşturmuştu. Kitaplar ve dergiler, birbirine dolaşmış takı yığınları, el ve sırt çantaları, bir kısmı tıka basa dolu her modelde ve büyüklükte bavullar vardı. Yerde dizüstü bilgisayarlar ve kıvrılmış kablolar yığılmıştı. Duvara çivilenmiş geniş bir raf ise iPad ve diğer marka tabletlerle doluydu. İçeriye doğru girdikçe kalçam içi silme cep telefonu dolu mukavva bir kutuya çarptı.

“Bu da ne?”

Belki de Tristanların evinin bu kadar derli toplu olmasının sebebi buydu. Ailesi, eşyalarını kapalı kapılar ardında tutmak için odaları depoya çevirmişti. Oradan ayrılmaya karar vererek yavaşça döndüm ve donakaldım. Elbiselerle dolu rafın yanında ki askılıkta bir taksici, bir tane beysbol ve birçok normal şapka vardı. En üstteki çengeldeyse eskimiş, sarı-yeşil ve kırmızı renkli bir gitar kayışı asılıydı.

CEVAPLAR

“Rory.”

Gözlerimi kırptırdım. Tristan kapı girişinde, önümde dimdik duruyordu.

“Burada ne yapıyorsun?” diye sordu açıkça.

“Ben... Özür dilerim, sadece...” Boğazımı temizledim, boynum yanıyor gibiydi. Tristan’ın gözleri gitar kayışına kenetlendi. Oradaydı. Kesin olarak oradaydı. Bir sanrı görmüyordum. “Olive’i arıyordum.”

“Olive burada değil gibi görünüyor...”

Tristan kapıyı benim için açık tutuyordu. Ne istediğini anlayınca yanından sıyrıldım. Ardımdan kapıyı sıkıca kapattı ve ellerini şortunun ön ceplerine bastırdı. “Üzgünüm. Annem buraya girilmesinden hoşlanmaz.”

Döndü ve koridorda ilerleyerek beni tekrar partiye yönlendirdi.

“Ah, pardon. Olive banyoya gideceğini söylemişti...” “Mutfağın diğer tarafında,” dedi Tristan.

Başını önüne eğmiş, saçları elmacık kemiklerine kadar dökülmüştü. “İhtiyacın olursa.”

“Güzel... Teşekkür ederim.”

Koridorun sonuna geldik. Sağımda, Darcy ve Joaquin, Bea ve Kevin’le sohbet ediyordu. Solumda salon ve az önce oturduğum kanepe vardı. Olive daha geri dönmemişti. Odayı, gitar kayışını sormak için can atarak Tristan’a döndüm. O kayışın kaybolan müzisyen çocuğa ait olduğundan emindim. Ancak burada ne işi vardı? Tristan çocuğu tanıyor muydu? O mu kayışı Tristan’a vermişti ya da Tristan’ın ailesinden biri ondan mı almıştı?

“Partiye geldin,” dedi Tristan.

Yanaklarım kızardı. “Darcy gelmek istedi de..

“Yapmak istemediğin şeyleri sırf kardeşin için yapar mısın hep?”

Tristan kanepeye oturdu. Kafamdaki soruları nasıl soracağımı tasarlayarak, ben de onun yanına geçtim. Dizlerimizin yakınlığından bacaklarım ürperiyordu. Kendimi ondan biraz uzaklaştırmak için oturduğum yerde hafifçe döndüm.

“Hayır,” dedim. “Bu seferki onun için gerçekten çok önemliydi.”

“Neden?” diye sordu Tristan odanın karşısına bakarak. Burada Darcy, elini Joaquin’in koluna koymuş, gülüyordu.

Aklıma gelen ilk cevap, “Çünkü sinir bozucu arkadaşınıza feci halde abayı yakmış durumda” oldu.

Bunun yerine “Partileri sever,” dedim sadece.

“Sen sevmiyor musun?” diye sordu Tristan tekrar bana dönerek.

Bana sanki ruhumu izliyormuş gibi bakıyordu. Daha önce hiçbir erkek bana böyle bakmamıştı. Belki Christopher bile... Çevremdeki erkekler genellikle yerlerinde duramazlar ya da benden daha iyi birini aramakla meşgul olurlardı. Dikkat aralıkları bir sineğinki kadardı. Ancak Tristan böyle değildi. Tristan nasıl odaklanacağını biliyordu. Ancak ben böyle bir ilginin merkezinde nasıl olunacağını bilmiyordum.

“Neden umursuyorsun ki?” diye sordum. Vücut sıcaklığım, Tristan’m o dikkatli bakışları altında alışılmışın dışına çıkmıştı.

“Umursuyorum işte,” dedi Tristan sadece. “Bence böyle şeylerden, sana küçük geldiği için kaçınıyorsun.”

“Vay be! Yanı burnu havada olduğumu düşünüyorsun,” diyerek meydan okudum.

“Alakası yok,” dedi duygusuzca. “Bence kim olduğunu biliyorsun ve çevrendeki insanların baskısına boyun eğmiyorsun. Ancak kardeşinle durum farklı, o yüzden buradasın. Bu seni burnu havada yapmaz. Özel biri yapar.”

Güçlkle yutkundum. Hem gururlanmış, hem de sersemlemiş hissediyordum.

“İnsanları izlemeyi sever misin?” diye sordu.

“Ne demek istiyorsun?”

“Zaman zaman, partilerde yalnızca arkama yaslanır ve gözlemlerim,” dedi Tristan ve odada göz gezdirdi. “Mesela şurada duran çocuk.” Karşı duvara yaslanmış, tatlı ama çekingen kırmızı saçlı çocuğu başıyla işaret etti. “Gergin olduğu çok belli.”

Çocuk kapüşonlu sweatshirt’ünün ipini parmağına öyle sıkı sarıyordu ki, parmak ucu beyazlaşıyordu O sırada çocuğun konuştuğu kız, kolunu kaldırmış saçlarını düzeltiyor arada çaktırmadan saatine bakıyordu.

“Ve kız onu daha az umursayamazdı,” diye belirttim. “Kesinlikle,” dedi Tristan ve omzu üzerinden bana gülümsedi. “Demek ki haklıydım. Doğal bir gözlemcisin.” Gözlerimi ondan kaçırdım. Hakkımda her şeyi biliyormuş gibi davranmasını rahatsız edici bulmuştum.

“Belki,” diyerek cevap verdim. “En azından şimdiye kadar birini açık açık gözetlemedim.”

Tristan gözlerini kırptı ve sonunda bakışlarını uzaklara çevirdi. Kollarının ön kısmını dizlerinin üstüne koydu ve parmaklarını birleştirdi. Örgü deri bileklik bileğine sıkı sıkıya yapışmıştı. Ezelden beri oradaymış gibiydi... Belli belirsiz örgüyle oynamaya başladı.

“Bana sormak istediğin bir şey var mı, Rory?” dedi sonunda. Bir yandan da odanın karşısında, hâlâ şöminenin yanında dikilen Krista’ya bakıyordu.

“Evet, var,” dedim doğrularak ve Tristan’la tam olarak yüz yüze geldim. Her nasılsa, bu konuya doğrudan girmesi bana cesaret vermişti. “Parktaki çocuğa ne oldu?”

Tristan gözlerimin içine baktı. “Parktaki çocuk.” “Gitaracı. Rastaları olan. Geçen gün Fisher’la onu izlediğinizi gördüm, bu yüzden kimden bahsettiğimi bildiğini biliyorum,” dedim ve gittikçe sorularımda rahatlıyordum. “Müzisyen çocuk nerede ve kardeşim neden onu hatırlamıyor? Ayrıca gitarın kayışı niye depo odanızda asılı duruyor?”

“Rory... “ diye başladı Tristan sesi alçalarak.

Adımı, beni tanıyormuş gibi söyleyişi -beni her zaman tanıyormuş gibiydi- içimde sıcak bir telaş yarattı. Ona, tam gözünün içine baktım ve bakışlarımı ayırmadım.

“Rory!” diye seslendi tanıdık bir ses.

“Merhaba, Aaron!” dedim ve zamanlamasına öfkelen-memeye çalışarak, ona sarılmak için ayağa kalktım. Tristan tam da bana müzisyen çocuk hakkında bir şeyler söylemek üzereydi. Hissedebiliyordum. “Tristan’la tanıştın mı? Burası onun evi.”

“Evet. Tabii ki.” Aaron elini uzattı, Tristan el sıkışmak için kendini yukarı doğru itti. “Dehşet bir parti, dostum.”

“Teşekkürler.” Tristan ona manalı bir şekilde bakan kardeşine göz attı. Kardeşler arasındaki sözsüz işaretler, diye tahmin ettim. “Ben gidip... Bir şey yapmalıyım.” Bir bana, bir Aaron’a, sonra tekrar bana baktı. Söylemek istediği bir şey olduğunu görebiliyordum ama bir an sonra vazgeçti. “İyi eğlenceler.”

Sonra kalabalığa karışarak kardeşine yöneldi.

“İyi bir çocuğa benziyor,” dedi Aaron.

Derin bir nefes aldım. “Kendisini hâlâ çözemedim.”

“Önceki gün yüzünden ağrın var mı?” diye sordu Aaron, içkisinden bir yudum alarak.

Düşünceli bir şekilde kaşlarımı çattım. “Hayır aslında. Tuhaf”

Sörften sonra oldukça yorgun düşmüştüm -iyi anlamda- ve elbette neredeyse hiç kullanmadığım kaslarım ilerki günlerde ağrıyacaktı.

Aaron güldü. “Sanırım düşündüğünden daha iyi bir atletsin.”

“Öyle görünüyor,” dedim.

“O zaman yine yapalım mı? Mesela cuma sabahı? Sem evinden de alırım,” dedi Aaron.

“Varım,” dedim gülümseyerek.

Yerlilerle daha az, Aaron’la daha fazla vakit geçirmek bana iyi gelecekti. Şu ana dek bu adada tanıştığını insanlardan en az gizemli olandı.

“Hey. baksana,” dedi Aaron omzunun üstünden bakarak. “Sis yeniden geliyor.”

Sahiden, dışarıda hava girdap yaparak dönüyor, yüksek kayalık boyunca ışıklar bir bir göz kırpyordu. Partideki herkes izlemek için pencerelere toplandı. Aaron, onlara katılmamız için beni sürükledi.

“Süper bir şey,” dedi kalabalıktan birisi.

“Tüyer ürpertici demek istedin herhalde,” dedi bir başkası.

“Sisin içinde yaşayan canavarları anlatan bir kitap okumuştum,” dedi bir çocuk gizemli bir ses tonuyla. Birkaç arkadaşı güldü, bizse sessizliğe gömülüp evi saran sisi seyrettik.

Bir anda, enseme tuhaf bir şey hissettim ve döndüm. Krista, dikkat çekmeden sessizce yan tarafımdaki kapıdan dışarı çıkıyor, bu sırada koridorun diğer ucunda olan Tristan, verandaya açılan cam kapıyı Olive için tutuyordu. Dışarıya çıkarlarken Olive, Tristan’a bakıp gülümsedi. Sis çevrelerinde dört dönüyordu. Birdenbire içimde bir korku hissettim ve onlara seslenmek için ağzımı açtım. Ancak ağzımdan tek bir kelime dökülmedi. Ne söyleyecektim? Dikkatli olun, dışarı çıkmayın mı diyecektim? Tristan burada yaşıyordu. Burayı da, sisi de tanıyordu. Tehlikeli olsaydı, Olive’i dışarı çıkarmazdı. En azından öyle umuyordum.

Herkes pencerelerden dışarı hayretle bakarken ben, Tristan’ın elini Olive’in beline koyarak merdivenlerden inişini ve birlikte sisin içinde kayboluşunu izledim.

YARALI

Bir kızı gördüğü anda, ona uygun olup olmadığını bilirdi. Fiziksel bir şey değildi bu. Hayır. Fiziksel açıdan bakarsak, ele geçirdiklerinin çeşitliliği harikaydı. Ne mutluydu ki, Washington ve California'dan, Virginia ve D.C'den profil uzmanları onun en sevdiği tipi anlamak için zor zamanlar geçirmişlerdi. İlk başta belirgin bir tipin peşinde gitmediğine inandıklarına emindi. Lacey Turner kısa boylu, şişman ve sarışındı. Buna karşın Gigi Abassian uzun, esnek, koyu tenli, koyu saçlı ve koyu renk gözlüydü. Jenna Moskowitz'in akneleri, egzamaları ve diş telleri vardı. Ancak Felicia Renee dergiler için modellik yapıyordu. Sonra, Rory Miller geldi. Sadelerin en sadesi...

Saçları dışında. O güzel, lezzetli saçları...

Kısacası, hayır. Bunun fiziksellelikle alakası bile yoktu. İçsel bir şeydi. Seçtiği her kız, yaralıydı. Ne kadar cesur olduğunun, kendisini nasıl özgüvenle taşıdığının veya dünyaya ne kadar muhalif baktığının hiçbir önemi yoktu. Yara almış bir kızı bir kilometre öteden ayırt edebilirdi. Her şey gözlerde bitiyordu.

Ve Rory Miller'ın bu arkadaşı, hepsinin içinde en paramparça olandı.

EKİLMİŞ

Perşembe sabahı ana cadde üzerindeki tepenin zirvesine vardığımda dua ederek, müzisyen çocuğun her zamanki yerinde, yüksek sesle Eurythmics'in *Sweet Dreams* şarkısının reggae versiyonunu falan söylüyor olmasını diledim. Tristanlarda gördüğüm şeyi hayal etmiş olduğumu umut ediyordum. Ancak müzisyen çocuk ortada yoktu. Onun yerine, gri yoga taytı giyinmiş bir kadın, havai fişek afişinin altında, yüzünü güneşe doğru kaldırmış, bağdaş kurarak duruyordu.

Omuzlarım birdenbire düştü ve adımlarımı General Store'a yönelttim. Belki dün Darcy'nin sipariş ettiği yaban mersinli kreplerden denerdim. İnanılmaz görünüyorlardı. Belki de krepler beni neşelendirir ve bu konuşmaya hazırlardı. Olive'e, dün akşam onu koşarak lavaboya yollayacak ne söylediğimi soracaktım. Ancak bu konudan bahsedeceğim için gergindim. Önemli bir şey olmamasını umuyordum. Kafamda büyüttüğümü umuyordum. Kapıyı hızla çekerken aklımı rahatlatmak için durumun basit bir şey olduğunu söyledim.

Tezgâha şöyle bir göz attım ve kahve makinesinin çevresinde fır dönen iki garsonun tanıdık olmadığını görünce rahatlardım. Krista'nın gelip kahvaltımıza baskın yapmasını istemiyordum. Olive'in geldiğini görebilmek için kapıya bakan bir masaya oturdum.

General Store üniformalı, yaşlı bir kadın garson masaya yaklaşarak "Size ne getirebilirim hanımefendi?" diye sordu.

"Şimdilik sadece bir portakal suyu lütfen... Bir arkadaşımı bekliyorum."

Kaleminin ucunu defterine vurarak not aldı. "Hemen getiriyorum!"

Rahat oturağa iyice yerleştim. Belki beni yaban mersinli krepten daha çok cezbedecek bir şey vardır diyerek, menüyü alıp okumaya koyuldum. Kapı açılınca kafamı yukarı kaldırdım. Ancak içeri dün burada bir şeyler yerken gördüğümüz çiftin daha sarışın ve düzgün görünen diğer yarısıydı. Erkek arkadaşının ona katılmasını bekleyerek kapıyı izledim, ancak kimse görünmedi. Adam tezgâha doğru ilerledi, gülümseyerek garson kadını selamladı, sonra kahve ve simit sipariş etti.

Menüyü kelime kelime tekrar okudum. Olive hâlâ gelmemişti. Saati kontrol ettim. Sadece yedi dakika geç kalmıştı. Meyve suyum geldi ve bir yudum aldım. Midem gurulduyordu. Menüyü tekrar baştan sona okudum. Kapı açıldı, bir kez daha baktım. Bu kez, gelen Tristan'dı. Üzerinde, nemli mayosu ve bedenine yapışan, ıslak lekeli beyaz tişörtü vardı. Saçları yüzünden arkaya doğru yatmış, sivri elmacık kemikleri ve gözlerinin ürkütücü maviliği iyice ortaya çıkmıştı.

Dün gece aramızda geçen konuşmayı anımsayınca, kalbim o tuhaf umut ve korku dolu taklasını attı. Merhaba demek için ağzımı açtım ancak Olive, bana bir bakış attı, pancar gibi kızarıp geri döndü.

Bu yeniydi. Utanarak etrafa bakındım, ancak kimse onun kaçışım fark etmemişti. Olive'i korkutan kişinin ben olduğumu anlamalarına imkân yoktu.

Tezgâhın orada oturan adamın simiti geldi ve yemeye başladı. Portakal suyumdan bir yudum alarak, ne kadar aç olduğumu düşünmemeye çalıştım. Garson masama yaklaştı ve boğazım temizledi.

"Başka bir şey getireyim mi, tatlım?" diye sordu.

Güldüm. "Sanırım sadece arkadaşımı bekleyeceğim." ikimiz birden boşalan bardağıma baktık. "Bir tane daha alabilir miyim lütfen?"

"Elbette."

Bardağıma aldı ve ağzına kadar dolu bir şekilde geri getirdi. "Afiyet olsun!"

Olive'e mesaj atmak için cep telefonumun olmasını arzularak, on beş dakika daha bekledim.

Kahvaltı randevumuzu mu unutmuştı? Acaba dün onu çok kırdığım için beni ekmeye mi karar vermişti? Yeniden portakal suyumdan içtim. Saatimi kontrol ettim. Yarım saatten fazla gecikmişti. Belli ki gelmeyecekti. Sonunda cüzdanımdan birkaç dolar çıkardım ve ayaklandım.

“Vazgeçiyorsunuz sanırım?” diye sordu garson kadın, tepemde dikilerek.

“Muhtemelen uyuyakalmıştır,” dedim tedirgin bir gülümsemeyle. “Gidip kontrol edeceğim, geri geliriz umarını.”

“Pekâlâ,” dedi garson merhametli bir gülümsemeyle. Geri geleceğime inanmıyormuş gibiydi. Kapıyı açmak için ittiğimde, başımın üzerindeki zil çaldı ve garson kadın tek elini havaya kaldırdı. “İyi günler dilerim!”

Cebimden Olive’in pansiyon adresinin yazılı olduğu kâğıdı çıkardım. Yirmi iki Freesia Sokağı, Oda: 2A. Etrafa bakındım ve gideceğim yere dair hiçbir işaret olmadığını fark ettim. Sonra parkın yan sokağının sağında, Tristanların partisinde gördüğüm kızıl saçlı çocuk gözüme çarptı. Sokağı bilip bilmediğini sormayı düşünerek arkasından yola koyuldum. Sonra takibi bıraktım. Kafamın üzerindeki tabela doğrudan Freesia Sokağı’nı gösteriyordu. Önceden fark etmemiştim.

“Süper. Olive hayaletli parkın sokağında yaşamak zorundaymış demek,” diye mırıldandım kendi kendime ve elimdeki kâğıdı cebime tıktırdım.

İçimdeki gerginliği bastırarak, sokaktan aşağıya yürüdüm. Neyse ki yirmi ikinci sokak sadece birkaç bina ötede, parktan bir blok uzaklıktaydı. Beyaz, uzun ve sıska bir binaydı. Uzun gölgesi sokağın üzerine düşmüştü. Dövme demir çiçek kutularından kırmızı camgüzeli çiçekleri taşıyordu. İçeri girmek için cesaretimi toplamak üzere kaldırımda bir an durdum. Olive’in benden kaçınmaya çalışmadığını umuyordum.

Evin önündeki yolu uzun adımlarla geçtim. Verandadaki döşeme tahtaları ayağımın altında gıcırdadı. Kapıyı açmayı yeltendim. Kapı eski menteşeleri yüksek sesle kolaylıkla açıldı. Görünürde içeride kimse yoktu. Bütün ışıklar kapalıydı. Havanın sıcaklığına rağmen içeride bariz bir serinlik vardı.

Tenim ürperdi ve göğsüm sıkıştı. Omzumun üzerinden şöyle bir bakındım. Bir yanımda Steven Nell’in üzerime saldırmasını bekliyordu. Ancak orada hüküm süren tek şey sokağın karşısında bulunan, sessiz, yaşamsız bir dizi evdi.

Kuvvetle yutkundum ve içeri adım attım.

“Merhaba?” diye seslendim. Uzun, dar bir merdiven ikinci kata bağlanıyordu. Soluk kahverengi ve yeşil bir kâğıt duvarları kaplamıştı. “Merhaba? Kimse var mı?”

Cevap yoktu. Evin derinliklerinde bir yerden bir mırıldanma duydum. Müzik tanıdık ama tam olarak anlamamıştım. Dudaklarımı yaladım ve sertçe yutkundum. Olive her gün bu eve gelir giderdi. Korkacak bir şey yoktu. Yontma merdiven tırabzanını kavradım ve yukarı doğru yavaşça ilerledim. Birkaç adım sonra, kendimi bir korku filminin tam ortasındaymişim gibi hissettim ve yolun geri kalanını gelişigüzel bir biçimde, yavaşça koştum.

Soldaki ilk kapının üzerine çivilenmiş altın kaplama 2A yazısı vardı. Nefesimi tuttum ve kapıyı tıklattım. Dokunuşumla birlikte kapı gıcırdayarak, bir santim kadar açıldı.

Kalbim heyecanla atarken, kapının aralığından dikkatle içeriyi süzdüm. Yalnızca, Olive’in yatağın üzerine atılmış hırkalarından birinin kolunu seçebildim. Derken, aralıksız bir bip sesi duydum ve kapıyı sonuna kadar ittim.

Temizce düzeltilmiş yatağın hemen yanında, Olive’in çalar saati çalışıyordu.

“Burada değil.”

Elimle açık kapıdan kuvvet almaya çalışarak döndüm. Beyaz saçlı ve kocaman gözlüklü ufak tefek Çinli bir kadın arkamda duruyordu.

“Siz kimsiniz?” diye sordum.

“Bayan Chen. Burayı ben işletiyorum,” dedi, anahtarlarla dolu irice bir halkayı işaret ederek. “Dün gece hiç gelmedi.”

“Öyle mi? Tamam,” dedim.

Kadın başını salladı ve merdivenlerden yavaşça aşağı indi. Terlikleri, yaşlı tahtaların üzerinde hışırtılı sesler çıkarıyordu.

Kalbim çılginca atmaya başlamıştı. Olive’in odasına geri döndüm. Bunun onun özel hayatına tecavüz olduğunu biliyordum. Ancak komşuları sinirlenmeden önce birinin o alarmı susturması gerektiğini düşünerek içeri girdim ve alarmı susturdum. Huzur dolu bir sessizlik sardı odayı.

Olive’in gardırop kapısı açıktı, içinde yalnızca birkaç parça kıyafet asılıydı. Gitarı odanın diğer tarafında duran sandalyeye dayalıydı. Sehpanın üzerine birkaç nota kâğıdı yayılmıştı. Pencere pervazında taze çiçekler duruyordu.

Dışarıda bir bisikletin zili çaldı. Çalışma masasının üzerindeki, bana en yakın pencereye doğru baktığım anda pervazın önünden bir karatavuk gürültüyle kanat çırparak havalandı ve yüreğimi ağzıma getirdi.

Kendimi toparlamaya çabalayarak, iki elimi çalışma masasına dayadım. Yaşlı bir kadın ve bir kuş bütün gücümü tüketebildiğine göre, gerçekten çok gergin olmalıydım. Kendime rahatlamamı söyleyerek, nefes alıp verdim. Ancak sakinleşemiyordum.

Ellerimi yukarı kaldırdığımda bir parça kâğıt avucuma yapıştı. Bisiklet tamiri için alınmış bir alıcı biletiydi. Tamir bugün yapılmalıydı. Altında, pembe, eski tip zarf ve mektup kâğıdı duruyordu. Olive, en üste SEVGİLİ ANNE yazmıştı. Mektubun yalnızca bir kısmı yazılmıştı.

Durdum. Bunun ne olduğunu biliyordum ve okuyacak değildim.

Döndüm ve odaya bir kez daha göz attım. Düzeltilmiş yatak. Dağınık kıyafetler. Komodinin üzerindeki boş bardak... Esrarengizdi. Sanki birisi Olive’in yaşamını zamanda durdurmuş gibiydi. İçimde ansızın, rahatsız edici, korkunç bir his yükseldi. Olive’in başına bir şey gelmişti. Çok kötü bir şey...

Ve bunu kimin yaptığını biliyordum.

Eve öylesine hızlı koştum ki, beni gören kovalandığımı düşünecekti. Zaten kovalanıyormuş gibi hissediyordum. Her sokak köşesini döndüğümde Steven Nell'e çarpacağımı düşünüyör, ne zaman nefes almak için durmayı düşünsem, bir çitin arkasından üzerime atlayacağını hayal ediyordum. işaretleri görmezden geldiğime, kör olmayı seçip her şey tam aksini gösterdiği halde güvendedymişim gibi davrandığıma inanmıyordum. Steven Nell buradaydı. Beni gözetliyor, benimle alay ediyordu. Şimdi de Olive'i ele geçirmişti. Darcy'yi ve babamı uyarmam gerekiyordu.

Köşeden hızla geçerek bizim evin olduğu doğru koştum. Saçım enseme yapışmıştı. Hızlıca ön kapıdan girdiğimde, babam ve Darcy mutfak masasında oturmuş, seramik kâselerden yemeklerini yiyorlardı.

"Rory? Neler oluyor?" diye sordu babam, ayağa kalkarak. Koşu takımını giyinmiş, beysbol şapkasını takmıştı. Önündeki masada daktiloyla yazılmış kâğıt yığını seriliydi. Hemen tanımıştım. O sayfalar bütün çocukluğum boyunca yemek masasında serilmiş, annemin hastalanmasıyla birlikte ortadan kaybolmuştu. Babamın romanıydı bu. Üzerine çalışmayı seneler önce bırakmıştı. Eğer korkudan infilak edecek gibi olmasaydım, yeniden bu işe eğilmesi beni heyecanlandırırdı.

"O burada!" dedim nefes nefese ve onlara doğru sendeledim. "Steven Nell burada."

"Rory." diyerek söze başladı Darcy.

"Onu gördün mü? Nerede?" diye sordu babam, rengi solarak.

"Hayır. Görmedim... Onu görmedim." Darcy'nin sandalyesine yaslandım, elimi göğsüme koydum ve nefesimi düzenlemeye çalıştım. "Ama burada. Darcy, söyle ona! Geçen gece sisin içinde duyduğumuz kahkahayı hatırlıyor musun? O ses Nell'indi işte!"

Darcy iç çekti. "Haydi, Rory. Yalnızca bizimle uğraşmak isteyen biri olduğuna eminim."

"Evet, bizle Steven Nell uğraşmak istiyor işte!" diye bağırdım. Çaresizce yüzümü babama döndüm. "Baba dinle. Buradaki ilk sabahımızda dışarıda birinin *The Long and Winding Road*'u mırıldandığını duydum. Bu Nell'in her zaman koridorlarda mırıldandığı şarkı. Sonra evden gizlice çıktığımız gece Sarhoş Kuğu'da birisi o şarkıyı müzik kutusundan çaldı. Onun kahkahayla güldüğünü, adımlarını fısıldadığını duydum. Sonra ceketle aynı kumaştan olan şu kumaş parçası var. Bir de bizim çitlere asılı o postacı çantası... Nell'in sınıfa gelirken getirdiği çantanın tıpatıp aynıydı..."

"Bir dakika, bir dakika," dedi babam, kollarımı tutarak

"Bunu bir dizi gelişigüzel tesadüfe dayanarak mı söylüyorsun?"

Hayal kırıklığı içindeydim. Bana inanmıyordu. Patlamak üzere olduğumu hissettim.

"Hayır! Bütün bunların yaşanmış olduğu gerçeğine dayanarak söylüyorum. Üstelik Olive de ortadan kayboldu!" diye ağızımdan kaçırdım.

Babam ve Darcy "Olive kim?" diye sordular aynı anda.

Kanım damarlarımda dondu. Biri kafama kalın bir tahtayla vurmuş gibi hissettim. Yavaşça Darcy'ye döndüm. Görüş alanım kenarlardan bulanıyordu.

"Olive kim derken, ne demek istiyorsun?" diye sordum.

Darcy omuzlarını yukarı kaldırdı ve kâsesiyle kaşığını alarak masadan kalktı. "Olive kim *demek istiyorum?*"

Hiçbir şey yokmuş gibi, benim ve babamın yanından yürüyerek geçip bulaşıkları lavaboya koydu. Bir anlığına suyu açıp ellerini kuruladı ve bana dönerek tezgâha dayandı. Gözlerini yokladım. Bana meraklı gözlerle bakarak bekliyordu. Ona cevap vermem için bekliyordu. Birçok kere beraber

takıldığı bir insanın kim olduğunu açıklamamı bekliyordu.

“Darcy, haydi ama,” dedim. “Şimdi de sen benimle uğraşıyorsun.”

“Nasıl seninle uğraşıyorum?” diye sordu.

“Olive’in kim olduğunu biliyorsun!” diye bağırdım. “Onunla şenlik ateşinde ve Sarhoş Kuğu’da birlikte takıldık! İki gün önce beraber koşuya çıktık ve dün gece partide Joaquin’le çekip gitmeden önce onunla konuştun.” Darcy bana yabancı bir dilde konuşuyormuşum gibi baktıkça sesim yükseliyordu.

Babam giderek artan endişemi görmezden gelerek “Bir dakika, Joaquin de kim?” diye sordu Darcy’ye.

Darcy’nin yüzü kızarmıştı. “O sadece şey çocuk.

“Darcy!” diyerek sözünü kestim. “Olive’in kim olduğunu biliyorsun!”

“Tanrım, Rory! Vazgeç artık!” dedi Darcy. Sinirlendiği çok açıktı. “Krista’yı tanıyorum, Lauren ve Bea’yı tanıyorum ama Olive’i hatırlamıyorum. Onu tanısaydım hatırlardım sanırım, çünkü korkunç bir isimmiş!”

Dizlerim tükendi ve kendimi boş sandalyeye bıraktım. Bu gerçek olamazdı. Gerçek değildi. Önce müzisyen çocuk ve şimdi de Olive? Bu insanları ben uydurmamıştım. Gerçeklerdi ve Darcy onları tanıyordu. Bir çeşit tuhaf amnezi Darcy’ye tanıdığı bütün insanları hafızasından sildi iriyordu. Darcy odadan çıkıp merdivenlere yönelirken arkasından baktım.

“Duş alıp plaja gideceğim,” dedi. “Gelmek istersen haber ver.”

“Şu Joaquin hakkında konuşmamız gerekecek!” diye seslendi babam arkasından.

“Evet, evet,” dedi Darcy kaygısızca. “Daha sonra.”

Kapının kapandığını duyana dek, musluğu açıp bekledim ve ardından babama döndüm. Bir yanım onu korkuttuğum için beni suçlamasını bekliyordu. Ancak bugün yalnızca orada durmuş, ilgili ama hoşnutsuz bir bakışla bana bakıyordu.

“Baba, burada gerçekten tuhaf giden bir şeyler var,” dedim. “Darcy, Olive’i tanıyor. Sana yemin ederim. Onunla ilk geldiğimiz gün burada tanıştım ve daha sonra bütün hafta boyunca dışarıda birlikte takıldık. Birlikte koşuya çıkmama izin verdiği arkadaşım bu işte. Bugün onunla kahvaltı için buluşacaktık ama gelmedi, sonra kaldığı pansiyona gittim ama bütün gece eve gelmemiş ve eşyalarının hepsi hâlâ oradaydı.”

“Belki bir arkadaşında kalmıştır,” dedi babam. “Ya da belki bu sabah kahve içmek için ya da koşmak için dışarı çıkmıştır. Programınızı unutmuştur. Böyle şeyler olur.”

“Evet, belki de dün gece partiden eve yürürken psikopat bir seri katil onu yakalamış, öldürmüş ve cesedini sahilde ya da başka bir yerde yakmıştır!” dedim ellerimi yumruk yaparak. Neden bana inanmıyordu? Kardeşim neden aklını yitiriyordu?

Ya da aklını yitiren ben miydim? Hayır, Olive’i hayal etmiş olamazdım. Odasındaki eşyaları, geçmişine, annesine ve geleceğine dair hisleriyle Olive bütünüyle gerçek biriydi. Ve şimdi yok oluvermişti.

Babam çaprazıma oturarak elimi iki avucuna aldı. Sıcacık elleri elimi sardı.

“Rory, neden üzgün olduğunu anlıyorum,” dedi babam sabırla gözlerimin içine bakarak. Gözlerimi kırptım ve aşağı, ellerimize baktım. Böylesine bir temasa, bu kadar nazik bir davranışa alışık değildim. “Korkutucu bir deneyim yaşadın. Annen öldükten sonra olanları hatırlıyor musun? Hani gözünün önüne görüntüler geliyordu? Belki de onun gibi bir şeydir bu da. Belki de travma sonrası stresin bir başka göstergesidir.”

Babam uzanıp saçlarımı kulağımın arkasına itti. Tıpkı küçükken dizim yaralandığında ya da yataktan düştüğümde yaptığı gibi... Tırnaklarım avuçlarımın etini kesinceye dek yumruklarımı sıktım. Babam o zamanki sanrılarla, diğer gördüğüm, duyduğum, hissettiğim ve deneyimlediğim şeylerin uzaktan yakından alakası olmadığını bilmiyordu. Ancak şimdi gerçeklikten küçük kopmalarımın bahsetmenin sırası değil gibi görünüyordu. Bu yalnızca babamın söylediklerini kanıtlamaya, aklımı kaybediyormuşum gibi görünmeme yarardı.

“Neden Darcy’yle plaja gidip biraz rahatlamıyorsun?”

Ağzım tamamen kurumuş, kalbim hızla atıyordu. Orada öylece, elim babamın ellerinde otururken, kendimi daha önce hiç öylesine yalnız, şaşkın ve korkmuş hissetmemiştim.

Bana inanmıyordu. Asla inanmayacaktı. Ancak ben, Steven Nell’in dışarıda bir yerlerde olduğunu ve saldırıya geçmesinin an meselesi olduğunu biliyordum.

GERÇEK TEHDİT

Gece yarısı birden uyandım. Bir camın kırılışının sesine uyandığıma emindim. Yüreğim ağzımda, üzerimdeki örtüyü kenara attım ve sessizce merdivenlerden aşağı indim. Pencerelerden dışarısı kalın sisle örtülüydü ve ıslak buğunun tahta kiremitlere, çatıya ve pencere camına sürünürken duyabildiğim tek şey ince bir tıslamaydı.

Darcy'nin oda kapısında durdum. Nabzım kulaklarımda, kapıyı ittim. Yatağı boştu.

“Baba?” diye seslendim. Koridoru geçerek kapısını ittim. İçeride kimse yoktu.

Bir başka kırılma sesi... Bu seferki daha yakından geliyordu. Çevremde döndüm ve merdivenlerden aşağıya koştum.

“Baba? Darcy?”

İşte tam o an, kahkahayı duydum.

Çiğerlerim patlayıncaya dek çığlık attım ve ön kapıya yöneldim. Titreyen ellerimle kilidi açtım ve kendimi dışarıya savurdum. Sis avucumda toparlayabileceğim kadar yoğundu neredeyse. Duyabildiğim tek şeyse o ince tıslamaydı. Tıslama ve pürüzlü bir nefes sesi...

“Lütfen, hayır,” diye inledim sessizce. “Babacığım? Yardım et bana.”

İleride, sis girdap yaparak çılgınca dönüyordu. İşte o anda yerde sıraya dizilmiş bedenlerini gördüm. Darcy'nin kafasının arkası parçalanmıştı. Babamın bacağı kırılmış, boğazı yırtılmıştı. Ve Olive... Tanınmayacak haldeydi.

Geriye çekilerek “Hayır!” diye çığlık attım. “Hayır hayır hayır hayır...”

Birine çarptım. Kuru bir el ağzımı kapattı.

“Beni özledin mi?”

Gök gürültüsünün sağır edici sesine eşlik eden yıldırımın ışıltısıyla birlikte yatağımda doğruldum. Nefes almak için mücadele ederek, elimi acıyla kasılan mideme götürdüm. Diğer elimle üzerimdeki örtüyü tutundum ve acım uyuşana dek nefesimi tuttum.

“Sadece bir rüyaydı,” dedim kendi kendime. “Sadece bir rüya...”

Sırtımı yavaşça, terden ıslanmış yastıklara yasladım. Üçüncü katta olmanın zorluğu buydu işte. Burada diğer yerlerdeki kadar yalıtım yoktu. Her bir yağmur damlasını veya gürültüyü Darcy ve babamdan çok daha net bir şekilde duyabildiğime emindim.

Kalkıp çalışma masamın üstünden iPad'i aldım ve yeniden yatağa girdim. Bugün defalarca denemiş ve hâlâ internet ağı bulamamıştım, ancak yeniden denemekten zarar gelmezdi. En azından haber sitelerini kontrol edip Steven

Nell hakkında bir şeyler olup olmadığına bakmak zorundaydım. Belki de paranoya yapıyordum. Belki de onu yakalamışlardı. Belki de yarın eve geri dönebilecektik.

Ancak internet tarayıcısını açtığımda, boş beyaz bir ekrandan ve yükleniyor işaretinden başka bir şey yoktu. İç çektim ve iPad'i kapadım.

Yüz üstü yatarak, koca pencereden dışarı baktım ve okyanus üstündeki yıldırımları seyrettim. Sivri uçlu yıldırımlar, su hiddetlenip kudururken, yağmurdan köpüren dalgalan aydınlatıyordu. Ben nefes alıp verdikçe, kâbus yavaşça kayboldu.

Birdenbire bir sevinç çılgılığı duydum. Gökyüzü en parlak halindeyken, suyun üzerinde, bacaklarını açıp sörf tahtasına oturmuş dört silüet seçebildim. Dizlerimin üzerinde durdum ve ileriye doğru eğildim. İnsanlar bu havada sörf mü yapıyorlardı? Çıldırılmışlar mıydı?

Siluetlerden ikisi sörf tahtalarının uç kısımlarını kıyıya çevirip atılğan bir şekilde ayaklarını suda

çırpmaya başladılar. Sonra tahtalarının üzerine sıçrayıp kocaman bir dalgayı yan yana sürdüler. Ta ki içlerinden biri tepetaklak olup, yüz üstü suya çakılincaya dek... Ellerimle ağzımı kapadım ve suya düşen yüzeye geri dönene kadar açamadım. Düşen çocuk mesafenin yarısını yüzerek, yarısında ayağa kalkıp sendeleyerek kıyıya çıktı. Sahilde arkadaşı eliyle beşlik yapmış, onu selamlıyordu. Bir müddet sonra, dörtlüden biri daha dalgayı sürdü ve kumda duran kırmızı soğutucunun hemen yanında diğerlerine katıldı. Rüzgâr omuzlarını dövüyordu, ancak bunu umursuyor gibi görünmüyorlardı. Yenilmez olduklarını düşünüyor gibiydiler. Onları kıskanıyordum. Bir zamanlar ben de böyle hissederdim, keşke o günlere geri dönebilseydim.

Yeni bir yıldırım gökyüzünü aydınlattı ve o saniye içinde kim olduklarını görebildim. Kevin, Fisher ve Bea. Üçü. önce birkaç dakika konuşup, sonra hep birlikte dönüp suya baktılar. Ben de dönüp onlarla birlikte baktım. Dördüncü sörfçü hâlâ denizdeydi. Dalgaları geçmiş ve iki bacağını sörf tahtasının yanlarından sarkıtarak, oturuyordu. Suyun üzerinde, tıpkı bir duba gibi yukarı aşağı sallanıyordu. Ufuğa doğru dönüktü yüzü ve elleri kalçalarında, uzanarak öylece duruyordu.

Kalbim kederle çarptı. Bu yalnız siluette bir şey vardı, ufuğa bakışında yalnız olduğunu, yas tuttuğunu ve pişman olduğunu belli eden bir şeyler... O sırada sahildekiler hep bir ağızdan bağırdı ve denizdeki yalnız siluet gökyüzünün yeniden aydınlandığı o sırada, kafasını çevirdi. Nefesim kesildi. Sivri bir yüz ve ıslak dağınık sarı saçlar. Bu Tristan'dı.

Her nedense kendimi geriye attım ve dizlerim yukarıya kalkacak şekilde kış üstü yatağa uzandım. Bunu yaptığım gibi kendimi aptal gibi hissettim. Tristan'ın beni görüp kim olduğumu anlamasına imkân yoktu. Öyle olsa bile, kime neydi ki? Burada yaşıyordum. Camdan dışarı bakma hakkım vardı. Ayrıca, Tristan beni yeterince gözetlemişti. Ona bakmam gayet normaldi.

Ellerim ve dizlerimin üzerinde ileriye doğru sürünerek yeniden camdan eğildim. Tristan bir dalganın önüne geçti ve sörf tahtasının üzerine atladı. Rüzgâr yüzüne çarparken, çıplak ayakla ıslak sörf tahtasında zarafetini Kızmadan dengesini kurması ve bunu hiç zorlanmadan yapıyormuş gibi başarabilmesi insanı hayranlık içinde bırakıyordu.

Sonunda, sörf tahtası koltuğunun altında, sağ salını kı-

M ya vardı ve plaja doğru yavaşça koştu. Ellerini birbirine çarptı, ıslak saçlarını salladı ve arkadaşlarıyla birlikte güldü.

Onu izlerken dudaklarımı birleştirip bastırdım. Dün gece, Olive partiyi Tristan'la birlikte terk etmişti. Onları sisin içinde birlikte yürürlerken görmüştüm. O zaman bu benim için bir şey ifade etmemişti, çünkü arkadaşlardı. Çünkü Olive, Tristan'dan hoşlanıyordu. Ancak sonra, bu sabah Tristan'ın General Store'da benden kaçmak için ne kadar istekli olduğunu hatırladım. Olive hakkında bir şey mi biliyordu? Belki de bunca zaman beni değil, Olive'i izlemişti. Belki de gerçek takıntılı bir takipçiydi. Hedefi ben olmayan takıntılı bir takipçi... Bana dokunmasına izin verdiğimi düşünerek ürperdim. Beni teselli etmesine nasıl izin vermiştim? Kollarım ve bacaklarım titreyerek, pencereye doğru emekledim. Dört arkadaş biralarını açmış, tokuşturuyorlardı. Tristan büyük bir yudum aldı, başını arkaya eğerek saçını geriye attı ve arınıyormuş gibi, kendisini sağanak yağmura bıraktı.

Yumruklarımı sıkarak, pencere pervazının üzerine koydum. Belki de buradaki tek tehdit Bay Nell değildi. Belki de çok daha yakın, büyük bir tehlike söz konusuydu.

Kapüşonlu sweatshirt'ümün fermuarını çekip ön kapıdan sessizce çıktığımda, güneş okyanusun üzerinde daha yeni belirliyordu. Hava serindi. Sokağın karşısındaki gri eve bakar bakmaz ürperdim. Perdeler çekiliydi. Sağıma ve soluma baktım. Birinin pusuda beklediğine dair herhangi bir işaret yoktu. Yine de saçlarımı örtmek için kapüşonumu kaldırdım ve hızla ön merdivenlerden indim.

Okyanusun ilerisinde bir yelkenli suyu yararak ufka doğru ilerliyordu. Martılar, köpüklü dalgalara dalarak ötüyorlardı. Bir yerlerde bir rüzgâr zili neşeyle çalıyordu. Mırıltı yoktu. Kahkaha yoktu. Yalnızca nefesimin sesi ve kalbimin gergin ama kararlı atışları vardı.

Hızlı adımlarla köşeyi döndüğümde neredeyse Aaron'u ezecektim.

"Hey!" dedi sevinçle. Omzundan kamp çantası sarkıyordu. "Sizin evde buluşacağımızı sanıyordum."

Gözlerimi kırptırdım. Nihayet hatırladığımda, yüzü çoktan düşmüştü bile. "Sörf yapmaya gidiyor olmamız gerekiyordu değil mi?"

"Unuttun," dedi Aaron alt dudağını ısırarak.

"Çok üzgünüm." İki elini avuçlarıma aldım. "Yolunda gitmeyen bir şeyler var. Polis müdürlüğüne gidiyordum."

Gözleri büyüdü. "Ne için?"

"Uzun hikâye, ama... Arkadaşım Olive kayıp gibi bir şey."

"Olive?" diye sordu Aaron. "Onunla tanışmış mıydım?"

Ilık bir rüzgâr burnumu ürpertti. Kalbim hızla çarptı. Onu tutup sarsmak istedim. Neden kimse Olive'i hatırlamıyordu? Sonra aynı partilerde olmalarına rağmen aslında tanışmadıklarını fark ettim. Aaron'ın onu hatırlaması için bir sebep yoktu.

"Sanmıyorum. Buraya ilk geldiğimizde tanışmıştım. Dün birlikte kahvaltı yapmak için sözleşmiştik ama asla ortalıkta görünmedi," dedim ve yeniden yürümeye başladım. Aaron da bana katıldı. Ona Steven Nell'le ilgili şüphelerimden bahsetmezdim. Tristan'a karşı hissettiklerimi nasıl kelimeye dökeceğimi de bilmiyordum. Bunun yerine, ellerimi birleştirdim ve kendimi detaya girmemeye zorladım. "Ne aradı, ne de uğradı. Gerçekten endişeliyim. Şimdi de polise gidiyorum işte."

"Polise gitmek sence de biraz aşırı değil mi?" dedi Aaron. Yürürken çantası bacağına vuruyordu. "Belki de sadece planınızı unutmuştur."

Dilimi ısırdım. Ona gerçeği anlatabilmeyi diledim. "Biliyorum. Sanırım üzölmek yerine tedbiri elden bırakmamayı tercih eden insanım."

Tepenin ucuna geldik. Sokağın karşısında, sağımızda, Juniper Adası Polis Teşkilatının tuğla kaplı ön yüzü duruyordu.

"İstemiyorsan benimle içeri gelmek zorunda değölsin," dedim.

Aaron elimi tuttu ve sıktı. "Hayır. İstiyorum."

Kalbim ısındı ve birbirimize bakıp kısaca gülümsedik. Taş merdivenlerden yukarı koşarak yukarı çıktık ve içeri girdik. İçeride resmi, duygusuz bir hava hâkimdi. Kendimi her yerin ne kadar pırıl pırıl olduğunu fark etmekten alıkoyamadım. Mermer zemin parıldıyor, duyuru panosunun altındaki ahşap oturak yeni cilalanmış gibi duruyordu. Duyuru panosuysa neredeyse bomboştu. Cam kutunun içindeki tek not, kütüphanenin aktivite odasındaki film gecesine dair bir tanıtımdı. Ne aranan suçluların fotoğrafları, ne gece güvenliğine dair bir uyarı, ne de köpek lisansı yenileme ya da evlerin gerekli

bakımlarının yapılmasına dair hatırlatmalar vardı.

Aaron cam kapıyı itti ve geçmem için açık tuttu. Aşın tepki verdiğimi düşünmesine rağmen beni yalnız bırakmadığı için ona karşı çok kuvvetli bir minnet duyuyordum.

Uzun, ahşap tezgâha yaslanan kişi en sevdiğim yerli olan Joaquin'den başkası değildi. Kırmızı, kapüşonlu bir JUNİPER ADASI yazan bir sweatshirt giyinmiş, tezgâhın arkasında birbirlerine yakın bir şekilde dikilen, dört polis memuruyla konuşuyordu. Polislerin önünde bir kutu donut ve bir de geniş, deri kaplı defter vardı. Joaquin onlara bir şeyler anlatıyor gibiydi. Uzun olan memur, başını sallayarak dinliyor, diğeri ise not alıyordu. Sonra, Joaquin eğlenceli bir şeyler anlatmış olacak ki, polislerin hepsi birden güldü ve sanki Hz. İsa'nın geri dönüşüne tanık olmuşlar gibi, ona bakarken gözleri parladı.

Tabii ki. Elbette Joaquin polislerle arkadaştı! Sahilde şenlik ateşi gibi birtakım küçük suçları görmezden gelmeleri için muhtemelen her sabah onlara donut getiriyordu. Yavaşça yürürken kalbim yerinden çıkacak gibiydi. En yakın arkadaşı burada dikilirken polislere Olive'in ortadan kaybolmasında Tristan'ın parmağı olduğundan şüphelendiğimi nasıl söyleyecektim?

Nihayet kapı ardımızdan kapandı ve herkes bize baktı. Joaquin defteri memurlardan birine doğru iterken bize bakıp güldü. Memur, defteri kapadı ve tezgâhın altına kaldırdı. Bu sırada polisler, Joaquin'in onlara anlattığı şey yarıda kesilemeyecek kadar önemliymişçesine, bize yarı kızgın bakışlar attı.

“Rory!” dedi Joaquin, Aaron'ı küçümseyen bir bakış atarak. “Burada ne işin var?”

Cesaretimi topladım ve yüzümü tezgâhın arkasındaki adama çevirdim.

“Kayıp biri hakkında konuşmaya ihtiyacım var,” dedim, Joaquin'i görmezden gelerek.

Hepsi birden sustular. İçlerinden biri, son donut lokmasını ağzına atan Joaquin'le bakıştı. Uzun ve dikkat çekiciydi. Bakışları bir kaya gibi sertti. Kimsenin sinirli yanım görmek istemeyeceği eski bir deniz piyadesi gibi bakıyordu. Bana botlarının tabanından kazıdığı kokuşmuş bir şeymişim gibi bakmış olmasa kendimi daha rahat hissederdim.

“Juniper Adası Polis Teşkilatı'na hoş geldiniz. Ben me-

—EKSİK SAYFA—

“Nerede olduğunu biliyor musun?” diye sordum. “Hayır ama iyi olduğuna eminim,” dedi Joaquin, donut kutusunun kapağını açtı ve içindekileri gelişigüzel incelemeye koyuldu. “Olive işte.”

Bu da ne demek oluyordu?

“İyi değil,” dedim. “Kayıp.”

“Dinleyin, hanımefendi,” dedi Dorn, sabrının tükendiği belliydi. “Bize birlikte partiye gittiğinizi ve sonra Bayan Chenlerin oraya geri dönmediğini söylediniz.” Dorn burnunun altından bana bakarak kemerini düzeltti ve iç çekti. ”Bence ya şansı yaver gitti ve o geceyi bir başka arkadaşla geçirdi...” Polis tayfası güldü. “Ya da tatilini kısa kesmeye ve evine gitmeye karar verdi.”

“Eve gitmedi,” dedim.

“Nereden biliyorsunuz?” diye sordu.

“Odasına gittim. Bütün eşyaları hâlâ orada.”

Dorn gözlerini kırptırdı. Joaquin'in gülümsemesi yüzünde donakaldı. Arkasındakiler birbirlerine bir şeyler fısıldadı. Sonra içlerinden biri odayı boylu boyunca geçip başka bir ofise girdi ve kapıyı kapattı. Parmaklarım titremeye başladı.

“Ayrıca, eve gidemez,” dedim üzerine basa basa. “Annesiyle kavgalı, aralan düzelene kadar eve geri dönemez.” Onun önünde bunu söylediğim, Olive’in sırlarını duymasına izin verdiğim için nefret ederek Joaquin’e baktım.

“Biliyor musun? Gitmem gerek,” dedi Joaquin birdenbire, uzak duvardaki saate bakarak. “Afiyet olsun,” dedi polislere. Sonra bana ve Aaron’a baktı. “Görüşürüz.”

O gider gitmez rahat bir nefes aldım. En azından artık Tristan hakkında özgürce konuşabilirdim.

Kapı Joaquin’in ardından kapanır kapanmaz, Memur Dorn yüksek sesle soluk verdi. “Dinle, tatlım...”

Yüzüm domates gibi kızardı. Tatlım mı? Gerçekten mi? Görünüşe göre Juniper Adası’nda cinsel taciz engelleme eğitimleri yoktu.

“Tristan Parrish’le konuşmanızı istiyorum,” dedim yüksek sesle. Genellikle bu tarz otorite figürlerine emir cümleleri kullanarak konuşan biri değildim ama içimdeki öfke ve korku beni cesur kılmıştı. “Olive’in yanında gördüğüm son kişi oydu.”

Uzun bir sessizlikten sonra Memur Dorn ve diğer iki polis kahkahaya boğuldular.

“Tristan Parrish,” dedi Dorn, inanamayarak “Belediye başkanının oğlu...”

“Evet!” diye bağırdım. “Belki Olive’in nerede olduğunu biliyordur.”

“Belediye Başkanı’nın oğlunu sorgulayacak değiliz,” dedi Dorn. Kahve fincanını kaldırdı ve bir yudum aldı. Ancak gözümün ucuyla, bardağı kavrayışındaki o hafif titreyişi sezdim.

“Neden olmasın? Yalnızca belediye başkanı olduğu için mi? Ya bir şeyler biliyorsa?” diye sordum. “Onu tutuklamanızı istemiyorum ya. Sadece konuşmanızı istiyorum.”

Sonunda, diğer memurlardan biri yanımıza geldi. Dorn’dan daha yaşlı, kısa, göbekli ve daha çirkindi. “Dinleyin hanımefendi. İnsanlar her zaman buraya gelir ve giderler. Bu tatil yerlerinin genel özelliğidir. Şimdi, neden siz ve arkadaşınız dışarı çıkıp bu güzel sabahın tadını çıkarmıyorsunuz?”

“Size bunun farklı bir durum olduğunu söylüyorum,” dedim cırtlak bir sesle. “Başına bir şey geldi. Hissedebiliyorum.”

Göbekli adam kollarını göbeğinin üzerinde birleştirdi ve uzun uzun beni süzdü.

“Tamam, iyi. Daha iyi hissetmeni sağlayacaksa sahile ve limanlara araştırma için birkaç polis yollayıp, onu gören var mı diye bakarız, tamam mı?” dedi. “Şimdi, ikiniz buradan çıkın ve eğlenin. Arkadaşınızla biz ilgileniriz.”

Aaron elini sırtıma koydu, oradan ayrılmak üzere isteksizce döndüm. Ancak dışarıya çıktığımız an, bir şeyin farkına vararak hızla merdivenlerden yukarı geri koştum.

“Size onun soyadını bile söylemedim,” dedim, kapıdan girerken. “Ya da dış görünüşünü...”

Ancak tezgâhın arkasında kimsecikler yoktu. Göbekli, Dorn, diğer polis memurları... Hepsi gitmişti.

Merdivenlerden aşağı yavaşça koşarken Aaron “Şimdi nereye gidiyoruz?” diye sordu. Yüzüm yanıyordu. Kalbim kaburgalarımın arasından fırlayacak gibiydi. Hızlı adımlarla parktan yürürken, serin rüzgâra karşı kendimi sararak dişlerimi gıcırdattım.

“Bana inanmıyorlar mı? Öyle olsun. Ben de kanıt bulurum,” dedim öfkeyle.

Fisher ve Lauren çeşmenin kenarında oturmuş konuşuyorlardı. Yanlarından aceleyle ilerlerken durdular ve sert, sessiz bakışlarla beni süzdüler. Fisher’ın giyindiği şey gözüme iliştiği anda, neredeyse takılıp düşecektim. Kafasındaki havalı şey, ağır kokulu hasır bir fötr şapkaydı. Bu şapkayı çok iyi tanıyordum.

“Bu da ne?” dedim, aniden durarak.

Bizden metrelerce uzakta olmalarına rağmen, Fisher ve Lauren, ne dediğimi duymuşlar gibi kalkıp başka bir yöne doğru yola koyuldular. Parkın köşesindeyken, Fisher kafasındaki şapkayı çıkardı ve göremeyeceğim şekilde, önünde tuttu.

“Nedir bu?” diye sordu Aaron, onları izleyerek.

“Hiçbir şey.” dedim, başımı sallayarak.

Zihnimde bir dizi yapboz parçası bir araya gelmeye çalışıyormuş gibi hissettim. Önce müzisyen çocuk kaybolmuş, sonra da gitarının kayışı gizemli bir biçimde Tristanların evinde ortaya çıkmıştı. Daha sonra, sarışın genç General Store’da yalnız görünmüş, şimdi de ortalıktan yok olan erkek arkadaşının şapkası Fisher’ın kafasında duruyordu. Yerli çocuklar bir çeşit suç eğlencesi mi yapıyorlardı? Ziyaretçilerden rastgele birtakım aksesuarlar mı çalışıyorlardı yoksa?

Tabii uzun adam o şapkayı Fisher’a kendisi vermediyse. Belki de bu yüzden dün erkek arkadaşıyla birlikte değildi. Ayrılmış olabilirlerdi. Öteki adamı Fisher için terk etmiş olabilirdi.

Ancak o zaman ikisi de oldukça mutlu görünüyorlardı. Serçe parmakları kenetlenmişti ve gülüşleri gerçkti. Gerçekten böyle ayrılmış olabilirler miydi?

“Rory? Beni korkutmaya başlıyorsun,” dedi Aaron.

“Pardon,” dedim ve yeniden yürümeye başladım. “İyiyim.” Ana caddeyi geçip Freesia Sokağı’na doğru dönerken, Aaron bana yetişmek için acele ediyordu.

“Ne tür bir kanıt arıyorsun?” diye sordu.

Güzel bir soruydu. Ne arıyordum? Olive’in hâlâ burada olmadığını kanıtını mı? Göz ucuyla, sarı bir evin üst penceresinde bir gölge gördüm ve daha da hızlandım. Parktaki salıncaklar artan rüzgârda gıcırdayarak sallanıyordu. Gökyüzünde gri bulutlar toplanmaya başlamıştı.

“Bilmiyorum,” dedim. Başımı sallayarak ön kapıyı açtım. “Ama bir şeyler olmalı.”

“Ben burada dışarıda bekleyeceğim!” dedi Aaron arkamdan. “Belki içerdedir ve konuşmaya ihtiyaç duyarsınız!”

Eğer içerdeyse... Tanrım, eğer gerçekten oradaysa bu inanılmaz olacaktı.

Verandanın tırabzanına ulaştığımda, büyük bir yağmur damlası başımın arkasına düştü ve birdenbire ormandaydım. Yağmur damlaları yaprakları düzleştiriyordu. Tırnaklarımın arasındaki çamur yapış yapıştı. Bıçağı kaldırıp sallarken midemde duyduğum acı dayanılmazdı.

On kapı açıldı ve Joaquin dışarı sıvıştı. Kendimi yeniden şimdiye, gerçekliğe döndürebilmek için gözlerimi kırptırdım. Verandaya doğru çıkan beş basamağı aştım.

“Ne yapıyorsun burada?” diye sordum.

Omzu üzerinden baktı ve kapı önünde kalmamı sağlayarak, kapıyı ardından kapadı.

“Asıl sen beni takip ederek ne yapıyorsun?” diye sordu rahat bir sırıtmayla.

“Hayır, seni takip etmiyorum,” dedim. “Burada ne yapıyorsun, Joaquin?”

“Olive’i kontrol etmek istedim,” dedi avuçlarını saklayarak. Sonra kollarını göğsünde çaprazladı. “Haklısın. Burada yok.”

Kalbim yavaşça atıyordu. Aaron’a baktım. “Neler oluyor?” der gibi omuz silkti.

“Hemen geliyorum!” diye bağırdım, kapının koluna uzanırken.

“Hey, bekle. Nereye gidiyorsun?” diye sordu Joaquin bileğimi tutarak. “Sana burada olmadığını söyledim.”

Joaquin’i hiçbir zaman sevmemiştim ama ilk defa dokunuşunda bir tehdit hissediyordum. Adrenalin damarlarımdan hızla akarken, avuç içlerim sıırılsıklam oldu.

“Burada olacağım düşünmemiştim,” dedim. Kendimi onun elinden sıyırmaya çalışıyordum, başaramıyordum. “Sadece başına ne geldiğini ispatlayacak bir kanıt var mı diye bakmaya geldim.”

“Hiçbir şey bulamayacaksın,” dedi Joaquin küçümseyen bir gülümsemeyle.

“Lütfen elini üzerimden çeker misin?” diye sordum. Tenimin altında sıcak bir öfke kaynamaya başlamıştı.

“Hey, dostum! Sanırım sana elini üzerinden çekmeni söyledi,” diye bağırdı Aaron ve bize yaklaşmaya başladı.

Birden, Joaquin teslim olarak avuçlarını yukarı kaldırdı. “Pardon, dostum. Onun koruması olduğunu düşünmemiştim.”

Bileğimi kurtarır kurtarmaz, içeriye girip ikinci kata koştum ve Olive’in oda kapısını açtım.

Boştu. Yatak yapılmıştı. Örtüler düzgünce yatağın altına sıkıştırılmış, yastıklar kusursuz bir biçimde düzenlenmişti. Yeni silinmiş pencerelerden sızan güneş, eşyaların üzerindeki tozu parlatıyordu. Masanın üzerinde kâğıtlar ve sandalyenin üzerinde kıyafetler ortadan kaybolmuştu. Taze çiçekler bile gitmişti. Olive hiçbir zaman o odada olmamış gibiydi.

Tereddüt ederek içeri girdim. Pencereler kapalı ve kilitli, içerideki hava durgun ve boğucuydu. Yeniden orada belirmesini başarabilirmişim gibi önceki gelişimde gitarın durduğu yere baktım. ‘Yavaşça, yataktan çalışma masasına yürüdüm. Parmaklarımı masanın üzerinde gezdirdim, annesine yazdığı mektubun olduğu yerde duraksadım. Öyle yoğun bir sessizlik vardı ki, hışırtılı nefes alışlarım bir tren sesi gibi gürültülüydü. Olive buraya gelip toparlanıp ayrılmış mıydı? Neden beni görmeye gelmemişti? Neden veda etmemişti?

Bir gıcırta duydum ve döndüm. Gardırobun kapısı hafifçe aralıktı, içeride derinde saklanan bir gölge gördüğüme yemin edebilirdim. Yerimde donakaldım.

“Merhaba? içeride biri mi var?” dedim, sesim korkudan çatallaşmıştı.

Hiçbir ses yoktu. Parmaklarım titreyerek pirinç tokmağa uzandım.

Bir başka gıcırta... Başımı kaldırarak kapının hemen dışında duran Bayan Chen’e baktım. Rahat bir nefes aldım. Yalnızca otelci kadındı. Zihnim benimle açıkça alay ediyordu.

“Merhaba Bayan Chen,” dedim. “Acaba-...”

Tahta döşemeleri süpüren kadın solgun, çiçekli sabahlığı içinde oldukça kambur duruyordu. Ben konuşmaya başladığım an yeniden, düşünebileceğimden hızlı bir şekilde hareket etmeye başladı.

“Bayan Chen?” dedim.

Beni görmezden geldi ve üçüncü kata çıktı.

“Bekleyin! Bayan Chen!” dedim, peşinden giderek. “Olive’in eşyaları nerede?” Bayan Chen bir kapının önünde durdu ve parmakları titreyerek elindeki koca anahtar takımını yokladı.

“Aldırdı,” dedi.

“Öyle mi?” dedim, yarı rahatlamış, yarı şaşkına dönmüş bir halde. “Ne zaman? Nereye aldırdı?”

“Bilmiyorum.” Kadın önündeki kapının deliğine bir anahtar soktu. “Gitmelisin.”

O kapıyı açıp içeri girerken, “Bilmiyorum derken, ne demek istiyorsunuz?” dedim. Arkasındaki seyrek eşyalı salonunu görebiliyordum. Penceresinin altına *Popular Mechanics*’ten *InStyle* ve *Cottage Home*’u kadar bir dolu dergi yığılmıştı. “Siz mi topladınız eşyaları?” diye sordum. “Birisi mi geldi, yoksa siz mi yolladınız?”

“Bu beni ilgilendirmez, ayrıca bu yaptığın haneye tecavüz,” dedi Bayan Chen kapıyı yüzüme kapatırken. “Şimdi, git!”

“Hayır, bekleyin! Bayan Chen! Sadece Olive’in nerede olduğunu bilmek istiyorum. İyi olup olmadığını görmek istiyorum.”

Kapı, kapanmasına birkaç santim kala durdu. Bayan Chen arkasından gizlice baktı. İnce gözlüğünün arkasındaki gözleri suluydu. “O iyi, hanımefendi,” diye fısıldadı, merdivenlere doğru göz atarak. Ürperdim. Neden fısıldıyordu ve iyi derken tam olarak neyi kast etmişti? Bayan Chen pütürlü elini uzattı ve bileğimi kavradı. Teni, şaşırtıcı bir şekilde sıcaktı. Göğsümde hoş, rahatlatıcı bir titreme hissettim. “O... Şimdiki olduğundan daha iyi. Hadi git.” Sonra da kapıyı kapattı.

AÇIKLAMA

Merdivenlerden aşağı, Aaron'a doğru sendelerken, her şey tepetaklak oldu bir anda. Tırabzanı kavradım ve durdum. Elimi alnıma götürüp nefes almaya çabaladım.

“Burada değil mi?” diye sordu Aaron.

Kafamı salladım. Sesime ya da ağzımdan kaçırabileceklerime güvenim yoktu. Yavaşça Aaron'u geçtim. Neyse ki Joaquin gitmişti. Şu an onunla uğraşabileceğimden emin değildim.

Olive eşyalarını neden aldırıştı? Neden gelip açıklama yapmamıştı?

“Rory, nereye gidiyorsun?” diye sordu Aaron.

“Eve,” dedim gözümü kaldırıma dikerek. Sağa döndüm ve hızlıca tepeden aşağı inmeye başladım. “Kendimi iyi hissetmiyorum.” Yetersiz bir ifadeydi bu. İğrenç hissediyordum. Ve yorgun. Ve gergin. Ve allak bullak...

Aaron bana yetişmek için yavaşça koştu ve omzuma iç rahatlatan bir dokunuş kondurdu. “Seninle yürümeme izin ver.”

Yana çekildim. “Teşekkürler, ama iyi olacağım,” dedim.

Aaron çantasının askısını iki eliyle kavrayarak “Tamam,” dedi. Kaldırımın ortasında dikilerek, bulanık ve hafif kırılgan bakışlarla uzaklaşmamı seyretti. “Hey! Sonra birlikte havai fişek gösterisine gitmek ister misin diye soracaktım!”

“Tabii!” diye bağırdım, oradan hızla kaçabilmek için.

“Seni saat sekizde alırım!”

“Tamam!” diye bağırdım ve adımlarımı hızlandırdım.

İstediğim tek şey sokaktan defolup gitmek ve odama geri dönmekti. Oturmalı ve düşünmeliydim. Şu an hiçbir şey anlamlı gelmiyordu. Darcy'nin Olive'i hafızasından silmesi... Tristan ve arkadaşlarının devamlı bakışları... Korkumu umursamayan polisler... Bayan Chen'in pansiyonunda bitiveren Joaquin ya da Bayan Chen'in Olive'in şimdiki olduğundan daha iyi olduğuna dair açıklaması... Peki. Tristanların evindeki depo odaya ne demeliydi? Fisher neden o adamın şapkasını takmıştı? Bütün o Steven Nell izlerinin bunlarla ilişkisi neydi?

Evimizin ön kapısına yaklaşıırken, sokağın karşısındaki pencerede bir perde hareket etti. Birden, bütün kafa karışıklığım ve korkum dev bir öfke topuna dönüştü. Bütün bunlar doğrudan Tristan'la ilgiliydi. Bir şey biliyordu. Bundan emindim ve ne biliyorsa bana anlatmasını sağlayacaktım.

Sokağın karşısına fırladım, ön kapıya yaklaştım ve elimden geldiğince sert bir şekilde kapıya vurdum. Acı, kolumdan omzuma yayılıyordu. Ancak bu yalnızca kapıyı daha sert bir şekilde çalmama neden oldu. Büyükannesinin gerçekten burada yaşayıp yaşamadığını merak ettim. Burada gerçekten biri yaşıyor muydu? Yoksa Tristan beni gözetleyebilmek için izinsizce o eve mi yerleşmişti? Ya da Olive'i gözetleyebilmek için... Ya da herkesi...

Birdenbire kapı açıldı ve Tristan o yanık, sarışın, biçimli mükemmelliğiyle karşımda belirdi. Beyaz tişörtü bronz teninin parıltısını ortaya çıkarmıştı. Altın saçlarını yüzünden geriye ittiğinde, saçlar olağanüstü elmacık kemiklerini sıyrarak yüzünün sağ tarafına, eskiden olduğu yere düştü. Her şeyi kabullenen üzgün bir ifadeyle aşağıdan yukarıya beni süzdü. Beni gördüğüne şaşırmadığı pek açıktı.

“Merhaba, Rory.”

“Büyükanneni mi ziyaret ediyorsun?” dedim alaycı bir üslupla.

Böylesine bir davranış bana yakışmıyormuş gibi öylece baktı. Haklıydı da. Yine de utancımı

içime gömdüm. Burada olmamın bir nedeni vardı.

“Ne biliyorsun?” diye sordum.

“Ne hakkında ne biliyorum?” diye sordu sakince.

“Olive!” dedim, sinirle. “Evdeki partiden sonra nereye gittiniz? Onu nereye götürdün?”

Mavi gözleri karardı. “Onu bir yere götürdüğümü de nereden çıkardın?” Beni geçmeye çalıştı, ancak ellerimi göğsüne bastırarak onu durdurdum.

“Seni onunla partiden ayrılırken gördüm.”

Durdu ve aşağıya, parmaklarına baktı. Göğsünün ne kadar sert olduğunu fark ettim. Yavaşça ellerimi çektim.

Gözlerini kıstı ve güneşe baktı. “Ayrılmadık Birkaç arkadaşla kayalığın üzerinde takılmak için dışarı çıktık.”

“O siste mi?” diye sordum.

“Turistler her zaman sisi görmek isterler,” dedi Tristan kibar ve eğlenen bir tonla. Buranın yerlisi olmayan böler ikinci sınıf, cahil insan kümeleriydik sanki.

“Ya sonra?” diye sordum.

Tristan gözlerimin içine bakarak omuz silkti. “Bilmiyorum.” dedi yavaşça. “Parti sonuçta. Düzinelerce insan vardı. Herkesi tek tek takip edemem.”

“Peki, Olive kayıp,” dedim. “Ve bildiğim kadarıyla onu gören son kişisin.”

Tristan, omzumun arkasında bir noktaya bakarak başını salladı. “Üzgünüm. Sana yardımcı olamam.”

“Mükemmel!” dedim ve birdenbire gözlerimden yaşlar boşaldı. Tristan paniğe kapılmış halde bana baktı. “Tıpkı bu berbat yerdeki diğer her şey gibi... Sizin neyiniz var? Neden kaybolan insanlar kimsenin umurunda değil?”

Elimi başıma koyarak döndüm ve ön basamağın kenarındaki boş ahşap saksıya tekme attım. Tristan’ın bu krizimden uzaklaşmasını bekledim. Ben ağlamaya başlamadan önce kaçıp gitmeye hevesli görünüyordu. Ancak onun yerine Tristan uzandı ve elini omzuma koydu. Parmaklarının sıcaklığını ince kapüşonlu sweatshirt’ümün altında bile hissedebiliyordum. Beni kendine doğru çekti ve yüz yüze geldik.

Gözleri parlıyordu. “Gerçekten bilmek istiyor musun?”

“Evet,” dedim sesimi onunki gibi alçaltarak. “Gerçekten bilmek istiyorum.”

“Hayır,” dedi usanmış bir şekilde başını sallayarak. “Hayır. Bir kere daha düşün, Rory. Bana bak. Bana bak ve söyle. Bilmeyi *gerçekten* istiyor musun?”

Tristan’a, gözlerinin içine dik dik baktım ve düşündüm. Olive’in başına ne geldiğini gerçekten bilmek istiyor muydum? Kardeşimle ilgili neler olduğunu gerçekten bilmek istiyor muydum? Her sabah parkta gitar çalan çocuğun ortalıktan neden kaybolduğunu gerçekten bilmek istiyor muydum? Tristan’ın beni neden gözetlediği gibi, diğer milyon tane sorunun cevabını gerçekten istiyor muydum? Neden Joaquin ve Krista bana bu kadar ilgili davranmışlardı? Ve Steven Nell’in bana rastgele, alaycı hediyeler bıraktığını düşünerek deliriyor muydum?

Tristan’ın o güzel, Karayip mavisii gözlerinin içine baktım ve birdenbire içimde bir his yükseldi. Göğsümde küçük, iğne deliği kadar bir şüphe denizi başladı ve hızla büyüdü. Geniş, giderek büyüyen, damarlarımdaki kanı donduran bir boşluğa dönüştü. Etrafımdaki dünya sessiz ve karanlık, renkler boğuk, kokular ekşiydi. Kalbim öylesine şiddetli atıyordu ki, bayılacak gibiydim. Ayaklarımdaki altındaki kaldırımın hareket ettiğini hissettim bir anda. Sanki yer yarılmış, beni bütünüyle içine

çekmeye çalışıyordu. Gözyaşımı bastırarak, beni içinde bulunduğum boşluktan çekmesi için Tristan'ın eline uzandım.

Parmakları parmaklarımı sardı ve dünya yeniden odağa girmeye başladı. Ses, koku, görüntü, her şey çabucak geri geldi. Kuşlar yakındaki kızılçık ağacının üzerinde ötüyor, birisi bir yerde çimlerini biçiyor, açık bir mutfak camından sızan kızarmış pastırmanın kokusu havayla birlikte esiyordu. Yeniden nefes alabiliyordum.

Tristan, beni öpmek için kendine çekiyormuşçasına yaklaştı, ancak ağzımın birkaç santim ötesinde durdu. Üzgün bakıyordu. Mutsuz görünüyordu.

“Beni dinle,” dedi yumuşak bir şekilde. “Olive’in bazı sorunları var.”

Gözlerimi kırptırdım. “Ne tür sorunlar?”

“İşte... Bağımlılıkla ilgili,” dedi Tristan.

“Ne?” Bir adım geriye gittim. Eli hâlâ omzumdaydı. “Ne tür bir bağımlılık?”

Tristan güçlkle yutkundu. Bir anlığına aşağıya, kaldırıma baktı, sonra yeniden gözlerime odaklandı. Şimdi bir şey farklıydı. Kendinden daha az emin görünüyordu.

“Şimdi iyi... Temizlendi... Ama annesiyle arasını düzeltmeyi ciddi anlamda istediğini biliyorum. Bunun için gitti. O iyi. Hatta iyiden de iyi. İlerleme kaydediyor.”

Çim biçme makinesinin ritmik, uğultulu sesi daha da yakınlaşmış, kulaklarımın içinde vızıldıyordu. Birdenbire, Olive'in o gün koşarken söylediklerini hatırladım. Daha çok kendinde olduğunu söylemişti. Bağımlılığından kurtulduğunu ima etmiş olmalıydı. Sonraki gece partide Darcy'nin uyuşturucu kullanıyor olabileceğini söylediğinde onu rencide etmiştim... Onu rencide etmiştim. Şaşkınlığım ve tiksintimle onu rencide etmiştim, çünkü kendisi de bir bağımlıydı. Arkadaşının eroin yüzünden geçici hafıza kaybı yaşadığını söylemişti. Bu yüzden hep uzun kollu giyiniyordu, kollarını, iğne izlerini saklamak için...

“Çok aptalım.” Nefes aldım. Bir utanç dalgası içime yayılırken gözlerimi kapattım. Gözlerimi yeniden açtığımda Tristan hâlâ orada, beni tutuyor, yüzümü inceliyordu. “Sana kendisi mi anlattı bunu?” diye sordum neredeyse kıskanarak. Olive açıkça kendisini Tristan'a benden daha yakın görüyordu.

“Üzerine konuştuğumuz bir şey,” diye yanıtladı.

“Ama buradan ayrıldığını bana neden söylemedi?” diye sordum sesim titreyerek. “Neden en azından bir veda etmedi?”

“Eminim kendine has nedenleri vardır ama önemli olan, her şeyin yoluna girmesi “ dedi Tristan kararlılıkla. “İnsanlar her zaman buraya gelip giderler. Tatil yerlerinin özelliği budur. Ben alıştım, sen de alışacaksın.”

“Aynı polisler gibi konuştun,” dedim alaycı bir şekilde. Kollarından ayrılıp en üst basamağa oturdum. Tristan da yanıma geçti. Kalçalarımız birbirine değiyordu.

“Polise mi gittin?” diye şaşkınlıkla sordu.

“Senin arkadaşın kaybolursa ne yaparsın?” diye sordum.

Tristan sokağın karşısına, okyanusa doğru, küçük, halinden memnun bir gülümsemeye baktı. “İlginç geçmiş olmalı,” diye mırıldandı.

“Ne?” diye sordum.

“Hiç,” diye yanıtladı. “Geçen gün söylediğimiz gibi. Buralarda kötü şeyler olmaz. Muhtemelen seninle ne yapacaklarını bilememişlerdir.”

Sesli güldüm. “Aşağı yukarı.”

Tristan “Her şey düzelecek,” dedi güven verici bir şekilde ve sırtıma iç rahatlatan bir şekilde dokundu.

“Öyle mi?” dedim.

Bana doğru dönerek “Öyle,” diye yanıtladı. Tristan’ın güven veren gözlerine bakarken, kalbimin etrafını saran o berbat gerginlik hafifledi.

Kim oluyordum da üç günlük arkadaşlıktan sonra bir açıklamayı ya da vedayı hak ettiğimi düşünüyordum? Oli-ve benim dünyamdan değildi ve anlamının yanma bile yaklaşamayacağım sorunları vardı. İsteddiği zaman çekip gidecek bir insan olduğunu düşünmek mantıksız değildi ve eğer eve, annesiyle arasını düzeltmeye gitmişse, bu onun için çok iyi bir şeydi.

Hemen sonra, yolun sonunda Joaquin belirdi. Sokağa doğru döndüğünü bile fark etmemiştim. Tek elini çit kazığına rahatça koyarak, “Her şey yolunda mı?” diye sordu.

Ayağa kalktım. Pansiyondayken beni tehdit etme biçimi yüzünden ve daha öncesinde bana güldüğü için ona hâlâ kızgındım. “Sadece gidiyorum.”

Kapıyı açıp onun yanından geçerken ellerini kaldırıp “Ne yaptım ben?” diye sordu Joaquin.

“Sanki bilmiyorsun,” dedim.

“Rory, bekle,” dedi Joaquin bileğimi tutarak. Ancak bu sefer çok daha nazikti. Anlamlı bir şekilde Tristan’a baktı, ancak ona ne demek istediğine dair hiçbir fikrim yoktu. ”Sana bir şey söylememiz lazım.”

Ellerini kaldırıp ceplerine bastırarak “Ben demin söyledim dostum,” dedi Tristan.

Joaquin gözlerini kırpı. Yüzünde bir kızgınlık parladı. “Söyledin mi?”

“Evet. Olive’in uyuşturucu sorunu,” diye yanıtladı Tristan, sesinin tonu keskinleşerek.

Joaquin bileğimi bıraktı ve kollarım göğsünde çaprazladı. “Bahsettiğim bu değil.”

Tristan basamaklardan yavaşça koştu ve iki adımda yolu geçti. “Evet, bu.”

Joaquin alaycı bir gülümsemeyle “Hayır, değil,” dedi.

Kalbim merakla atmaya başladı. Bir anlığına, yalnızca birbirlerine baktılar. Joaquin’in burun delikleri büyüdü. Tristan’ın nefes alış veriş hızlandı.

“Biri bana neler döndüğünü anlatabilir mi?” diye sordum.

Tristan sıkıdığı dişlerinin arasından “Konuşmamız lazım,” dedi Joaquin’e. “Özel olarak.”

Döndüler ve eve doğru yürüdüler. Bir anlık bir tereddütten sonra Joaquin onu takip etti. Bir portakal ağacının gölgesinde durdular ve kafa kafaya, kısık sesle tartıştılar. Duymak için elimden geleni yaptım, ancak çim biçme makinesinin uğultusu artık sinir bozacak derecede yakındı ve yalnızca birkaç kelime çıkarabildim.

“Ama beni istasyonda yanımda gördü..

“Önemli değil! O...”

“Sonra Krista tam olayın ortasında..

“Sana söylüyorum, ben denedim ve yapamaz...”

Joaquin birdenbire “Peki!” dedi. “Dediğin gibi olsun, altın çocuk.”

Joaquin döndü ve öfkeyle bana doğru öfkeyle yaklaştı. Yüzü hiddetten buruşmuştu. Bir an kaldırımın ortasında durdu, bir karar vermişse benziyordu. İki elini omuzlarıma koydu ve kulağıma eğildi. Öylesine ürkmüştüm ki, neredeyse geri çekilecektim. Ancak elleri beni sıkı sıkıya yerimde tuttu.

“Rory, herhangi bir şey bilmek istersen... Eğer bir sorun olursa... Gel beni gör, tamam mı?” Gözlerime bakmak için geri çekildi. İlk defa üstünlük taslamıyordu. Tamamen samimiydi. Kalbim

şaşkınlıkla küt küt attı. “Her ne olursa. Anladın mı?”

Şaşkına dönmüş ve kafam karışmış halde, başımla yavaşça onayladım. “Anladım.”

Joaquin ellerini üzerimden çekti ve hızlı adımlarla geçip gitmeden önce Tristan’a meydan okuyan bir bakış attı. Bütün bunların ne olduğunu sormak üzere Tristan’a döndüm, ancak çoktan gitmişti. Bütün görebildiğim, gri evin yüzüme sertçe kapatılan kapısıydı.

KAVGA

Havai fişek gösterisini izleyeceğimiz kayalığa doğru dik yoldan yürürken, Darcy beyaz yün hırkasının kollarını ellerinin üzerine çekti ve “Muhtemelen beni almaya geleceğini söylediğini unuttu,” dedi. Güneş, batıda hızla batıyor, serin bir rüzgâr bizi titretiyordu. “Bir ara kayalıkta buluşacağımızı konuşuyorduk. Karıştırdığına eminim.”

“Eminim öyledir,” dedi Aaron. “Ona söylediğinde kendini aptal bir pislik gibi hissedecek.”

Ya da hakikaten aşağılık bir pislik... Yine de ağzımı açmamaya karar verdim. Bu gece eğlenmek istiyordum ve bu Darcy’yle kavga etmemek anlamına geliyordu. Aaron mavi-beyaz çizgili Amerikan futbolu gömleği ve ten rengi şortu içinde, yumuşak, rüzgârdan dağılmış kahverengi saçlarıyla çok sevimli duruyordu. Joaquin’in de eşcinsel olmasını, Aaron’un ona vurulmasını ve böylelikle Darcy’nin de hayatına devam etmesini diledim.

“Teşekkürler. Sen de güzel görünüyorsun,” dedi Aaron birdenbire ve kolunu omzuma attı.

Kızardım. “Ne düşündüğümü nereden bildin?”

“Hayranlık dolu bakışları hiçbir zaman kaçırmam, özellikle de odak noktası bensem,” dedi gülümseyerek. “Ama ciddiym. Elbise sana yakışmış. Daha sık elbise giyinmelisin.”

Darcy’den ödünç aldığım üstten kollu elbiseye göz attım. Hışırdayan etekleri yürüdükçe kalçalarım vuruyordu. Saçımın örgüsünden bile kurtulmuş, yerine alçak bir atkuyruğu yapmışım. Bütün bu kılık her nasılsa beni daha hafif hissettiriyordu. Daha özgür...

“Belki giyerim,” dedim.

Kayalığın zirvesine ulaşır, genç yüzlü, yanık tenli yerliler ve turistler görüş alanımıza girer girmez çiçek kokulu havadan derin bir nefes aldım ve verdim.

“Geldiğin için mutlu musun?” diye sordu Aaron, beni sıkıştırarak.

“Kesinlikle.”

Kayalık çıkıntılarının ortasındaki manzaralı çardağa doğru ilerledik. İnsanların çoğu çardağın yanındaki merdivenlerin orada toplanmışlardı. Bunun nedenini yaklaştıkça anladım. Orada, küçük keklerin, kurabiyelerin ve meyvelerin sunulduğu büyük bir masa duruyordu. Ayakta duran iki soğutucu limonata ve buzlu çay servisi yapıyordu. Çardağın hemen ötesinde Tristanların, adanın en yüksek noktasında konumlanmış, hemen önünde Amerikan bayrağı dalgalanan evlerini gördüm. Kendimi Olive’le koşuya çıktığımız o gün, orada durmuş manzaraya bakarken gürdüm. Olive’in bana yetişmesi için beklerken hissettiklerim ne kadar da güzeldi. Olive bu akşam neredeydi acaba? Her nerede olursa olsun, o günkü gibi hissetmesini diliyordum.

“Ben yiyecek bir şeyler getirirken neden siz de oturacak bir yer aramıyorsunuz?” diye önerdi Aaron ve anında getirdiği ekoseli battaniyeyi bana uzattı.

“İyi fikir. Darcy?” diye sordum.

Darcy parmak uçları üzerinde dikilmiş, boynunu uzatmış, kalabalığı kontrol ediyordu. Gözlerimi devirdim ve elini tuttum.

“Gel,” dedim. “Bırak onlar sana gelsin, unuttun mu?”

Topuklarını yeniden toprağa geçirerek, iç geçirdi. “Öyle mi söylemişim?”

Balkonun etrafından yürüdük. İnsanlar sandalyelerde ve battaniyelerin üzerinde, yüzleri suya dönük şekilde oturmuşlardı. Battaniyemizi açtım ve Darcy’yle birlikte çimenlere serdik. Yan yana yerleştik ve ben, ellerimin üzerinde geriye yaslandım.

“Babamın bu gece yazmaya karar vermesi kötü oldu,” dedim iç geçirerek. “Havai fişekleri

severdi.”

Darcy “Biliyorum. Koşmak, yazmak, özür dilemek... Sanki son beş sene hiç yaşanmamış gibi,” diye yanıtladı. Dizleri üzerine oturdu, ayakları kalçasının altında, geriye yaslandı ve kalabalığı yokladı.

“Garip, değil mi?” dedim, konuyu hafifçe zorlayarak. Darcy’yle herhangi bir şey hakkında ciddi bir şekilde neredeyse hiç konuşmazdık. “Sence o...”

“Üzgünüm. Burada öylece oturamam,” diye sözümü kesti Darcy. “Şu an beni aradığına eminim.” Homurdandım. Bugünlük de bu kadardı işte.

“O zaman bırak da seni bulsun,” diye önerdim. “Annem her zaman kaybolunca bulunmanın en iyi yolunun bir yerde sabit durmak olduğunu söylemez miydi?”

Darcy yanağını ısırdı. “Söylerdi.” Derin bir nefes aldı ve ben, bir an için rahatlayacağını düşündüm. Ancak onun yerine, Darcy ayağa fırladı. Tepemizdeki gökyüzü derin bir morluğa dönmüştü. İnsanlar, bize yaklaşarak, çardağın korkuluklarına doğru hareket etmeye başladılar. “Hızlıca şöyle bir bakınacağım.”

“Darcy,” dedim, ayağa kalkarak. “Kendine bir bak. Bu sen değilsin. Senden apaçık bir şekilde kaçan biri için neden zahmete giriyorsun?”

Darcy’nin yeşil gözleri parladı. “Bana bunu söylediğine inanamıyorum,” dedi, kollarını karnı üstünde birleştirerek.

Söylediğimi geri alabilmenin bir yolunu düşünmeye çabaladım ama artık çok geçti. Ayrıca haklıydım ve Darcy’nin düşündüklerimi duymaya ihtiyacı vardı.

“Üzgünüm ama bence Joaquin tam anlamıyla bir çapkın ve seni incitmesini istemiyorum,” dedim.

“incinmememi bu kadar önemsiyorsan, herkesin önünde onunla flört etmeyi bırak.”

“Ne?” dedim, yüzüm kafa karışıklığıyla allak bullak olmuştu.

Kollarını kaldırıp yana doğru bırakarak “Ah, lütfen! Bana masum rolü yapma Rory!” diye bağırdı Darcy. Gelen geçenlerden birkaçının bizim hakkımızda fısıldaştığını duydum ama umursamadım. “Önce sizi sarılırken gördüm, sonra bu sabah evin önünde kulağına bir şeyler fısıldıyordu? Ondan hoşlanıyorsun, Rory! İtiraf et!”

“Ne yapıyorsun sen, bütün gün evinin önünde oturmuş beni mi gözetliyorsun?” diye yanıtladım. “Ve bilgin olsun diye söylüyorum, bu söylediklerini yapmasını ben istemedim!”

“Aa. öyle mi? Güzel, peki ya Christopher? Benden ayrılmasını ona sen mi söyledin, yoksa o da kendi kararı mıydı?”

Tepemizde tek bir havai fişek, parlak, beyaz, yeri göğü sarsan bir patlamayla yükselerek, gösterinin başladığını anons etti. Çevremizdeki herkes neşeyle alkış tutuyordu. Darcy’yle ben öyle durmuş, yüzleşiyorduk.

Christopher’ı biliyordu. Biliyordu. Ayağımın altındaki kayalık yavaş yavaş dökülüyor gibi hissettim.

“Nasıl... Nasıl bil... Ne zamandır biliyorsun?”

Darcy öne doğru eğilerek öfkeyle “Yalnızca sana onunla kış partisine gitmen için yalvardığına kulak misafiri olduğumdan beri,” dedi.

Bir başka havai fişek patladı ve bir dizi neşeli çıtırtı onu takıp etti. Başımdan vurulmuşu dönmüş bir halde, kafamı salladım. Christopher’la o konuşmayı okuldan sonra, bizim evde yapmıştık. Darcy her gün olduğu gibi amigo kız antrenmanındaydı. Ya da orada olması gerekiyordu.

“Orada mıydın?” diye utanarak sordum.

“Koç Haskins’e iyi hissetmediğimi söyleyip eve gittim. Uyuyamıyordum ya hani, hatırlamazsan diye söylüyorum.”

Uyuyamıyordu, çünkü Christopher ondan ayrıldıktan sonra neredeyse kırk sekiz saat boyunca durmadan ağlamıştı. Battaniyem göğsümde, yatakta uzanmış, dördüncü sınıftayken tavanıma yapıştırdığım yıldız çıkartmalarını sayarak, Darcy’nin hıçkırıklarla ağlayışını dinlediğimi hâlâ hatırlıyorum.

“Ama eğer... Eğer oradaydıysan onu geri çevirdiğimi de biliyorsundur,” diye kekeledim. “Sen... Sana bunu yapamayacağımı söylediğimi biliyorsundur.”

Darcy kendini zorlayarak güldü. Bu sırada herkes bir dizi gürültücü havai fişeğe bakarak hayranlık sesleri çıkarmaya başlamıştı.

“Evet. Duydum. Bana acıdığın için teşekkür ederim,” dedi Darcy. Yaşlar gözlerinden sel gibi akıp, özenle yapılmış makyajında çizgiler oluşuyordu. “Bu tam da her kızın istediği şey. Hayatının aşkını kendinden daha küçük, daha az popüler olan kardeşine birlikte olmaları için yalvarırken duymak ve kardeşimin duygularını bastırmak için ona hayır demesi... Çok teşekkürler, Rory. Sanırım bunlar bütün bir öğleden sonrayı onunla sevişerek geçirdikten sonra oldu? Christopher’ın bununla ilgili bir şey söylediğini hatırlıyorum.”

Boğazımda büyük, ıslak bir yumru nefes almamı engelliyordu. “Siz... Siz çoktan ayrılmıştınız.”

“Aa, biz çoktan ayrılmıştık!” Darcy ellerini yukarı kaldırdı. “Vay be! İki yıllık ilişkimize sekiz saat tanıdığın için çok teşekkürler.”

Ellerimi bir saniyeliğine alnıma götürdüm ve nefesimi düzenlemeye, düşüncelerimi toparlamaya çalıştım. Ona yeniden baktığımda gözlerimde yaş vardı. “Darcy...”

“Hayır. Bana öyle bakmaya hakkın yok. Gidip Joaquin’i bulacağım ve eğer bu durumdan ya da ondan hoşlanmıyorsan, güzel,” dedi. “En azından bu benden onu da çalmaya çalışmayacağın anlamına gelir.”

Topukları üzerinde döndü, kalabalığı yararak ilerledi. Aaron’u ve dikkatle dengelenmiş ziyafet tabağını neredeyse yolunun dışına itti.

“Neler oluyor?” diye sordu Aaron, yiyecekleri battaniyemizin üzerine koymak üzere eğilirken. “Darcy nereye gidiyor?” Yüzüme daha yakından bakabilmek için başım ilgiyle yana eğdi. “Rory, neden ağlıyorsun?”

“Peşinden gitmem lazım,” dedim.

“Şimdi mi?” dedi Aaron yukarıyı işaret ederek. Gökyüzü önce maviye, sonra mora ve parlak altın rengine döndü.

“Biliyorum, ama... Açıklayamayacağım kadar uzun hikâye. Onunla konuşmam lazım,” dedim. “Yardım edecek misin?”

“Elbette,” dedi Aaron. “Beni takip et.”

Aaron elimi tuttu ve kalabalığı yardı. Onun parmaklarını kavramış ilerlerken, sırtım bir kot ceketini sıyırdı ve ayağım katlanır bir sandalyenin metal bacağına takıldı. Biz insanları yararak ilerledikçe hava daha da kararıyor, havai fişekler çevremdeki yabancı yüzleri maviye, sonra mora, sonra kırmızıya çevirerek patlıyordu.

“Onu gördün mü?” diye sordum Aaron’a.

“Henüz değil!” diye bağırdı, gösterinin sesini bastırmak için. “Joaquin’i mi arıyordu? Belki de ilk onu bulmalıyız, böylece Darcy’yi de buluruz.”

Döndüm, Aaron’un bana yol açmasına müsaait ederek geri geri yürümeye başladım. Tristanlardaki

partideki kızıl saçlı çocuk, ince gözlüklerini takmış, çardağın yakınında bir kızla sohbet ediyordu. General Store'daki sarışın genç, sırtını balkonun kafesine dayamış, gökyüzünü seyrediyordu. Beyaz bir kıvılcım sağanağı dünyayı aydınlatığında birkaç merdiven yukarıda tırabzanlarına dayanmış duran Bea'yı, Lauren'ı, Fisher'ı ve Kevin'i gördüm. Kalbim durdu. Kalabalıkta neredeyse yüz kişi olmasına rağmen, bu dört yerli beni seyrediyordu.

Aaron'un elini bıraktım ve çardağa yürüdüm. "Darcy'yi gördünüz mü?" diye sordum.

"Kimi?" diye sordu Fisher.

"Kardeşimi! Darcy!" diye bağırdım. Boş gözlerle bana baktılar. Kendimi onlara küfürler savuruyormuşum gibi hissettim. Ciddi anlamda ağır küfürler. "Unutun gitsin. Joaquin nerede?"

"Bilmem," diye yanıtladı Kevin. Omuz silkti, sırtını çevirip havai fişeklere döndü ve kalçasını tırabzana yasladı. "Görmedim."

"Peki, eğer görürseniz..."

Birisi beni arkadan iteledi. Arkamdakinin Darcy olmasını umarak döndüm. Ancak, Darcy yerine, kalabalığın içine çekilen, taba rengi kadife bir ceket gözüme ilişti.

Kanım damarlarımda dondu.

"Hayır," dedim alçak sesle.

Bu oydu. Buradaydı.

Ceketin ardından atıldım. Yoğun kalabalığı yararak ilerledim. Saçını iki yandan örmüş bir kız, ayağına bastığım için bana dik dik baktı. Kaslı bir çocuk göğsüne omuz geçirdiğim sırada bana lanet okudu. Gökyüzü pespembe parladı. Gözüme taba rengi ceketin ilişmesini bekleyerek, kendi etrafımda döndüm. Kalabalığın içinde bir boşluk oluştu ve işte oradaydı. O çirkin, kusmuk rengi. O korkunç, geniş iz. Ceket giyen adam kafasını çevirdiğinde, yüzünü yandan gördüm.

Gözlükleri vardı. Çerçeveli gözlükleri...

Döndü ve adımlarını sıklaştırdı.

"Steven Nell!" Avazım çıktığı kadar bağırdım.

Donakaldı ve ciddi anlamda hızlanmaya başladı.

Yüreğim ağzımda, kalabalığı yarmaya devam ettim. Elbisemin kolu birinin düğmesine takıldı ve yırtıldı. Ekose gömlekli bir çocuğu öylesine ittim ki, diz üstü yere çöktü. Ayak bileğim uzanmış bir bacağa takıldı. Kendimi sıska kızın dizinden kurtarmak için ileriye fırladım.

Kızın üzerinden atlarken "Pardon," diye homurdandım.

Adam kalabalığın ucuna yakındı, kasaba merkezine doğru yönelmişti. Kaçacaktı. Ancak tam o sırada, boş boş dolaşan bir grup mini etekli ve mini üstlü kız, önüne çıktı. Kızlar, kol kola girmiş dedikodu yapıyor, kıkırdıyor ve yavaşça yürüyor oldukları için adam durmak zorunda kaldı. Çok yakındaydı. Santimler kadar. Yaklaşıyordum.

"O nerede?" diye bağırdım ve elimi omzuna indirdim.

Bana bakmak üzere döndüğünde, kalbim patlayacakmış gibi hissettim. Sağ yanağında iltihaplı, kırmızı bir sivilce vardı. Dudaklarının üzerinde de bir kesik yarası... Geniş alın benek benek terlemişti ve gözlükleri tel değil, kalın, mavi çerçeveliydi.

Bu adam kesinlikle Steven Nell değildi.

"Ne?" dedi çocuk, etli avuç içlerini havaya kaldırarak. "Ne yaptım ben?"

Midemin bulandığını hissettim ve yapabildiğim çocuğun beyaz Nike'ları üzerine kusmamak için kendimi zor tuttum.

"Özür dilerim. Ben... Sizi başka biri sandım."

“Her neyse,” dedi kafasını sallayarak.

Sonra burnunu çekti, fısıldayarak “deli” diye söylendi ve ana caddeye doğru yöneldi. Ellerimle saçımı geriye ittim ve nefes almaya çalıştım. Belki de deliydim. Belki Darcy iyiydi. Belki de Joaquin’i bulmuş, onunla sabaha kadar öpüşmekle meşguldü. Belki de lanet olası sinirlerimi sakinleştirmeliydim.

Aaron’u bulup geceme devam etmek niyetiyle dönüp kalabalığa yöneldim. Havai fişek patlamaları arasındaki o kısacık arada bir çığlık duydum. Darcy’nin çığlığıydı bu. Kamyon arabamıza çarptığı sırada attığı çığlık gibi... Nell onun kafasını parçaladığında attığı gibi. Saçları yüzüne karışmış, solgun parmakları toprağa yayılmıştı. Bileği hâlâ sıcaktı ancak nabızı atmıyordu.

Bir başka havai fişek patladı ve kalbim, göğüs kafesimden fırlayacak gibi oldu.

“Darcy!” Önümdeki insan sürüsüne doğru haykırdım. “Darcy! Neredesin? Cevap ver!”

Kalabalığın arkasındaki birkaç insan meraklı gözlerle bana baktı. Yavaşça çevremde döndüm. Nefesimin sesini, kulaklarımda atan nabzımı zapt etmeye çalıştım. Bir bağırış ya da başka bir çığlık, onun yerini saptamamı sağlayacak herhangi bir şey duymayı umuyordum. Her şey hızlıca gözlerimin önünden geçiyordu. Ağaçlar, ışıklar, çardak, okyanus, havai fişekler, kalabalık, kayalar, bina damlan... Her şey tekrar ve tekrar ve tekrar gözümün önünden geçiyorlardı. Ancak Darcy ortalıkta yoktu. Dönmeyi bıraktım ve ellerimi gözlerime bastırarak, dünyanın durmasını bekledim. Bir işaret, ya da ses bekledim. Ama hiçbir şey yoktu. Tepemdeki yeri göğü inleten patlamalardan, seyircilerin keyifli haykırışlarından başka hiçbir şey duyulmuyordu.

Sonunda gözlerimi açtığımda, birkaç metre önümde, topraktaki beyaz şeyi fark ettim. Nabzım binlerce kez attı. Koştum ve aniden durdum. Bu Darcy’nin yün hırkasıydı. Çöp kutusunun hemen yanında, yere atılmıştı. Bir adam, çamurlu botlarıyla üstüne basıyordu. Görüşüm bulanıklaştı.

“Darcy?” diye inledim. “Darcy?”

Hırkayı almak üzere eğilirken, ellerim titredi. Bir başka havai fişek, Juniper Adası’nın üzerine kırmızı kıvılcımlar yağdırarak patladı.

Elimden geldiğince yüksek sesle “Darcy!” diye bağırdım. “Darcy, neredesin?”

Birdenbire, şehrin ışıkları azaldı, sonra tamamen söndü. Çevremdeki hava bana doğru hareket edip, gölge gibi süzülürken, sendeleyerek bir adım attım. Saniyeler içinde, sis, ayak bileklerimi kırbaçlayarak, dizlerimden yukarı girdap yaparak dönüyordu. Gri sis, gökyüzüyle aramıza bir duvar örüp, havai fişekleri karartırken, arkamdaki sıkıntıyla homurdandığını duydum.

“Darcy!” diye bağırdım yeniden. “Darcy, lütfen cevap ver!”

Uzakta, imkânsız bir uzaklıktan bir bağırış duydum. Darcy bağıırıyordu.

Ellerimle ağzımı örttüm. Bağırışın nereden geldiğini kestirebilmenin imkânı yoktu. Hatta o an, yüzümün hangi yöne dönük olduğunu söylemek bile imkânsızdı. Orada durdum ve dinledim. Bir başka bağırış, işaret, herhangi bir şey umuyordum. Ancak duyabildiğim tek şey, kalbimin atışı ve sisin dur durak bilmeyen tıslamasıydı.

Darcy’yi kaybetmiştim. Nell’in eline düşmüştü.

KIZ KARDEŞLER

Yıllar içinde, kardeşlerin birbirlerine benzemediklerini öğrenmişti. Birbirlerine ne kadar benzedikleri, yaşlarının ne kadar yakın olduğu, aynı evde, aynı kurallar altında büyümüş olup olmamaları hiç önemli değildi. Görebildiği kadarıyla birbirlerine benzemezlerdi. Ne kokuları, ne beğenileri ne de huyları birbirine benzerdi. Genel kanıya göre kızların biri, diğerinden hep çok daha başarılı olurdu: Daha güzel, daha sosyal, daha gözde... Kimilerine göre bu sadece şans eseri idi ama o böyle düşünmüyordu. Ona göre bu tamamen psikolojik savaştan ötürüydü.

Kız kardeşler böyle bir savaştan bir haber olsalar bile, hep vardı ve genellikle asıl sıkıntıyı çeken ikinci yahut üçüncü doğan olurdu. Küçük kız, rahminden umut ve amaç dolu çıksa da çok geçmeden, özel olmadığını, asla ilk doğan gibi sevilmeyeceğini, onun kadar iyi olamayacağını anlar. Bu yüzden de her şeyden vazgeçer Daha da kendine gelemmez. Elinden geleni yapar, parlamaya uğraşmaz

Rory Miller parlayabilmeyi hak etse de ne yazık ki, ikinci doğandı. Belki onun için ne yaptığını görse minnettar kalırdı. Asla sahip olamayacağı imkânı, birinci ve tek olabilme, yıldız olabilme şansını ona verdiği için teşekkür ederdi.

Elbette Rory'nin ailesinde hak ettiği yere sahip olduğunu hissettiği bu an çok kısa sürecekti. Çünkü sonrasında onu öldürecekti.

HENÜZ DEĞİL

Biri yan tarafımdan bana çarptı ve sola doğru sendeledim. Düşmemek için çöp tenekesine tutundum.

“Özür dilerim. Sizi görmedim,” dedi bir erkek sesi.

Etrafımdan geçen kalabalık, insanın yönünü bulmasını zorlaştıran sisin içinde şehre doğru ilerliyordu. Biri ayağıma bastı. Bir el kalçamı sıyrıp geçti. Bir diğer kişi dosdoğru çöp tenekesinin üstüne yürüdü, neredeyse çarpıyordu. Darcy’nin hırkasını tutmuş, umutsuzluk içinde tanıdığım birini bulmaya çalışıyordum.

Omzumda bir el hissettim ve çığlık attım.

“Rory! Benim!” dedi Tristan kollarımdan tutarak. Gözlerimin içine baktı ve beti benzi attı. “Sorun nedir?”

“Kardeşim,” dedim. “Onu bulamıyorum.”

Sisin içinden çıkagelen Joaquin ve Krista, Tristan’ın arkasında durdular. Joaquin’in üzerinde yakası kalkmış kırmızı ve beyaz çizgili polo yaka bir tişört vardı. Bu düzgün, herkesten üstünmüş gibi görünüşü, bende ona bir tane patlatma isteği uyandırıyor.

“Ne oldu?” diye sordu Joaquin. Yüzü bir an ciddileşmişti.

“Onu ektikten sonra peşinden seni aramaya gitti!” diye parladım, içimdeki zehri akıtmıştım. “Ve şimdi o ...” Dilimi ısırarak durdum. Steven Nell’den bahsedemezdim. Buna izin yoktu.

“Ve şimdi o kayboldu!”

“Kayıp mı?” diye sordu Krista, panikle.

“Ve sakın bana o Darcy’nin başının çaresine bakacağını, merak etmemem gerektiğini söyleme!” diye sesini taklit ederek alaycı bir üslupla bağırdım Joaquin’e. “Ve sakın, burası işlek bir yer, insanlar buradan sık gelip geçiyor demeye kalkmayın!” Hızla Tristan’a döndüm. “Bahsettiğimiz kişi benim kardeşim.”

“Neler oluyor?” diye sordu Kevin.

Ben, Fisher, Bea ve Lauren bir anda gelmiş, Tristan’ın etrafında toplanmışlardı. Oldukça ciddi görünüyorlardı. Ah tabii, Joaquin duruma dahil olduğu için onlar da yardım etmeye gönüllüydüler.

“Darcy Thayer kayıp,” dedi Tristan.

“Nasıl yani, bildiğin kayıp mı?” diye sordu Fisher. “Nasıl?” diye sordu Lauren. “Ama bu ...”

“Biliyorum,” dedi Joaquin, onun sözünü keserek. “Herkes dağılsın. Onu bulmamız lazım. Fisher sahile bak. Kevin, sen rıhtıma. Lauren ve Bea, siz şehre bakın ve Krista ...”

“Biliyorum,” dedi Krista. “Halledeceğim.”

Krista da diğerleri gibi döndü ve sisin içinde kayboldu. Herkes bir yöne dağılmıştı. Sis hepsini teker teker gözden kaybetmeden önce girdap yaparak döndü ve yayıldı.

Uzarlarda bir gemi sireni çaldı ve ses, havanın kasveti içerisinde boğuldu.

“Neler oluyor?” diye sordum. “Krista neyi halledecek?”

Joaquin soğuk bir şekilde uzaklara baktı.

“Hey! Sana istediğim şeyi sorabileceğimi söylemiştin, değil mi?” dedim, kolunu tutarak. “Krista ne biliyor, nereye gidiyor?”

Gerginlikten göğsüm patlayacak gibiydi ama Joaquin sessizliğini korudu. Tristan’a döndüm. “Biri bana burada neler döndüğünü anlatacak mı?”

“Rory ...” diye söze girdi Tristan.

“Dostum, şu an zamanı değil,” dedi Joaquin uyarır bir şekilde Tristan’ın omzundan tutarak. “Gitmeliyiz.”

Tristan’ın yüzü değişti. “şaka ediyor olmalısın. şimdi onu bunun dışında bırakmak mı istiyorsun? Söz konusu olan onun kardeşi!”

Kalbim küt küt atıyordu. Neden bahsediyordu bunlar? Benden ne saklıyorlardı?

“Bu farklı bir şey, Tristan,” dedi Joaquin yavaşça. “Kırmızı alarmdayız. Bir şeyler yanlış gidiyor. Henüz kız hazır değil. İçeri geçmeliyiz. Onlara neler olduğunu anlatmalıyız, anladın mı?” Bana döndü bir şey söyleyecekmiş gibi ağızım açıp kapattıktan-sonra sonunda “Üzgünüm Rory,” dedi resmi bir sesle.

Sonra döndü ve Tristan’ın evine gitti. En azından, evinin bu yönde olmadığını tahmin etmişim. Sis in içerisinde, emin olabilmek imkânsızdı. Tristan bana baktı ve dudaklarını birleştirdi. Çaresizdi, konuşamıyordu. Bir şeylerin dışında tutuluyormuşum gibi hissettim.

“Hadi dostum,” dedi Joaquin, sis in içerisinde bir yerlerden geliyordu sesi.

Tristan bir adım ileri attı, sonra bir adım geri. “Üzgünüm,” diyebilirdi ancak.

“Tristan. hayır. Gitme,” diye yalvardım. “Lütfen, sadece neler olduğunu söyle bana. Söylemek istediğini biliyorum. Sadece söyle bana!”

Başımı salladı. “Yapamam,” dedi. “Henüz değil.” “Henüz değil de ne demek?” diye bağırdım, yaşlar gözlerimden süzölüyordu. Son bir kez üzüntüyle baktıktan sonra, döndü ve uzaklaştı. Sis onu da yutuyordu. “Bekle! Henüz değil de ne demek? Tristan! Tristan, geri dön! Beni öylece burada bırakma!”

Tristan geri dönmedi ve elimde kardeşimin hırkasıyla, sis in ortasında yapayalnız kaldım.

KANADA

Babam, Juniper Adası Polis Departmanının kapısını açıp beysbol şapkasını eline alarak dondurucu soğukluktaki giriş salonuna girerken hemen onun arkasındaydım. "Kızım!" diye bağırdı. "Kızım..."

Geniş salonun ortasında durduk, içeride üzerinde JU-NİPER ŞEHİRİ yazan mavi ceketler giyen elli kişi vardı. Hepsi bir anda durup bize baktılar. Hepsi polislerin üzerine bir harita koyduğu danışma masasının önünde toplanmıştı. Bir hışırtı duydum ve o sabah konuştuğum sert polis pantolonunu çekiştirerek öne çıktı.

"Bay Thayer olmalısınız," dedi adam elini uzatarak. "Ben emniyet amiri Grantz. Kızınız hakkındaki olaydan haberimiz var, bayım. Arama ekibi oluşturuyoruz." Odanın etrafında dolandı ve etrafımızdaki birkaç kişi başıyla bize selam verdi. Beyaz saçlı bir adam, ona birkaç sayfalık bir belge getirdi. Bir an için onların üzerinde Darcy'nin yüzünü gördüm sandım. Etrafıma bir göz gezdirdim ve cebinde fotoğraf olan birkaç kişi daha gördüm. Darcy'nin fotoğrafını nereden almış olabilirlerdi ki?

"Teşekkür ederim ama bir arama ekibine ihtiyacımız yok," dedi babam kısık bir sesle. "İhtiyacımız olan şey FBI'yı aramak."

Kalabalığın arasında bir fısıltı dolandı ve bir gürültüye döndü. Amir Grantz gergin bir şekilde etrafa bakındı.

"Hadi ofisime geçelim ve konuşalım, olur mu?"

Amir babamı kolundan tuttu ve danışma masasının arkasına yönlendirdi. Onları takip ederken bütün gözlerin üzerimde olduğunu hissettim. Birkaç temiz masanın kenarından geçerek salonda ilerledik. Sonra Grantz bir kapıyı açtı. Biz içeri girene kadar kapıyı arkasından kapatmak üzere orada durdu. Amirin ofisi, ortada metal bir masa ve arkasındaki duvarda duran kocaman bir *Juniper Adası Polis Teşkilatı* amblemi ile küçük ve düzgündü. İçeride dosya dolabı veya yüksek teknolojlili ekipman filan yoktu. Sadece bir telefon ve üzerinde bir şapka ile ceket olan bir askılık vardı. Masanın ortasında Darcy'nin bir okul fotoğrafı vardı. Kanım dondu. Bu fotoğrafı nasıl bulabilmişlerdi ki? Babam hariç adadaki hiç kimsede bu fotoğraf yoktu. Ve babam da onu her zaman cüzdanında taşırdı. Amir fotoğrafa bakakaldığımı gördü ve onu bir çekmeceye kaldırdı.

Babama baktım ama o bir şeylerin ters gittiğini anlamamış gibiydi. Yan odadan tartışma sesleri geliyordu ama söylediklerini çıkaramıyordum.

"FBI'ya haber vermeye gerek yok, bayım," dedi Amir sakince. "Kızınız sadece bir saatten az süredir kayıp."

"Ama sebebi var," dedi babam, beysbol şapkasını elinde bükerek bana cesaretlendirecek şekilde baktı. "Ailem tanık koruma programının bir parçası olarak burada. Daha geçen hafta kızım Rory, Roger Krauss isimindeki bir seri katil tarafından saldırıya uğradı ve bildiğimiz kadarıyla bu katil henüz yakalanmadı. Darcy'ye saldırması kuvvetle muhtemel."

Grantz bize baktı. Öylesine uzun süreli duraksadı ki, beyninin içindeki dişlilerin sesini duyabiliyordum sanki. "Bayım, bu durum pek öyle değil."

"Ne düşündüğünüz umurumda değil!" diye bağırdı babam. "Derhal FBI'ya haber verilmesini istiyorum!"

Polis amiri geri adım attı ve ilk defa hayatımda babamın çileden çıktığında bu kadar korkutucu olmasına sevindim, Yan odadan bir çarpma sesi geldi ve biri şaşkınlıkla bağırdı.

"Tamam. Tamam. FBI'yla iletişim kuracağım."

Grantz masaya doğru yöneldi ve köşede duran siyah telefonu aldı. Yan odadaki tartışma gittikçe büyüyor, sesler yükseliyor ancak hâlâ anlaşılabilirliğini koruyordu.

Grantz tartışmayla aramızda duran duvara şöyle bir baktıktan sonra, “Lütfen dışarıda bekler misiniz?” diye sordu.

“Hayır. Burada olmak istiyorum,” dedi babam.

“Anlıyorum bayım ama kurallar gereği dışarıda olmalısınız,” dedi amir, ahizeyi kaldırdığında hafiften eli titriyordu. “Sivillerin önünde FBI ile bir dosyayı konuşmam.”

Babam sıkıntıyla iç çekti ve hızla kapıyı açtı. Önce benim çıkmama izin verdi, sonra da salondaki gürültüyü durduracak kadar sertçe kapıyı kapattı. Danışma masasının önünde birkaç kişinin bize baktığını görünce sırtımı onlara döndüm. Ofisin içinde Bay Grantz kısık sesle konuşmaya başlamıştı.

“Çok özür dilerim, Rory,” dedi babam, ofisin dışındaki sıralardan birine oturup yüzünü ovuştururken. Yüzüme baktığında gözlerinin dolduğunu gördüm. “Sana inanmadığım için özür dilerim.”

“Tamam,” dedim yavaşça. “Ben de neye inanacağımı bilmiyordum. Şu ana kadar.”

Babam elime uzanıp tuttu. “Eğer onu kaybedersem...” “Biliyorum,” dedim. “Böyle şeyleri düşünmememiz lazım.” Bir nefes aldım. “Baba? Cüzdanına bakabilir miyim?”

Kaşları çatıldı ama elini arka cebine götürdü. “Neden?” “Sadece bir şeye bakmak istedim.”

Yumuşak derili cüzdanı açtım ve babamın aile fotoğraflarını koyduğu bölüme baktım, ikinci sınıfta çektiğim fotoğraf gözüme takıldı. Perçemlerim çok kısaydı ve yüzümde kocaman bir gülümseme vardı. Bunun tam arkasında da Darcy’nin fotoğrafı vardı. Hâlâ oradaydı. Onu kaybetmemişti. Darcy onu alıp Joaquin’e vermemişti. Kopyasını çıkartmak için kimse onu çalmamıştı da. O zaman nasıl oluyor da polisler bunu dağıtabilmişlerdi?

Arkamızdaki kapı açıldı ve Grantz geniş adımlarla çıktı. “Haberler iyi. Roger Krauss değil.”

“Ne?” diye atıldım. Babam ayağa kalktı, hâlâ elimi tutuyordu. Yan odadaki sesler git gide şiddetleniyordu.

“Az önce FBI’dan Ajan Lawrence ile konuştum,” dedi Grantz vücudunu dikleştirerek. “Nell’in Kanada’ya kaçtığını söyledi. Orada bazı ipuçlarının peşindelermiş. Nell’e yaklaştıklarını düşünüyorlar. Onu ülkeye geri getirene kadar birkaç gün daha burada kalmanızı istiyorlar. Adam Juniper yakınlarında kesinlikle değilmiş, bundan emin olabileceğimizi söylediler.”

Rahat bir nefes aldım, buna ihtiyacım vardı. Kanada. Darcy güvendediydi.

“Şükürler olsun,” dedi babam rahatlayarak. “O zaman Darcy nerede? Kızım nerede?”

“Arama ekibi işte bu yüzden var, bayım,” dedi Grantz babamın sırtına elini koyarak ve onu, arkadan sesleri gittikçe yükselen tartışmadan uzağa yönlendirerek. “Arada bir adaya gelen misafirlerimizden sahilde kaybolanlar, bu sis içinde yolunu kaybedenler olur. Bizim onları bulmamız gerekir. Bunu daha önce de yapmıştık ve herhangi bir sıkıntı yaşamadık. Yani bize müsaade ederseniz işe başlasak iyi olur.”

“Peki, biz de arama ekibine katılmak istiyoruz,” dedi babam güçlü bir tonla. “Rory’yle size yardımcı olabiliriz.”

Az ötede biri öksürdü ve polis şefi kulağını kaşıdı. “Bu gerekli değil,” dedi.

“Neden olmasın? Ne kadar fazla insan ararsa o kadar iyi, değil mi?” dedim.

“Eee tabii, evet, teoride öyle ama onu evde bekleseniz bence daha iyi olur. Hiç belli olmaz. Belki de bir anda eve dönebilir, kapıyı çalabilir ve eğer evde kimse yoksa bundan emin olma imkânımız tamamen ortadan kalkar.”

Babam bu varsayımı kafasında masaya yatırarak bana baktı. Steven Nell veya Roger Krauss'un veya her ne zıkkımsa, olaya dahil olmadığını öğrenince babamın oldukça rahatladığını, daha güvenli hissettiğini görebiliyordum. Ben de bu şekilde hissetmek istiyordum ama bütün hafta boyunca hissettiğim kötü hisleri içimden atamıyordum.

“Peki, tamam,” dedi sonunda babam kolunu bana dolayarak. “Eve gideceğiz. Ama herhangi bir şey bulursanız saniyesinde bize haber vereceksiniz, tamam mı?”

“Tabii ki,” diye istekli bir şekilde tekrar etti Grantz.

Danışma masasının arkasındaki bir ofis kapısı açıldı ve içerisi öfkeli seslerle doldu.

“Bu konuda benden daha fazla şey bildiğini sana ne düşündürüyor?” diye tanıdık bir ses geldi. Dönüp baktığımda konuşanın Joaquin olduğunu gördüm. Yüzü kan kırmızısıydı ve ofise doğru bağııyordu. “Kim olduğunu sanıyorsun sen?”

Beni ve babamı fark etmeden bağıırıp çağırarak binanın arkasına doğru gitti ve arkasından kalın metal bir kapıyı sertçe kapadı. Bir saniye sonra, azarı yediğı her halinden belli bir şekilde Memur Dorn dışarıya çıktı.

“Bu da kimdi böyle?” diye bana sordu babam, kapıya doğru ilerlerken.

“Joaquin,” diye cevap verdim, bacaklarım titriyordu.

“Darcy'nin hoşlandığı çocuk mu?” diye sordu babam bana kapıyı açarken. “Gerçekten oldukça üzgün görünüyordu. Ondan hoşlanıyor olmalı,”

“Evet,” dedim belli belirsiz bir şekilde. “Öyle olmalı.”

Söylediklerine, az önce gördüklerimize babam hiç mi dikkat etmemişti? Joaquin'in bir polise böyle bağıırması tuhaf değil miydi? “Kim olduğunu sanıyorsun?” diyerek ne demeye çalışıyordu? Joaquin, Dorn'dan daha fazla neyi biliyordu?

ARAMA

İki saat sonra evdeki arka verandada oturuyor, yer ve gökyüzü üzerinde yansıyan el fenerleriyle sahili dolaşan yerlilerin oluşturduğu arama ekibini izliyordum. Bütün gece boyunca onları arama halinde görmek için beklemiştim ve işte, iki düzine insan kumsal boyunca uzun bir çizgi halinde omuz omuza sıralanmış yürüyorlardı. Oluşturdukları çizgi kum tepeliklerinden denize kadar uzanıyor, yavaş yavaş yürüyorlardı. Gözlerini yere indirmiş, el fenerleriyle ayaklarının altındaki toprağı inceliyorlardı. Bu şekilde sanırım hiçbir ayrıntıyı kaçırmamayı umuyorlardı. Bizim eve doğru yaklaşmaya başladıklarında karnımda derin bir ağrı hissettim.

Neden gözleri sadece zemine doğru dikilmişti ki⁵ Kız kardeşimi mi, yoksa bir cesedi mi arıyorlardı?

Derin bir nefes alıp gökyüzüne baktım. Bahamla eve gelirken sis de dağılmıştı ve şimdi milyonlarca yıldız, çektiğim acılardan habersizce başımın üzerinde neşeyle parıltıyordu.

Darcy neredeydi? Steven Nell gerçekten burada değilse, Darcy nereye kaybolmuştu? Neden çığlık attığını duymuştum?

Sol tarafımdan sesler geldiğini duydum. Yan taraftaki iki evin arasında arama faaliyetinin merkezini oluşturmak üzere derme çatma beyaz bir çadır kuruluyordu. Oradaki iki polisle tartışan babamın yüzü el fenerleriyle aydınlanmıştı. Polislerden biri Memur Dorn'du. Diğerini tanıımıyordum.

Sonra babam her zaman ki öfkesiyle Dorn'un elinden not panosunu aldı ve bir frizbi gibi fırlattı. Pano yaklaşık yüz metre uçtuktan sonra kuma saplandı. Babam öfkeyle oradan uzaklaştı ve kapımızın sertçe açılıp kapandığını duydum. Sonra verandada yanıma geldi. Nefesini kontrol etmek için çaba sarf ettiğini görebiliyordum.

“Hâlâ arama ekibine katılmama izin vermiyorlar,” dedi sonunda. Şimdi sandalyemin yanında duruyordu. “Burada olacağını söylesem bile durum fark etmedi. Bunların derdi ne? Adaya ait özel bir zümreymiş gibiler. Buranın yabancısı olanları aralarına asla kabul etmiyorlar!”

Hiçbir şey söylemedim. Tek aklıma gelen FBI'ın yanılıyor olduğuydu. Messenger, Steven Nell'in yetenekli olduğunu söylemişti. Nell onları orda tuzağa düşürüp, kafalarını karıştırıp buraya gelmiş olabilirdi. Şu anda bu adada herhangi bir yerde Darcy'yi elinde bulunduruyor olabilirdi. Ve elimizden gelen tek şey burada durup Darcy'nin geri dönmesini beklemektir.

Soğuk bir esinti saçımı boynumdan havalandırdı. Denize baktım ve ürperdim. Tristan üzerinde kapüşonunu başına geçirdiği siyah bir kazakla sahilde durmuş, bana bakıyordu.

“Bir süveter alacağım,” dedi babam, sırtımı sıvazlayarak. Hâlâ kuzeydeki arama ekibine bakıyor olmasına rağmen bizi seyreden kişiyi fark etmemişti. “Bir şeye ihtiyacın var mı?”

Ona baktım ve zorla da olsa gülümsedim. Tristan'la konuşabilmek için onun gitmesini istiyordum. “Hayır, baba. Sağol.”

Babam bana üzgünce baktı, alnımı öptü ve gitti. Bacaklarımdaki battaniyeyi kenara atarak kalktım ve aklımda düzinelerce soru ve hızla çarpan kalbimle korkuluklara doğru aceleyle yöneldim.

Ancak kumsala tekrar baktığımda, Tristan gitmişti.

YARDIM

Dikenler bileklerime battı. Nemli bir dal yanağıma çarptı. Dizlerimin üzerine düştüm ve sert bir taş derimi kesti. Ama bunlar hiçbir şeydi. Hiçbir şey. Steven Nell'in bana yapabileceklerinin yanında bunlar hiçbir şeydi.

Kalkmayı denediğimde, dizim büküldü ve tek yapabildiğim sürünmektir. Keşke nerede olduğumu bilebilseydim. Nereye doğru gidiyordum? Ancak her yer karanlıktı. Zifiri karanlık.

Sonra karanlıkta, beyaz ve düz bir şey ilişti gözüme. Acıyla inleyerek ona daha yakından bakmak için öne doğru ilerledim. Yontulmuş boyalı tırnaklarla beyaz parmaklar. Darcy'nin eli. Çalışarın altında kolu ters bir şekilde katlanmış, kazağının kolları kana boyanmıştı. Sallayarak dalları kenara ittim. Darcy'nin gözleri açık ve cansızdı; kafasının arkası ezilmişti.

“Darcy!” diye acı bir çığlık attım. “Hayır!”

Ellerim üzerinde geriye doğru süründüm. Steven Nell onu öldürmüştü ve şimdi sıra bendeydi. Ağzımı çığlık atmak üzere yeniden açtığımda eldivenli bir el dudaklarımı sardı.

“Hayır!”

Gözlerimi açtığımda kendimi odanın tavanına bakar halde buldum. Hâlâ yaşıyordum ama Darcy... Gerçekleşen olayları hatırladığımda doğruldum ve çığlık attım. Tepeden tırnağa siyahlar içinde biri sandalyemde oturuyordu. Dizleri yatağıma dönük, yüzü kapüşonuyla kaplı ve yas tutarmışçasına oturuyordu. Çığlık atmamla beraber kafasını kaldırdı ve kapüşonu sarı saçlarından arkaya doğru kayd.

Tristan.

“Hişşş!” diye elini ağzına götürerek fısıldadı.

Göğsüm kabarıyor, zorlukla nefes alıyordum. Neler olduğunu anlamaya çalışıyordum. Üstümde sadece ince kolsuz bir yelek olduğunu fark ettim, sutyenim dahi yoktu. Göğsümü kapamak için battaniyeyi yukarıya çektim.

“Burada ne halt ediyorsun?” diye sordum. “Nasıl içeri girdin?”

Tristan ise sorumu umursamadan “Yardıma ihtiyacımız var,” diyerek cevap verdi. Ellerini kenetlemeden önce dirseklerini dizlerine koyarak bana doğru eğildi. Sıyrılan kollarından ortaya çıkan deri bilekliği gözüme çarptı. Gözlerimin içine bakarken san saçları elmacık kemiğin üzerine düşmüştü. “Steven Nell adada bir yerlerde ve kardeşin onun elinde.”

“Ne?” diye hâlâ battaniyeyi tutarak olduğum yerde zıpladım. Kalbim o kadar hızla çarpıyordu ki kendimden geçmek üzereydim. Elimini alnıma koydum ve kendime gelmeye çalışmışım. “Biliyordum! Biliyordum.”

Durdum ve Tristan'a baktım. İsteksiz bir beklentiyle gözlerime bakıyordu. Aklıma gelen şeyin ne olduğunu iyice sindirmemi bekliyor gibiydi.

“Steven Nell'i nereden biliyorsun sen?” diye sordum titreyerek. “Polis mi söyledi? Joaquin'e mi söylediler?” “Nasıl bildiğimin önemi yok,” dedi Tristan ayağa kalkarak. “Biliyorum.”

Gözlerimi kırıştırdım, kafam allak bullak olmuştu. “Grantz onun Kanada'ya gittiğini söylemişti. FBI'dan öğrendiğini ...”

“Grantz yalan söyledi,” dedi Tristan net bir şekilde. “Ne?” diye fısıldadım. “Neden?”

Tristan derin bir nefes aldı ve yere bakarak başını iki yana salladı. “Uzun hikâye.”

Elimi yüzüme götürerek önünde yürümeye başladım. “Tamam, tamam.” dedim. Beynim bütün bu olanları anlamakta zorlanıyordu. “Burada olduğunu nereden biliyorsun? Seninle irtibata mı geçti?”

“Hayır,” dedi Tristan başını sallayarak.

“Tristan, bana hiçbir şey açıklamıyorsun. Neler oluyor?” diye sordum, gittikçe daha umutsuzlaşıyor, kapana sıkışmış gibi hissediyordum. “Yardıma ihtiyacım var derken ne kastediyorsun?”

Tristan kuzeye bakan pencereye doğru yöneldi ve dirseğini pencerenin üst kenarına dayadı. Gözlerini kapadı ve sorum onun canım sıkılmışçasına avucunun içiyle alnını tuttu. Nasıl cevap vereceğini bilmiyor gibiydi.

“Bütün söyleyebileceğim, onu bulabilecek tek kişi şensin,” dedi. Bana döndüğünde mavi gözlerinde acıyla bana baktığını gördüm.

Sonra içime dokunan bir şekilde pencereden dışarıya baktı. Aşağıdaki birine bakıyordu herhalde. Zorlukla nefes alarak yanına gittim. Uzun battaniye arkamdan sürükleniyordu. İlk önce bir parıltı gördüm ama pencereye yaklaştığımda kalabalığı fark ettim. Neredeyse birbirine bağlı bir şekilde orada dikilen bir düzine kişi vardı. Hepsi kapüşonlu sweatshirt giyinmişti ve siyah el feneri taşımaktaydı. Joaquin’i, Lauren’i, Krista’yı, Fisher’i, Bea’yı, Kevin’i ve birkaç kişiyi daha görebiliyordum. Hepsi oradaydı, hepsi korkunç bir sessizlikle bana bakıyordu.

“Bize yardım edecek misin?” diye sordu Tristan hızlı bir şekilde.

Güçlkle yutkundum. Boğazım kurumuştu, kalbim küt küt çarpıyordu ve heyecandan bayılacak gibiydim. Babamı uyandırmam gerektiğini biliyordum. Polisle irtibat kurmam gerektiğini de biliyordum. Bunun hiçbir mantıklı tarafı yoktu. Bir seri katili alt etmek için bir grup yabancıyla, bir grup çocukla asla gidemezdim. Ancak Tristan’ın gözlerine baktığımda, bu sorunun yalnızca tek bir cevabının olduğunu anladım.

“Elbette edeceğim,” dedim. “O benim kardeşim.”

İPUÇLARI

Tristan'la beraber sahildeki arkadaşlarına giderken çıplak ayaklarımın altındaki kumsal yumuşak ve soğuktu. Bir tür peygambermişim gibi hepsi benim gelişimi izliyorlardı. Bir anda ışıklar içinde parıl parıl parlayıp onlara hayatın anlamını söyleyecektim sanki. Koşu ayakkabılarımı göğsümün üzerinde, terleyen avuçlarımın içinde tutuyordum. Bu gerçekten yaşanıyordu. Steven Nell bizi bulmuştu. "Rory," dedi Joaquin, derinden ve ifadesiz bir sesle. "Steven Nell hakkında ne biliyorsun?"

"Fazla şey değil," dedim. "Evimizin yakınındaki ormanlık alanda bana saldırana kadar sadece normal bir matematik öğretmeni olduğumu düşünüyordum. Aslında Manhattan'dan değilim," diye açıkladım, Darcy'nin Joaquin'ı bizim hakkımızda yanlış bilgilendirdiğini hatırlayarak. "New Jersey'denim."

Kimse gözünü bile kırpmadı.

"Devam et," dedi Tristan, sırtıma hafifçe dokunarak.

"Evet... Sonra bütün ülkede on dört kızı öldürdüğünü ve kurtulabilen tek kişinin ben olduğumu öğrendim," dedim. Tristan ve Krista'nın yüz ifadeleri sertleşti. "Bizi tanık koruma programı altına sokan FBI ajanı, Nell'in daha önce hiç çuvallamadığını ve dolayısıyla tekrar peşimizden gelmesinin yüksek bir ihtimal olduğunu söyledi. Bütün bildiğim bu. Yakalayacaklarını umuyordum, bugüne ..."

"Bugüne kadar," diye sözümü bitirdi Tristan.

"Evet." Hıçkırığımı yuttum ve Darcy'nin ne kadar korkmuş olabileceğini düşünerek göğsümdeki ayakkabılarıma baktım. Hâlâ yaşıyorsa tabii. "Bugüne kadar. Polisler neden burada değil?" diye sordum, kafamı kaldırıp gözyaşımı silerken. "Onlara haber vermemiz gerekmiyor mu? En azından yetişkinlere?"

"Yetişkinler işe yaramaz," dedi Joaquin alaycı bir tavırla. "Onlar inkârcılar."

"O herifin burada olmasının mümkün olmadığını düşünüyorlar," diye açıkladı Krista. "Bize inanmayı reddediyorlar."

Joaquin'e baktım, çenesi gerilmişti. Memur Dorn'la tartıştığı mesele bu muydu?

"Ama siz onun burada olduğunu mu düşünüyorsunuz?" diye sordum. "Neden?"

"Çünkü böyle bir şey daha önce hiç olmadı," dedi Lauren tiz sesiyle. "Asla."

Tristan ve Joaquin ona uyarıcı bir bakış atınca o da utanarak başını eğdi.

"Böyle bir şey derken?" diye sordum. "Birisinin kaybolması mı? Ama Grantz bunun çok sık yaşandığını söylemişti. Bu yüzden hep bir arama ekipleri olurmuş ve .."

Sözlerim yarıda kesildi. Tristan meseleyi kavramamı bekler bir şekilde bana bakıyordu.

"Anladım," dedim, başımdan aşağı kaynar sular döküldü. "Bu da bir yalandı."

Ancak neden? Neden polis amiri babama ve bana yalan söylemişti ki? O da mı işin içindeydi? Steven Nell'i bir şekilde tanıyor muydu?

"Neden Darcy'yi aldığını anlamıyorum," dedi Joaquin, ağzının önünde yumruğunu kenetleyerek. "Çuvalladığı için o kadar öfkeliyse neden senin peşine düşmedi?"

"Çünkü benimle uğraşıyor," dedim, ayakkabılarımı sıkıca tutarak. "Bana bunun hesabını ödetmek istiyor, o..."

Cümlemi bitiremedim. Kalabalık fısıldaşarak kıpırdanmaya başlamıştı. Tristan'a baktım.

"Buraya geldiğinden beri seninle hiç irtibat kurdu mu?" diye sordu.

Princeton'dan eve geldiğimde yatağıma bıraktığı not aklıma geldi. "Hayır," dedim.

“Emin misin?” Tam önüme geçip sağ elimi kavradı. Bir an, yumuşak bir şekilde elimi tuttu ve sıktı. “Düşün, Rory. Ondan hiçbir şekilde herhangi bir mesaj almadın mı?”

Tristan’ın gözlerine baktım ve birdenbire hatırladım. Birdenbire her şeyi hatırladım. O kahkaha, o uğultu, o müzik kutusundaki şarkı. O kumaş parçası, omuz çantası, deniz fenerleri. Belki de bunların hiçbirisi tesadüf değildi. Belki de bunların hepsi bir hatırlatıcı yahut iğneleme değildi. Belki de bunlar birer mesajdılar.

“*The Long and Winding Road*,” dedim.

“Ne?” diye sordu Joaquin.

“Şarkı. *The Long and Winding Road*,” dedim, Tristan’ın elini kavradıkça beynim deli gibi çalışıyordu. “Bu onun en sevdiği şarkı. Buradaki ilk sabahımda birinin bunu mırıldandığını duymuştum ve sonra Sarhoş Kuğu’da da çaldı.”

Joaquin Tristan’a baktı. “*The Long and Winding Road*. Bu ne demek olabilir?”

“Bilmiyorum,” dedi Tristan. Gözlerini benden ayırmamıştı. “Başka ne var Rory?”

“Onun ceketinden sökülmüş gibi gelen bir kumaş parçası vardı,” dedim. “Ceketinde iki yama vardı. Sanırım yelkenlilerde gördüğümüz bayraklardan yapılmaydı.”

“Onları çizebilir misin?” diye sordu Krista telaşla.

“Neyle?” diye sordum.

“Kumla,” diye önerdi Joaquin, yeri göstererek.

Elimi Tristan’ın elinden çektim, ayakkabılarımı bıraktım ve dizlerim üzerinde soğuk kumlara oturdum. Bütün grup etrafımda toplandı, kumda el fenerlerini tek bir noktaya tuttukça kapüşonları yüzlerini gölgeliyordu. Üç aşağı beş yukarı iki bayrağı da çizebildim.

“Bu, mavi beyaz kareli ve bu da mavi, beyaz ve ortasında da kırmızı var,” dedim.

“Bunlar işaret bayrakları. Bu K demek,” dedi Kevin. parmağıyla göstererek. “Ve bu da B demek.”

“Kuzeybatı,” diye ekledi Tristan.

Kalabalıkta bir fısıltı daha dolaştı. Ensemdeki bütün tüyler diken diken oldu. Midem bir tuhaf oldu, birinin ayağına kusmamak için nefesimi tutmak zorunda kaldım.

“Kurutucu’nun Yolu,” dedi Lauren. “Orası uzun ve dolambaçlı bir yol.”

“Ve adanın kuzeybatısında sona eriyor,” diye ekledi Joaquin.

Bacaklarımdaki kumlan silkeleyerek ayağa kalktım. (Tene midem bulandı ve içgüdüsel olarak Tristan’ın kolunu tuttum. Bir nefes alıp boğazımı temizledim ve kolunu bırakarak kendi ayaklarım üzerimde durdum.

“Başka bir şey daha vardı.” dedim. “Omuz çantası. Bizim çitin üzerinde asılı olarak bırakmıştı ve içi deniz fenerleriyle doluydu.”

Joaquin gözlerini kırptırdı. “Juniper’de deniz feneri yoktur. “

Kalbim yerinden çıkacak gibiydi. Sanırım bir yerlere varıyorduk.

“Eskiden vardı,” dedi Tristan.

Herkes ona döndü.

“Ne kastediyorsun?” diye sordu Joaquin.

“Kuzeybatı tarafında,” dedi korkmuş ama bıkkın bir ifadeyle. “Ziyaretçiler... İnsanlar yaralandığı için kaldırdılar ama temeli hâlâ orada. Deniz feneri bekçisinin kulübesi var artık.”

“Bunu nasıl olur da ben bilmiyorum?” diye sordu Joaquin.

Tristan bileziğini tıkırdattı. “Oraya asla gitmeyiz, köprüye gitmediğimiz sürece,” dedi, Krista’ya

bakarak. Herkes durumu anlamış gibiydi. Bunun onlar için bir şeyler ifade ettiği belliydi.

“Benden onu bulmamı istedi,” dedim, sendeleyerek. “Bunu uzun zamandır planlıyordu. Şimdi yemi atmış durumda.”

Tristan ileriye doğru bir adım attı. “Ancak seninle geleceğimizi planlamadı.”

Etrafıma, onlara baktım. Lauren’e, Fisher’a, Bea’ya,

Kevin’e ve isimlerini bilmediğim diğerlerine. Joaquin’e bile. Hepsi bana, Darcy’ye yardım etmek için gönüllüydü. Hepsi onu kurtarmak için her şeyi riske atmaya istekliydi. Neden öyle olduklarını anlamıyordum ama minnettardım. Ortalarında dururken kendimi güvende hissediyordum. Her şeyin düzelebilmesi mümkünmüş gibi hissediyordum.

Umutla Tristan’a baktım. Gözleri kararlı ama bir miktar da üzgündü.

“Pekâlâ, neyi bekliyoruz?” dedi Joaquin. “Hadi gidip onu alalım.”

KATIL

Sessizce adanın kuzeybatı tarafına gittik. Eski ve paslı kamyonetin ön tarafında Krista'nın kalçamdaki spor ayakkabılı ayakları ve Joaquin'le Tristan arasında sıkışmıştım. Joaquin sürüyordu ve Krista, kenarda Tristan'ın kucagında oturuyordu. Diğer üç arabaya da geri kalanlar binmişti ve arkadan bizi takip ediyorlardı. On aynadan yansıyan farları gözümü kamaştırıyordu.

Sonra ışık arabaya doldu. Kamyon tamponumuza çarptığında çıkan kulak tırmalayıcı çıtırtı... Çılgılık atan Darcy... Babam direksiyona hâkim olamıyor. Sonra, hafiflik, acı, dehşet. Babamın cesedi yere serilmiş...

“Buradan sola dön,” dedi Tristan.

Tekrar şimdiye geri döndüm. Tristan'ın kolunu tuttuğumu fark edince elimi yavaşça çektim. Rahatsız edici veya yargılayıcı olmayan bir şekilde gözlerime baktı. Beni anlıyormuş gibiydi.

Joaquin direksiyona doğru eğilip gözlerini kısarak arabanın ön camından karanlığa doğru baktı. “Nerede?”

“Tam orada!” dedi Tristan, onu tanıdığımdan beri ilk defa sesini yükselterek.

Bende Joaquin'le aynı anda toprak yolu süzdüm. Kamyonetle sola döndük. Arkamızdan kum ve tozu kaldırırken, lastikler gıcırdadı. Sola dönerken Tristan'ın omzundan tuttum. Krista'nın başı pencere camına çarptı.

“Ah,” dedi acıyla, başını ovarak.

Kimse ona bir şeyi olup olmadığını sormadı. Herkes, Joaquin kasisli yolda ilerledikçe yavaş yavaş belirmeye başlayan yıpranmış küçük kulübeye odaklanmıştı. Kardeşim o evin içindeydi. Canlı veya ölü olsa da oradaydı. Bundan emindim.

Sis limonlu pastanın üzerindeki krema gibi koya yapışmıştı. Bir parça sis kulübeyi sarmıştı. Sol yanımızda iki kuleli, bakirimsi bir yapıya sahip, uzun bir köprü adanın dışına uzanıyordu. Tahmin ettiğimden büyüktü. Suyun üstünde kocaman ve yabancı bir yapı gibiydi.

“Burda dur,” dedi Tristan. Joaquin frene bastı ve kulübenin yakınındaki viraja park etti. Araba fazlasıyla büyümüş olan sazlıkların arasında görünmeyecek vaziyetteydi.

“Işıkları söndür,” diye emir verdi Tristan. Joaquin de söyleneni yaptı hemen.

Arkamızdaki arabalar da park edip ışıklarını söndürdüler. Arabaların kapıları açıldı. Saniyeler içinde grubun geri kalanı, el fenerleri sönük ve kapüşonları çekilmiş bir şekilde bizim kamyonet etrafında toplandı.

Fisher, derinden gelen bir sesle “Ne yapıyoruz?” diye sordu. Burun delikleri büyümüş, dudakları kasılmıştı. Harekete geçmeye hazır görünüyordu.

“İçeri giriyoruz,” dedi Joaquin kapıyı açarak. Bir anda telaşlandım ve omzunu tuttum.

“Hayır.”

“Ne demek hayır?” diye tersledi Joaquin. “Zaman kaybediyoruz.”

“Ne diyeceğini bir dinleyelim,” dedi Tristan.

Joaquin burnundan soludu ama eski kumaş koltuğu gıcırdatarak arkasına yaslandı.

“Bu herif bir dahi,” dedim onlara. “Bütün ülkeyi kızları öldürerek dolaştı ve on yıldır yakalanmamayı başardı. Buraya gelmem için bana tuzak kurdu. İçeri girmek tuzağa düşmek anlamına gelebilir.”

“O zaman ne yapmak istiyorsun?” diye sordu Krista hemen.

Dudaklarımı sıktım. Sazlıklar üzerinden sadece kulübenin çatısını görebiliyordum.

“Onu buraya getirmeliyiz,” dedim kararlı bir şekilde. Joaquin’e kamyonetten çıkmasını işaret ettim. Ardından da ben çıktım, ayaklarım yere bastığında dizlerim neredeyse bükülecekti. Kendime gelmek için nefes aldım ve kalabalıktan ayrılarak arabanın karşı yönünde yürüdüm. Yoldan ayrılarak kulübeye doğru yürüdükçe üzerine bastığım kırık kabuk, çakıl taşı ve kumlardan çıtırtılar çıkıyordu. Kapıya on metre kala durdum. Tristan ve Joaquin arkamdaydılar, ikisi de bir yanıma geçmişlerdi. Kalabalığın geri kalanı da küçük bir ordu oluşturunca topa toplanmıştı.

Hayalimde Steven Nell’in kuru elleriyle beni tuttuğunu gördüm. Nefesini yüzümde hissettim. Gözlerindeki nemli ince zarı gördüm. Vücudumun her zerresi titriyordu ama parmaklarımı yumruk yaptım. Bunu yapmak zorundaydım. Kardeşimi kurtaracaktım.

“Steven Nell!” diye bağırdım, çıkarabileceğim en yüksek sesi çıkararak.

Her yer ölüm sessizliğindeydi. Ne rüzgâr vardı, ne de dalga, hiçbir şey duyulmuyordu.

“Buradayım! İsteddiğini yaptım!” diye sesim titreyerek bağırdım. “Kardeşimi göster!”

Bekledik. Kalbimin atışlarını sayarak nefes alıp verdim.

Birikiüçdörtbeşaltıyedisekizdokuzononbironiki...

Kapı gıcırtyla açıldı. Nefesimi tuttum. Tristan bana bir adım yaklaşıncı göğsünü omzumun arkasında hissettim. Kulübenin ışığı büyüdükçe büyüdü.

“Rory Miller!” diye bağırdı Steven Nell tiz sesiyle. “Neden içeri gelip oynamıyorsun?”

Korku boğazımdan yükseldi. Tristan elimi alıp ılık parmaklarını üzerinde gezdirdi. “Hayır! Önce kardeşimi görmek istiyorum.”

“İçeri girersen kardeşini görebilirsin,” dedi Steven Nell sert bir sesle. Hâlâ görüş alanımızın dışındaydı.

Kalbim göğsümden fırlayacak gibiydi. Nabzım şakaklarımda atıyordu. Hayatımda hiç bu kadar üşümüş, korkmuş ve güvensiz hissetmemiştim. Darcy’yi kurtarmam gerekiyordu. Buraya onu kurtarmak için gelmiştim. Bir adım ileri attım.

“Ne yapıyorsun?” diye fısıldadı Joaquin. “İçeriye gitmenin bir tuzak olabileceğini kendin söyledin.”

“Bırak gitsin,” dedi Tristan elimi bırakarak.

“Anlamıyorum, dostum,” dedi Joaquin. “Bundan hoşlanmadım.”

Bir anda içimde bir şey harekete geçti. Burada değilmişim gibi konuşmalarına sinirlenmişim. Ne söyleyeceğime ve daha ne kadar karanlıkta duracağıma karar vermelerinden bıkmıştım. Bunun onlarla alakası yoktu. Bu, ben ve kardeşimle alakalıydı. “Hoşlanıp hoşlanmaman umurunda değil,” dedim sertçe. “Darcy o evde ve onu almak içeri gidiyorum.”

Joaquin ve Tristan birbirlerine baktılar. Ağzlarından tek bir kelime çıkmadı. Küçük beyaz yapıya doğru ilerlerken hafif bir rüzgâr esti. Kırık pencereden bir ışık parladı. Çatı tam ortadan çökmüş ve bütün sundurma sağa kaymıştı. Kapıya doğru yaklaştıkça tahta döşemeler inliyor ve rüzgâr boynumun üzerinden saçlarımı havalandırıyor. Dönüp Tristan ve Joaquin’e bir baktım. Heykel gibi kıpırtısızlardı. Sonra döndüm ve eşiğe yöneldim. Darcy fırladı ve bana sarıldı.

“Rory! Tanrı’ya şükür! Rory!”

Birbirine dolanmış saçlarını yüzünden çektim. Gözyaşlarını yanaklarımdan süzülüyordu. “İyi misin?” diye fısıldadım. “Ne yaptı sana?”

Başımı iki yana salladı. Kolsuz yeleği toz içindeydi ve omzunda kan vardı. Bunun haricinde iyi görünüyordu. Korkmuştu ama iyiydi.

“Hiçbir şey. Seni istediğini söyledi,” dedi ağlayarak. “Seni beklediğimizi söyledi.”

“O nerede?” diye sordum, küçük odaya göz gezdirerek. Etrafında iki kırık sandalye olan ufak bir tahta masa vardı. Köşede sıcak bir demlik duruyordu ve arkasında koca bir tezgah ile duvara dayalı mavi bir kanepesi vardı. Yavaşça, Darcy’nin gözleri sağa kaydı. Döndüğümde Steven Nell açık kapının arkasından belirdi. Darcy’nin kolunu kavradı ve onu bir bez bebek gibi savurarak dışarı attı. Darcy kapı yüzüne kapandığında dahi hâlâ çılgılık atıyordu.

Bir anda en büyük kâbusumla baş başa kalmıştım.

“Merhaba, Rory,” dedi Nell. Dudaklarında ince bir tebessüm belirmişti. “Bana geleceğini biliyordum.”

İstekli ve aç bir ifadeyle bana bakarken, başını yana yatırdı. Birdenbire ona hızla koşup, yere indirmek, yumruklayarak bilincini hiçliğe yollamak istedim

“Aslında kardeşini elimde tutacaktım ama sonra bunun ikimiz için de adil olmayacağını düşündüm,” dedi. Sesi tenimi karıncalandırıyordu. “Benim en çok istediğim şendin Rory. Sadece sen. Tanınmamış yıldız.”

Bana doğru bir adım attı ve elini uzattı. Parmaklarının tersiyle saçlarımı okşamaya çalıştığında geri çekildim. “Başladığımız şeyi bitirmenin zamanı geldi artık.” Bunu demesiyle bana sarıldı ve kolunu boğazıma dolayarak beni ters döndürdü. Tam bağırarak üzereyken karnımda dayanılmaz, keskin bir acı hissettim. Tam o anda, Nell bağırdı ve geriye, duvara doğru sendeleyip yere düşerek beni bıraktı. O kadar acı içindeydim ki ona ne olduğunu anlamadım. Öksürükler içinde güçle nefes alabiliyordum. Ellerim yanda, yüzüm tahta döşemeye dayalı haldeydi. Aniden kapı açıldı Darcy dizleri üzerinde yanıma çöktü.

“Rory? Neler oluyor? İyi misin?” dedi, üstümde beni sallayarak. Acı o kadar yoğun ki görmekte dahi güçlük çekiyordum. Burnum kıymıklı tahta döşemeyi sıyrarak yavaşça başımı çevirdim ve duvara doğru baktım.

Steven Nell de yerde kıvranıyordu. Bağırıyor, merhamet diliyordu.

“Noldu?” diye sordu Darcy umutsuzca. “Neyin var?” Öksürdüm ve gözlerimi kapadım. Sadece bunun bitmesini istiyordum. Sadece acının durmasını istiyordum

Sonra D a rey de gitti. Çılgınlıklarını duyuyordum ama gittikçe uzaklaşıyordu. Boynumun arkasında ılık ve bana rahatlık veren bir el hissettim. Yavaş yavaş acım dinmeye başladı ve bir zonklamaya dönüştü. Nefes almayı denedim ve oksijeni kolayca içime çektim.

“Her şey yolunda,” diye fısıldadı Tristan kulağıma. “Bir şeyin yok. Her şey iyi olacak.”

Gözlerimi açtım. Her şey daha net görünüyordu. Dikkatli bir şekilde doğruldum, Tristan’ın parmakları hâlâ boynumun arkasındaydı. Karşıma oturdu, bacaklarımız kenara kaydı ve gözlerimin içine baktı.

“Nefes al,” dedi. “Nefes al.”

Öyle yaptım. Omzunun üstünden Kevin ve Fisher’ın, kıvranıp bağırarak Steven Nell’i yerde sürüklediklerini gördüm. Birlikte kapıya doğru yöneldiler ama Nell kenara doğru sendeliyor ve haykırıp, ağlıyor ve sağa sola sallandıkça dizleri bükülüyordu. Bir şekilde onu dışarı çıkardılar ve sürükleyerek uzaklaştırdılar.

“Bana bak,” dedi Tristan. “Rory. Bana bak.”

Bana söyleneni yaptım. Tristan’ın gözlerine baktım.

“Şimdi hazırsın,” dedi nefes almadan. “Şimdi hazırsın.”

“Neye hazırım?”

Bunu sorduğum anda yeniden başladı. Göğsümün içinde iğne ucu küçüklüğünde bir boşluk belirdi

ve gittikçe genişleyerek beni içine aldı. Geriye doğru düştüğümü, kaydığımı ve yerçekimini kaybettiğimi hissettiğimde uzanıp Tristan'ın kollarına yapıştım. Panik, başımın üstündeki gökyüzünü karartarak bütün gözeneklerimi esir almıştı.

Ama hayır, bu sadece sisti, yaklaşan sadece sisti.

“Bana bak, Rory,” dedi Tristan usulca. “Güven bana.”

Gözleri masmaviydi. O renk o kadar güzel, o kadar gerçek, o kadar doğrudu ki...

“Yapamıyorum, Tristan,” diye fısıldarken duydum kendimi, gözlerim kapanırken.

“Evet, yapabilirsin. Tam zamanı,” dedi beni tutarak. “Yapabilirsin Rory. Zor bir şey değil. Hadi.

Dene.”

Derin bir nefes aldım ve verdim. Aniden zihnimde görüntüler belirdi. Annem bahçede beni salıncakta sallıyordu. Annem mumların yerini değiştirmeden önce babam doğum günü mumlarımızı üflüyordu. Darcy onu bir sobeleme oyununda kovalamışım gibi bana gülüyordu. Beşinci sınıftayken aldığım kurbağa üç haftadır benimleydi. Kazandığım ilk ve tek bilim ödülü boynumda asılıydı. Annem yatakta çok hafif ve hassas bir şekilde elimi tutuyor ve veda ediyordu. Geçen sene bölgesel yarışmada üçüncü oluyordum. Samir huysuz bir şekilde bana bakarken, bilim fuarında rozet kazanıyordum. Christopher yatak odasında beni öpüyordu. Steven Nell ormanlıkta beni tutuyordu. Messenger bize ne yapmamız gerektiğini söylüyordu.

Sonra babam direksiyondayken yoldan çıktık. Darcy'nin kafası parçalandı. Kan, gözyaşları, çığlıklar. Bir bıçak darbesi...

Gözlerimi açınca görüntüler netleşmeye başladı. Tristan'ın parmakları kollarımdan tutuyordu, gözleri üzerimde kilitlenmişti. Aramızdaki sis kalınlaşıyordu. Bütün gördüğüm buydu.

“Rory?” dedi Darcy, Joaquin'den uzaklaşarak. Yanıma çömeldi ve elimi tuttu. “İyi misin?”

Hâlâ Tristan'a bakarak boğazımı temizledim. Yüzüme bakarken, Tristan'ın gözlerinde yaşlar belirmişti.

Darcy, ben ve Tristan arasındaki teması bölerek bana sarıldı. Ben de, oımı bir daha asla kaybetmek istemeyerek elimden geldiğince sıkıca ona sarıldım.

Dışarıda, Kevin ve Fisher, Nell'i bez bir bebek gibi kaldırıp Joaquin'in kamyonetinin arkasına gürültüyle atarken, Nell Feryat figan bağıırıyordu. Tristan ayağa kalktı ve benim de doğrulmama yardım etti. Darcy de sağ tarafımdan bana destek oluyordu. Üçümüz birlikte dışarıya çıktık. Nell kamyonetin arkasında ölüyü diriltecek kadar yüksek gürültü yaparken, Krista, Joaquin ve Lauren'la kulübenin kapısının yakınında dolanıyordu.

Tristan “Al onu,” dedi Krista'ya.

Krista başıyla onaylayıp, kamyonete gidip direksiyona geçti. Arabayı çalıştırıp arkasında tozlarla köprüye doğru giderken çocuklar geri çekildi. Kamyonet yaklaşık bir kilometre kadar uzaklaştığında sis birdenbire arka lambaları görünmeyecek kadar silikleştirdi ve çığlıklar aniden kesildi.

ÖZÜR DİLERİM

Eve geri döndüğümüzde dışarısı hâlâ karanlıktı. İyice kendime gelmişim. Kalbimin her atışını hissedebiliyordum. Her bir çiçeğin kokusunu ayırt edebiliyordum. Her şey gözüme farklı görünüyordu. Okyanus suyu fazlasıyla mükemmeldi. Çiçek açan bitkiler sahte gibiydi. Her şey bir film setinden çıkma gibiydi.

“Uyumak için çok gerginim,” dedi Darcy kapıya yaklaşırken. “Dışarda dolanalım.”

Uzun uzun oturup kıyıya vuran dalgaları izlediğimiz verandaya geçtik. Kıyıya vuran her dalgada kalbim gittikçe ağırlaşıyordu. Kafamda bir dünya sora vardı ama sorabilecek kimse yoktu.

“Özür dilerim,” dedi Darcy aniden.

“Ne için?” diye sordum. Özür dilemesi için hiçbir sebep yoktu. Elimden gelse, bir daha asla hiçbir şeyden ötürü kötü hissetmezdi.

“Sana inanmadığım için. Seninle kavga ettiğim için. Şu son birkaç aydır kötü davrandığım için,” dedi Darcy ayak tırnaklarının içindeki pisliğe bakarak. “Üzerine o kadar gelmemeliydim. Christopher iğrenç birisi.”

Acı acı güldü ve elinin tersiyle burnunu çekti. Yüzü hatiften çamurlanmıştı ve saçları birbirine girmişti.

Chris’i hiç öyle düşünmemiştim ama Darcy haklıydı. Ondan ne kadar hoşlanmış olsam da, ne tarz bir adam bir kızdan ayrıldığı aynı öğleden sonra o kızın kardeşini öperdi ki? Darcy’ye döndüm. “Haklısın.”

O an ikimiz de güldük. “Chris’i arayıp bunu söyleye-mememiz ne kadar kötü,” dedi Darcy, dizlerini göğsüne çekip, üstüne yaslanarak. “Belki geri döndüğümüzde yaparız.”

Kalbim hızla attı ve gözlerim yaşla doldu. Görmesin diye başımı çevirip, denize doğru baktım.

“Onu öptüğüm için özür dilerim,” dedim, dudağımı ısırarak. “O kısa yola girerek bütün bunların başımıza gelmesine sebep olduğum için özür dilerim.”

İçimde biriken hisleri bastırmak ve ağlamamak için gözlerimi kapattım.

“Rory,” dedi Darcy usulca ve elime uzandı. “O psikopatın sana saldırması senin hatan değil. Bunu biliyorsun, değil mi?”

Evet anlamında başımı salladım, başka tek kelime söyleyemiyordum.

“Bak ne diyeceğim? Bu seri katil tarafından korkunç kaçırılma olayını bir tarafa bırakırsak, buradan biraz hoşlandım aslında.”

Boğazımdaki yumruyu yuttum ve başımı salladım. Evet, Juniper güzel bir yer.”

Darcy kocaman esnedi ve kollarını başının üzerinden açtı. “Oldukça bitkin haldeyim. Duş alıp yatacağım.” “Belki babamı uyandırıp iyi olduğunu söylemen daha iyi olur,” dedim.

“İyi fikir,” dedi Darcy başım sallayıp gülerek. Dönüp gitti ama kapının orada durdu. “Polisler Bay Nell hakkında ne yapacak acaba? Adada bir hapishaneleri var mı ki?” Büyük ihtimalle yoktu. Emin olamayarak ona baktım. Hiçbir şeyin farkında olmaması üzücüydü. Ancak bir yandan onu kıskanıyordum da.

“Onu FBI’ya göndereceklerine eminim,” dedim.

Darcy de dediğimi kabullenerek başını salladı. “İyi. Buradan uzakta olsun da!”

“Evet. Sanırım öyle olur.”

“İyi geceler, Rory.”

“İyi geceler.”

Sonra döndü ve içeri girdi. Ben de mindere geri oturdum ve uçsuz bucaksız okyanusu izlemeye koyuldum. Küçükken, dalgaları izler ve dünyanın diğer tarafındaki yabancı yerleri gördüğümü hayal ederdim. Bütün o egzotik yerleri bir gün görebileceğimi ve oradan daha önce olduğum yere geri dönüp bakmayı düşlerdim. Şimdi o uzaktan izlediğim, yabancı ülkelerde neler olduğunu merak ediyorum. Sonsuza kadar sürüyor mu bu, yoksa bir noktada bitiyor muydu her şey? Rüzgârla ilgisi olmayan bir ürperti hissettim ve kendimi elimden geldiğince sıkı sardım.

“Rory?”

Bir an korkarak etrafıma bakındım. Aaron parmak ucunda yürüyerek evi geçmiş, verandaya doğru bakıyordu.

“Ne yapıyorsun burada?” diye sordum doğrularak. “Saat sabahın üçü!”

“Biliyorum!” dedi yukarı bakarak. “Uyuyamadım. Kardeşini buldun mu?”

Kalbim gittikçe hızlı çarpıyordu. Çok tatlıydı, benim yüzümden uyuyamamıştı. Ne kadar iyi bir insan. Bunu hak etmiyordu. Yine bir gözyaşı dalgasının geldiğini hissettim ve başımı salladım. Bundan sonra her şey beni böyle ağlatacak mıydı yoksa?

“Evet. Geri döndü,” dedim.

Gülümseyince içim yine bir kötü oldu. “Bu harika! Yanına gelebilir miyim?”

Bir tarafım evet demek istedi. Onunla biraz takılmak, sohbet etmek ve güvenli, rahat ve huzurlu hissetmek istedim. Aaron beni öyle hissettiriyordu. Ama olmazdı. Şimdi değil, bu kadar bitkin hissederken değil...

“Gerçekten çok yorgunum,” dedim. “Yatmaya gidiyordum zaten.”

Aaron merdivenlere yönelip durdu. “Emin misin?”

“Evet, yarın görüşürüz.”

Umarım, diye düşündüm.

“Teşekkür ederim,” diye ekledim. “Gelip bana baktığın için.”

“Ne zaman istersen,” dedi Aaron gülümseyerek. “Arkadaşlar bunun içindir.”

El salladı, sonra döndü ve gitti. Onu bir daha görüp görmeyeceğimi merak ederek arkasından baktım. Yarın olduğunda Darcy onu da unutacak mıydı acaba?

GERÇEK

Bir süre sonra, merdivenlerden inip sahile gittim ve yumuşak, soğuk kumların üzerinde oturdum. Şafak hızla yaklaşıyordu ve güneşin doğuşunu izlemek istiyordum. Bunu, ben küçükken, Ocean City'ye gittiğimizde annem ve Darcy'yle birlikte yapardık. Annem etraf karanlıkken bizi kaldırırdı. Denize giderken beni pusete koyup arkadan iter, Darcy'yi ise taşırdı. Yolda uyuyakalırdım ama gökyüzü pembeleşmeye başladığında annem beni hep uyandırırdu. Sonra ikimiz de onun kucağına sürünür, deniz ve sahilin üzerinden gelen ilk ışıkları seyrederken ona sokulurduk. Ayaklarımızın dibinde başlayan yeni günün hediyesini izlerdik.

Annem hep böyle derdi. Bir hediye. Şu ana kadar onun ne kadar haklı olduğunu hiç bu kadar anlamamıştım.

Annem hiç Juniper'a gelmiş miydi acaba? Bu güzel gün doğumunu seyretmiş miydi hiç?

Derin bir nefes aldım ve bıraktım. Tristan'ın yaklaştığını hissettiğimde sırtımda bir huylanma hissettim. Yanıma geldiğinde kumdaki ayaklarına baktım.

“Konuşmak ister misin?” diye sordu.

Başımı salladım ve dizlerimi göğsüme kadar çektim. “Henüz değil.”

Tristan da bacaklarını çenesine kadar çekerek yanıma çöktü. Nefes alışverişlerini dinledim ve deri bileziğine baktım. Eli, kalçamın kenarında kuma gömülmüştü.

“Öldü mü?” diye sordum bir süre sonra. “Steven Nell. Gerçekten öldü mü?”

Tristan, gökyüzü yavaş yavaş renklenirken çenesini biraz kaldırarak “Evet, öldü,” dedi.

“Olive ne yaptı?” diye sordum. “Ve parktaki şarkıcı?”

“Yollarına devam ediyorlar,” dedi Tristan dikkatli bir şekilde.

“Ya o şapkalı çocuk?” diye sordum.

“O, da,” dedi Tristan ara vermeden. Kimden bahsettiğimi çok iyi biliyordu.

“Bayan Chen, Olive'in eşyalarının alındığını söylediğinde...”

“Bir yalandı,” dedi Tristan açık sözlülükle. “Krista her şeyi yüzüne gözüne bulaştırdı. Oluyor böyle şeyler. Nadir de olsa yaşanıyor. Tabii, genellikle ziyaretçileri kontrol eden kimse yok... Sen işleri biraz karmaşıktırdın mesela.”

Kimse kontrol etmiyordu. Bu yüzden Darcy onu unutmuştu. Bu yüzden Aaron onu unutmuştu. Bu yüzden buranın yerlileri onu hatırlamışlardı. Bu her şeyi daha basitleştiriyordu. Peki, ben niye her şeyi hatırlıyordum?

“Aaron'la geldiğiniz gün Krista hâlâ oradaydı,” dedi

Tristan. “Joaquin oraya onunla beraber gitti, Siz eve gittiğinizde eşyaları neredeyse tamamen toplamışlardı. Ancak Krista hâlâ odadaydı. Siz gidene kadar gömme dolapta saklandığını söyledi bana.”

Biliyordum. Orada biri olduğunu biliyordum. Tristan'la yüzleşmek için kumda ona döndüm. O da yüzünü bana çevirdi. Onun gibi bağdaş kurduğumda dizlerimiz birbirine dokundu.

“Bunu söylemene ihtiyacım var Tristan,” dedim, sesim çatlıyordu. “Sadece söyle bana. Açıkça söyle. Bu benim düşündüğüm mü? Ben...”

Dilimin ucuna gelen kelimeyi söyleyemedim. Yapamıyordum. Çünkü akıl almazdı. Gerçekdişiydı. Çok yanıltı.

Tristan önce bir elimi, sonra diğerini tuttu. Ellerimi aramızda kavradı. Parmaklan, ufukta doğmakta olan güneş kadar ılıktı.

“Çok üzgünüm, Rory ama evet, düşündüğün şey doğru,” dedi. “Sen, kardeşin, baban... Bu adadaki hepimiz ölüyüz.”

TEŞEBBÜS
KACIŞ
ON BEŞ NUMARA
YAKINDA
KOŞ
EVİ TERK ETMEK
HEYECAN
KANUN KAÇAĞI
TAMAMLANMIŞ
JUNİPER ADASI
KAPANA KISILMIŞ
TANIDIK HİS
YENİ KIZ
ŞENLİK ATEŞİ
ÖLÜ BÖLGE
BİR DAVET
YENİ ŞEYLER
SARHOŞ KUĞU
KOŞU
HEDİYELER
MÜKEMMEL
YÜZLEŞME
TESLİM OL
MUCİZE
ÖZÜR
MÜEBBETLİK
PARTİ ZAMANI
CEVAPLAR
YARALI
EKİLMİŞ
DELİ
GERÇEK TEHDİT
JAPT
BOŞ
AÇIKLAMA

[KAVGA](#)

[KIZ KARDEŞLER](#)

[HENÜZ DEĞİL](#)

[KANADA](#)

[ARAMA](#)

[YARDIM](#)

[İPUÇLARI](#)

[KATIL](#)

[ÖZÜR DİLERİM](#)

[GERÇEK](#)

1
Thr Long& Windmg Kıkıd: Başlımı “İJiun vr Dolambaçlı YoT anlamına gelen The Beatles şarkısı, -cd.n.

[i] Türkçe’ye Tüm Hastalıkların Şahı adıyla çevrilmiş, Siddhartha Mukher-jeı imzalı, kanserin tarihini anlatan. Pulitzer ödüllü kitap.

[ii] Lord of the Flies: Willıam Golding romanı.

[iii] Chopsticks: Euphiemia Allen tarafından bestelenmiş iki parmakla çalınabilen ünlü müzik bestesi.